

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
ПРВА СЕДНИЦА
ПРВОГ РЕДОВНОГ ЗАСЕДАЊА
Трећи дан рада
20. април 2017. године

(Седница је почела у 10.05 часова. Председава Маја Гојковић,
председник Народне скупштине.)

*
* *

ПРЕДСЕДНИК: Поштоване даме и господа народни посланици, настављамо рад Прве седнице Првог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у 2017. години.

На основу службене евиденције о присутности народних посланика констатујем да седници присуствује 97 народних посланика.

Ради утврђивања броја посланика присутних у сали, молим вас да убаците своје идентификационе картице у посланичке јединице електронског система.

Констатујем да је применом електронског система за гласање утврђено да је у сали присутно 86 народних посланика који су се пријавили да су у сали, плус 30 оних који се нису пријавили, те тиме постоје услови за рад Народне скупштине.

(Војислав Шешељ: Тих тридесет се не рачуна.)

Ја рачунам све вас које видим физички, али 84 је довољно, значи 86.

(Војислав Шешељ: Ниси „Видовита Зорка“.)

Не, ја сам „Клеопатра“.

(Војислав Шешељ: „Клеопатра“ је била са мном у затвору.)

Значи, 89 овде пријављених. Знаш, па ја сам бранила.

Да ли неко од председника, односно овлашћених представника посланичких група жели да затражи обавештење или објашњење у складу са чланом 287. Пословника?

Реч има Александра Јерков.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем. Нисам мислила да ћу прва добити реч.

Уважена председнице, колегинице и колеге, моја питања упућена су ка неколико институција, органа итд. Како које питање будем постављала, говорићу за кога је. Сва се, наравно, тичу избора који су одржани 2. априла и онога што се након избора дешавало у Републичкој изборној комисији, а делом и онога што смо имали прилике да видимо у медијима, посебно грађани који су пратили чудновате догађаје који су се дешавали на седницама РИК-а и чудноват начин на који је РИК поступао са приговорима који су долазили из изборних штабова разних кандидата, не само кандидата кога је подржавала Демократска странка.

Наиме, изборни штаб Саше Јанковића, кога је подржала и Демократска странка, осим тога што је током дана избора уочио многе неправилности у виду притисака на грађане, узнемиравања, позивања, претњи, уцена итд. ... Осим тога што смо већ пре избора предочили да људи који су запослени у државној управи или јавним предузећима имају проблема и страхују за очување својих радних места, с обзиром на то да су под сталним претњама да ће изгубити посао уколико не буду подржали Александра Вучића, ми смо и на сам дан избора уочили велики број неправилности. Наравно, ради се о куповини гласова. Предали смо приговоре, поднели кривичне пријаве. Међутим, као да нисмо били спремни на оно што ће се дешавати након затварања бирачких места. Ту сте, морам признати, изнова успели да нас изненадите, иако сте већ на претходним изборима показали да сте спремни на све. Очигледно је Александру Вучићу једини циљ био да не сме бити другог круга, тако да је након избора, након предаје бирачког материјала у РИК, дошло до једне, мени се чини, до сада невиђене крађе гласова, па с тим у вези имам неколико питања.

Наиме, неколико дана након избора изборни штаб Саше Јанковића је, у складу са својим законским могућностима, тражио увид у бирачки материјал. Приликом тог увида, насумичним отварањем свега 25 врећа са изборним материјалом наши контролори су установили да се на записницима који су приложени уз те вреће налази чак 926 гласова више за Александра Вучића него што се физички налазило у тим врећама, односно да је неко у међувремену мењао записнике и Александру Вучићу додавао већи број гласова него што је он заиста освојио.

Након што смо то изнели у јавност, Александар Вучић се, претпостављам, из медија информисао о томе и након два дана је, као одлазећи премијер, долазећи председник, сада у функцији председника РИК-а, заказао седницу РИК-а, наредио да се тамо, мимо свих обичаја, пребројавају гласови из само две вреће које су два дана биле незаштићене, када се видело да су украдена само четири гласа.

Оно што су грађани тада имали прилике да виде јесте нешто веома чудно, на шта се односи моје питање, а можете и ви, председнице, да одговорите. Бирачка кутија има улаз који је величине, рецимо, десет

центиметара – претпостављам да лист величине А4 формата не може да се убаци несавијен у ту кутију – па су се некако појавили несавијени листићи на којима је заокружен број шест, глас за Александра Вучића. Молим председницу да ми објасни како се листић А4 може убаци у отвор величине десет центиметара, а да се притом не пресавије.

Друго питање је за самог премијера, председника, председника РИК-а, не знам на којој се функцији налази, с обзиром на то да је рекао да би пре умро него украо један глас и да је његова победа чиста као суза – шта ћемо са тим што су, ево сада, по његовим тврдњама, четири гласа украдена? Да ли је то – четири гласа – само крадуцкање, како су неки ваши коалициони партнери говорили или се ипак не ради о победи чистој као суза?

ПРЕДСЕДНИК: Хвала лепо. Реч има Војислав Шешељ.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ: Мислио сам да ће ми и данас бити ускраћено да говорим као синоћ. Био сам на реду, међутим, представник напредњачке странке ме је истиснуо и оставио ме без права да говорим.

(Љубиша Стојмировић добацује.)

Ти што пишеш Томиславу Николићу докторску дисертацију сада мало охрани, није му то толико неопходно.

Постављам питање Влади Србије и премијеру Вучићу – зашто још увек није донесен закон којим би се потврдио споразум, зашто још није ни склопљен споразум којим би се Српско-руском хуманитарном центру у Нишу дале идентичне привилегије какве су по ИПАП споразуму добили припадници НАТО-а?

НАТО је прошле године Законом о ратификацији ИПАП споразума добио слободу кретања, имунитет за све припаднике НАТО-а, дипломатске привилегије према Бечкој конвенцији, чак су уговорене размене поверљивих информација и опреме. Очекујем да вам НАТО у склопу тог ИПАП споразума сад да и поверљиве информације шта вам спрема наредних месеци, на који начин ће вас утеривати у ред, на који начин ће вас учити памети и на који начин ће вас терати да му служите верно и одлучно, како је то изгледало кад сте дошли на власт 2012. године. Са НАТО-ом нема игре.

Уместо да и Српско-руском центру, хуманитарном центру у Нишу, дате исти статус, већ пет година ви руске званичне представнике замајавате и не одобравате тај статус. На вас се са запада врши притисак, не само да заведете санкције Русији, томе још помало одолевате, него и да не доделите дипломатске привилегије које сам набројао представницима Српско-руског хуманитарног центра. НАТО је овде да нам уништи државу, да нас цепа, да нас дели, да врши субверзивне делатности, укључујући и крајњу голу војну окупацију, која је такође у игри. С друге стране, Руси су овде да помажу у невољи, код тешких страдања, климатских непогода, пожара, земљотреса и свега осталог.

Да ли је то принципијелна политика? То није више ни политика седења на две столице; с једне стране седите на једној столици, а с друге стране, како се оно зове Мајо?, треножац, знаш оно кад су тебе одвалили од треношца па остали на две ноге да седе. Е, тако вам изгледа ова ваша „уравнотежена“ политика.

Захтевам да се што пре регулише дипломатски статус свих припадника Српско-руског хуманитарног центра у Нишу.

Пет минута? Још минут? Е, то поклањам; опет ће неки напредњак имати нешто важно и паметно да каже, па ето му и тај минут.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Мирослав Алексић.

МИРОСЛАВ АЛЕКСИЋ: Захваљујем, председавајућа.

Поштоване колеге посланици, ево, у недељу, за три дана од данас, навршава се пуних годину дана откако се десио случај рушења објеката у центру Београда. Постављам питање министру унутрашњих послова Небојши Стефановићу, премијеру Александру Вучићу и Вишем тужилаштву – докле се после годину дана стигло са утврђивањем ко је одговоран за рушење објеката у центру Београда? То је преседан у уређеним друштвима, да се под окриљем ноћи грађевинским машинама и багерима неким грађанима Републике Србије поруше куће, пословни објекти који су били у њиховом власништву.

Дакле, годину дана смо слушали најаве, различита обећања премијера да су за то одговорни неки „комплетни идиоти“, да су то људи из врха београдске власти. Сада, као епилог и прву пресуду имамо пресуду Основног суда у Београду, у којој је речено да је у рушењу учествовало предузеће „Миленијум тим“.

То заправо није довољно, потребно је наћи ко је налогодавац, ко је наложио да то или било које друго предузеће или било који појединац учини такво дело, јер у том периоду је суспендована држава Србија на једном делу територије. Полиција није реаговала на позиве грађана који су се жалили, људи су везивани, уставна права су најгрубље угрожена свим грађанима који су у том тренутку били у објектима или поред објеката, који су везивани и склањани даље од својих објеката да би се ти објекти порушили, а та територија дала неким инвеститорима, не знамо којим, помињу се Арапи али и неки други, да ту направе стамбено-пословни објекат.

Друго питање такође упућујем министру Небојши Стефановићу, а везано је, између осталог, за данашњу и јучерашњу тачку дневног реда, ратификацију споразума о безбедности са другим државама. То је случај покушаја атентата, како смо чули, на премијера Александра Вучића у Јајинцима. То је догађај који је бурно најављен, догађај о коме су говорили и сам министар Стефановић и премијер Александар Вучић, да је у близини куће премијера пронађена одређена количина муниције и

наоружања, и то, цитирам: ракетни бацач М-80, познат као „зоља“, сто комада оружја, муниције калибра 7,62, четири ручне бомбе, четири или пет метака итд.

Министар Александар Вулин је тад изјавио: „Једно је сигурно, једног Вучића су хтели да убију, да ли Андреја или Александра, али једног су хтели да убију. Не верујем у случајност да се 97 убица нађе на простору где се нађе 'зоља', гранате, муниција и све то нађе на најидеалнијем могућем месту, где људи пролазе и где не могу да се одбране.“

Дакле, постављам питање надлежним институцијама, министру унутрашњих послова, тужилаштву – докле се стигло са истрагом за покушај атентата, како је овде речено, на неког од браће Вучић?

Треће питање постављам министру културе, а везано је за примену закона о финансирању медија, односно новог сета медијских закона. Већ две и по године је тај закон у примени. Како се он спроводи и како Министарство спроводи контролу над његовом применом с обзиром на то да су циљеви сета медијских закона које је овај парламент усвојио повлачење државе из медија, да се финансирање спроводи транспарентно, да медији буду независни итд.?

Тај сет медијских закона је потпуно обесмишљен. То смо могли видети управо у овој председничкој кампањи, где је било свега осим објективног, аналитичког и непристрасног информисања грађана.

Што се тиче финансирања локалних медија, сваког дана се крши једно од основних начела Закона о јавном информисању, а то је заштита медијског плурализма и забрана монопола у области информисања. На пример, конкретно у општини Трстеник, од 11.000.000 колико је опредељено за медије и осамнаест пројеката који су пристигли на конкурс, средства је добила једна телевизија (износ од 10.300.000) и један пројекат (400 и нешто хиљада), а остали су одбачени јер не представљају пројекте од интереса за грађане општине Трстеник.

Дакле, сви они медији који у овој држави раде свој посао професионално, они се таргетирају, слике новинара се показују у ТВ емисијама, а премијер Вучић телевизије попут Н1, на које нема утицаја, на њихову уређивачку политику, зове америчком телевизијом или некаквом другом.

Питам министра како се стара о примени Закона о медијима.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Ђорђе Вукадиновић.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Хвала. Имам неколико питања и један савет, односно апел.

Прво питање односи се на премијера и директора Канцеларије...

ПРЕДСЕДНИК: Извињавам се, посланиче, немате овлашћење да постављате питање.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Испред посланичке групе, не видим какав је...

ПРЕДСЕДНИК: Да, али, као што знате пошто сте посланик годину дана, морате имати овлашћење ако нисте председник или заменик. Немате овлашћење, извињавам вам се.

Реч има народни посланик Бошко Обрадовић. Изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Поштоване колеге народни посланици и поштовани грађани Србије, помаже Бог свима.

Моја обавеза данас је да поставим четири питања која веома узнемиравају јавност у Србији. Представници Владе Републике Србије би морали у хитном року да на њих одговоре.

Прво питање је за министра просвете господина Шарчевића, који је озбиљно узнемирио све породичне људе у Србији најновијим образовним пакетом који је послат школама у Србији са циљем да се у нашим вртићима и школама популарише хомосексуализам, сексуално насиље и све друго што се намеће нашој деци без питања родитеља.

Дакле, питања су једноставна: ко је израдио овај образовни пакет? Ко је из Министарства послао ово школама усред школске године? Ко је радио пилот-пројекте у нашим вртићима и школама, без сагласности родитеља, са нашом децом? Да ли је ово урађено са сагласношћу министра или, што би било још горе, без сагласности министра, пошто је министар ових дана повукао ове образовне пакете и јасно рекао да су они против наше културе и традиције, што Двери и читава породична јавност Србије говоре већ недељама уназад?

Интересује нас и шта су стручне квалификације докторке Љиљане Богавац и Душице Попадић, ауторки ових секс-образовних пакета, и ко ће да одговара за ово сексуално насиље над нашом децом и над родитељима.

Шта, дакле, ви, господо из власти, пилотирате, пројектујете и експериментишете са нашом децом и родитељима? Заправо, ви сте Сорош у Србији. Ако тражите Сороша на протестима, наћи ћете га у вашем Министарству просвете, које израђује овакве образовне пакете без питања родитеља. Од 2000. године до данас Сорош је у Министарству просвете, па и у вашој влади.

Друго питање тиче се даљег наставка отварања афере „Двериликс“ и откривања истине о политичкој мафији која влада Србијом. Наиме, питања за министарку Нелу Кубуровић – да ли је завршена истрага о приватизацији шабачке „Саве“ коју је приватизовао „Луки комерц“ из Пећинаца, фирма Милорада Пантића, функционера Српске напредне странке? Како је Пантић купио фирму за двадесет милиона динара када је њена вредност процењена на 1,3 милиона евра? Колико је радника отпуштено након приватизације „Саве“? Да ли је истина да је капитал из „Саве“ пребациван у „Луки комерц“ на основу фиктивних дуговања?

Да ли је Милорад Пантић био блиски сарадник неке друге странке раније, а данас је високи функционер Српске напредне странке? Да ли је 8. јануара 2015. године Милорад Пантић ухапшен због илегалне препродаје 1.338 тона дувана, односно прибављања противправне користи од преко 490.000.000 динара и штете за буџет Србије у износу од 139.000.000 динара? Докле је стигла ова истрага и зашто је Пантић, високи функционер СНС, и даље на слободи и управља Српском напредном странком у Пећинцима?

Питање за министра Александра Вулина – ко је дао налог Центру за социјални рад у општини Пећинци да се прекине уговор о раду са геронтодомаћицом Драганом Милићевић само десет дана након што је у свој породични дом у Пећинцима примила једног опозиционог председничког кандидата? Да ли је тај отказ уручен под изговором да нема средстава у буџету општине Пећинци за њен ангажман, иако се само пар месеци раније иста општина хвалила да су обезбеђена средства за 2017. годину и да су презадовољни ангажманом Драгане Милићевић, која је за 23.000 динара месечно обилазила, старала се о 65 старих и немоћних лица у опсегу од 40 км на територији општине Пећинци? Захтевамо истрагу о овом случају јер сумњамо на дискриминацију, институционално насиље и политички прогон политичких неистомишљеника. Тражимо хитну интервенцију министра Вулина.

Четврто питање за истог министра и председника Владе Републике Србије: да ли смо дошли у ситуацију да се, као у општини Александровац, усвајају тзв. локални акциони планови за унапређење положаја миграната у периоду од 2017. до 2021. године? Ко у овој држави има идеју да насели мигранте широм Србије? Ко доноси локалне акционе планове како ће обезбедити финансије из локалних буџета за подршку мигрантима? Зашто се буне људи у Шиду? Каква је ситуација у шаторским насељима код Аутобуске станице у Београду? Да ли је нормално да Србија постане највећи азилантски центар у Европи након ваших уговора о реадмисији са Европском унијом, где ће сви они које Европска унија не буде желела да прими завршити у Србији, а ми финансирати и обезбедити насељавање миграната у сопственој земљи? То не смемо дозволити, Двери су апсолутно против тога.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Енис Имамовић.

ЕНИС ИМАМОВИЋ: Хвала. Моје питање за данас упућујем министру полиције, а тиче се ванредног стања које се у Новом Пазару мимо свих процедура уводи током одигравања сваке фудбалске утакмице. То ванредно стање се најпре ствара преко полиције, тј. наоружаних специјалних полицијских снага које под пуном борбеном опремом блокирају читав град у време одржавања фудбалских утакмица, ограничавајући тако слободу кретања свих грађана Новог Пазара, ограничавајући несметано функционисање града, школа, па чак и Дома

здравља, који је скоро увек блокиран када се одиграва фудбалска утакмица. Због тога питам министра полиције – коме је циљ да такво стање у Новом Пазару постане стално, редовно и нормално?

Ванредно стање у Новом Пазару креира се и преко тзв. организованих навијачких група, које се циљано доводе у Нови Пазар да отворено прете Бошњацима и свим грађанима Санцака, да провоцирају, да прете како ће од Новог Пазара да праве нови Вуковар а од Сјенице нову Сребреницу. Нажалост, све институције и медији у Србији окрећу главу на другу страну, окрећу главу и пред величањем ратних злочинаца које се готово редовно спроводи на стадиону у Новом Пазару. Све се то ради под заштитом полиције и уз прећутну сагласност институција, у првом реду правосуђа, па, као што рекох, и медија.

Тако је било и прошлог четвртка, када се одигравала утакмица између Новог Пазара и Партизана. Опет су улице биле блокиране, опет је град био парализован, школе у близини стадиона затворене, блокирани прилази Дому здравља, а грађанима Новог Пазара је ускраћено основно уставно право, право на слободу кретања. Дуж магистралног пута биле су распоређене наоружане полицијске јединице које су обезбеђивале пролаз тзв. навијачима, који су стакленим флашама гађали куће и пролазнике који ту живе и пролазе. Међу њима је било и мајки са децом.

Шта је полиција ту урадила? Да ли је ухапсила иједног од тих дивљака? Да ли је привела, саслушала и евидентирала неког од тих изгредника? Полиција не само да је штитила те дивљаке, него је, да зло буде веће, брутално напала, претукла и привела људе који су изашли испред својих кућа да раде посао који је био задатак полиције – да штите своје куће, свој иметак и своје породице.

Већ годинама уназад питамо шта је улога толиког несразмерног броја полицајаца на улицама Новог Пазара у време одигравања фудбалских утакмица. Да ли је њихов циљ да спрече инцидент или да изазову инциденте омогућавајући тзв. навијачима да несметано тероришу Бошњаке, али и све грађане Новог Пазара?

Да ли је против ових полицајаца, који су евидентно прекршили своја овлашћења и надлежности, покренут поступак? Када ће бити завршен? Изузетно је важно да јавност сазна ове ствари.

На крају желим да искористим прилику и скренем пажњу на одлуку Скупштине града Новог Пазара у којој се, између осталог, истиче да свако ограничавање слободе кретања грађана, измене режима саобраћаја и друге промене које настају као последица организације одређених догађаја, у првом реду догађаја високог ризика, морају претходно бити договорене са локалном самоуправом, а грађани на време информисани. Позивам све институције, у првом реду МУП, да поштују ову одлуку легитимних представника грађана Новог Пазара. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Да ли се још неко јавља да постави питање?

Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, ја бих да кренем редом. Прво питање је за тужилаштво и за МУП – шта су предузели или ће предузети поводом заузимања зграде општине Пећинци 28. марта ове године, када је група која себе назива Двери насилно заузела општину Пећинци? Притом је од портира, особе са инвалидитетом, тражила да се клања пред народним посланицима.

Та је група, праћена одборницима из Чачка, као што се да видети на фотографији, малтретирала, њих педесет, секретарицу скупштине општине, која је завршила у Хитној. Дакле, то је насилничко понашање у групи. Нарушено је спокојство. Заузета је зграда општине. Одбили су да напусте зграду после радног времена, у 15.30 часова, и остали тамо до 16 часова. Моје питање за тужилаштво и за полицију је – шта су предузели по том питању?

Друго питање је због ширења верске нетрпељивости, а ја бих рекао и верске мржње. Председник Независног друштва новинара Војводине је у медијима и на друштвеним мрежама, пред Велики петак, објавио: „Срећан велики патак свима који славе“. Дакле, некима је смешно, али мени није. Недим Сејдиновић, вођа Независног друштва новинара Војводине и, по мени, један од организатора протеста у Новом Саду. Ради се о групи која је својевремено Исуса Христа приказала као геја; дакле, ради се о особама које перманентно вређају верска осећања верника. С тим у вези постављам питање – шта ће се поводом изазивања верске мржње предузети поводом овога?

Следеће питање је поводом спонзорисаног статуса на Твитеру који гласи: „Вучићу, Вучићевићу, Ристичевићу, Митровићу, јесте ли већ изабрали бандере са којих желите да висите?“ То је 9.996 пута објављено на Твитеру. Шта ће полиција и тужилаштво предузети поводом ових нечувених претњи? С тим у вези, са профила „Студент БГ“: „Бандере су спремне. Како проводите последње дане, олошу?“ Дакле, директне претње, 1.660 пута објављено. Такође, с тим у вези, шта ћете предузети, „Студент БГ“: „Србији ће кренути када Вучића удаavimo Вучићевићевим цревима“?

Јасна питања – шта ће полиција и тужилаштво учинити поводом овога?

Следеће питање упућено је Административном одбору, Високом савету судства и Министарству правде – шта ће предузети поводом политичког процеса који води судија Првог основног суда Вук Рабреновић против мене, на основу приватне тужбе, политички процес? Значи, то је диктатура, кад мањина води политички процес преко свог судије против припадника већине због изнетог мишљења на седници Народне скупштине.

Да вас подсетим, члан 103. Устава гласи – народни посланик не може бити позван на кривичну или другу одговорност за изнето

мишљење, писмено или усмено, приликом вршења своје функције. Судија Првог основног суда је рекао да он мисли, а имам и сведоке, другачије од оног што пише у Уставу и поводом тога је повео политички процес у изборној кампањи против припадника већине. Толико о диктатури о којој се прича. Ја сматрам да се овде ради о диктатури мањине над већином. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем. Реч има Саша Радуловић.

Изволите.

САША РАДУЛОВИЋ: Прво питање иде председници Скупштине. Данас говоримо по члану 287. У том члану последњи став каже да су лица којима поставимо питање, односно тражимо обавештења, дужна да тражено обавештење, односно објашњење доставе посланицима у писаном облику у року од 15 дана. Значи, ово је институт постављања питања, односно тражења обавештења од стране посланика и дужност је да се то деси у року од 15 дана од када је постављено питање.

Овде имам седамнаест питања која су посланици покрета Доста је било поставили председнику Владе Александру Вучићу и девет питања која смо поставили председници Скупштине. Ово су питања која су изговорена са говорнице Народне скупштине, која је стручна служба саставила и доставила председници Скупштине и председнику Владе. На ова питања нисмо добили одговор, ниједан одговор од стране председника Владе и ниједан писани одговор од стране председнице Скупштине.

Да поновим, члан 287. каже да су лица дужна да тражено обавештење у писаном облику доставе народном посланику у року од 15 дана. Значи, не усмени одговор, него одговори у писаном облику. Питање за председницу Народне скупштине је – због чега крши Пословник и зашто сама не одговара на питања која су јој постављена? Такође, питање је и зашто не санкционише председника Владе, који игнорише питања посланика у Скупштини и не одговара на њих.

Ово непоштовање правила, игнорисање закона, процедура и свих правила у ствари и води на улицу ове младе људе, који траже поштовање правила, владавину права. Ваше је право да одговорите како ви мислите да треба, али немате право да игноришете захтеве посланика, немате право да игноришете законе.

Следеће питање иде председнику Републичке изборне комисије. Председнички избори су одржани 2. априла, а осамнаест дана касније ми немамо ни прелиминарне резултате по бирачким местима са тих избора, тако да други председнички кандидати, као и грађани Републике Србије, не могу да виде који су званични прелиминарни резултати избора на њиховом бирачком месту. Други кандидати су онемогућени да упореде те резултате са којима ради РИК са резултатима које они имају од њихових контролора на бирачким местима, тако да не можемо ни да урадимо

анализу изборног резултата. Зашто се ово дешава? Питање за председника РИК-а је – зашто крију резултате избора?

Ми смо тражили од РИК-а писмено да нам доставе резултате избора. Међутим, ти резултати нису достављени, владајућа већина у РИК-у једноставно игнорише ове захтеве и одбија овај предлог да се доставе резултати избора по бирачким местима. Ово може само да значи да РИК нешто крије од грађана и од осталих учесника у изборном процесу.

Друго питање за председника РИК-а. Покрет „Доста је било“ је увидом у изборни материјал након одржаних избора у Сјеници и Новом Пазару пронашао двадесет лица, именом и презименом, за која у бирачким списковима пише да су гласала, а у то време уопште нису била у Србији, него на путу ван земље. Очигледно је да се неко други уместо њих потписао и испало је као да су гласали, њих двадесет. РИК ништа није урадио по том питању. Још горе од тога, спречава нас да извршимо увид у тај бирачки материјал. Пошто је императив да не буде никакве сумње у изборни резултат, нејасно је због чега РИК крије ове податке и због чега не реагује по јасним информацијама које смо им доставили.

Затим, зашто је одбијен предлог покрета „Доста је било“ да се свим грађанима омогући да преко интернета могу да виде да ли је уписано да су гласали? Тиме би се спречиле ове злоупотребе и, у ствари, механизам крађе за који се сумња да се десио на овим изборима. Очекујемо писани одговор и председнице Скупштине и председника Републичке изборне комисије. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Захваљујем, добићете одговор.

Реч има народни посланик Марко Атлагић. Изволите.

МАРКО АТЛАГИЋ: Постављам питање Министарству правде.

Ваљда већ од данас бивши Заштитник грађана, Саша Јанковић, у последње две године континуирано је кршио Закон о Заштитнику грађана Републике Србије тако што је анализирао политичку ситуацију у Србији и давао политичке изјаве, иако у члану 10а Закона о Заштитнику грађана Републике Србије стоји, цитирам: „Заштитник грађана не може давати изјаве политичке природе“, завршен цитат.

Јанковић је у више наврата крајње тенденциозно и неаргументовано критиковао Владу Републике Србије и њеног председника Александра Вучића. Тако је 31. јула 2016. године отворено напао Александра Вучића зато што, цитирам, „до тада није формирао Владу Републике Србије“, иако законски рок за њено формирање није био истекао, остало је било још месец дана.

Исто тако, Јанковић је без икаквог разлога противзаконито напао Владу Републике Србије у интервјуу који је дао 9. децембра 2016. године, иако добро зна да он законски није овлашћен да контролише рад Скупштине, председника Републике, Владе, Уставног суда и Јавног

тужилаштва. Чак га је због тога јавно укорио и његов страначки ДС колега Небојша Крстић, који је рекао, цитирам: „Није добро да Саша Јанковић, који контролише рад државних органа, сам не поштује и крши закон“.

Јанковић се кандидовао за председника Републике Србије. Кандидат за председника државе, поред осталих, мора да поседује изузетне моралне вредности, као што су истинољубивост, правдољубивост, саборност, марљивост и снажан осећај љубави према отаџбини, као што то има Александар Вучић. Сви знамо да Саша Јанковић нема такве квалитете, поготово ако се има на уму афера „Пиштољ“ у којој је Предраг Гојковић наводно извршио самоубиство.

С тим у вези, постављам следећа питања: да ли је тачно да је полиција 1993. године утврдила да је Јанковић имао пиштољ без дозволе? Да ли је тачно да је тим пиштољем 1993. године почињено самоубиство у Јанковићевом стану на Новом Београду? Да ли је Саша Јанковић икада одговарао због нелегалног држања оружја? Да ли је тачно да на рукама покојног Гојковића нису нађени трагови барута, што значи да није било самоубиства? Да ли је тачно да је парафинским рукавицама утврђено да на рукама Саше Мишића и Ђорђа Грубачића нису нађени трагови барута? Да ли је тачно да је Саша Јанковић имао трагове барута на рукама?

Зашто је Саша Јанковић на саслушању 1993. године рекао да није ушао у собу у којој је мртав лежао Гојковић, а 20. априла 2015. године је тврдио да га је мртвог мазио по глави? Зашто је Саша Јанковић пиштољ држао нелегално и небезбедно? Да ли је тачно да је отац Јанковића на дан самоубиства из Лознице у Београд донео оружни лист који је издан само дан пре самоубиства? Пазите добро, да ли је тачно да је један од тројице из стана Јанковића који су били присутни приликом убиства Предрага Гојковића касније суделовао код убиства Жељка Ражнатовића Аркана? Шта нам то говори, даме и господо? Када је Саша Јанковић говорио истину, пре десет година када је изјавио да му је Гојковић био најбољи пријатељ или крајем априла 2015. године када је изјавио да нису били блиски?

Све нам то говори да је Јанковић веома опасан човек. Бивши режим га је поставио на функцију Заштитника грађана условљавајући га, по мени, тиме да не указује на њихове лоповлуке и криминал, а да они не постављају питање његове одговорности у афери „Пиштољ“. Зато вас не треба чудити што је Јанковић слагао да је Александар Вучић украо 319.000 гласова на председничким изборима, јер тврдња долази од човека који лаже, а онај који лаже, тај и краде и убија, каже се у једној премиси у уџбенику логике из средње школе.

Хвала грађанима Републике Србије што су својим гласом за Александра Вучића онемогућили да Саша Јанковић, један осумњичени убица, дође на чело председника државе.

Апелујем на све председничке кандидате да покажу минимум цивилизацијске културе и демократске одговорности и честитају

Александру Вучићу на победи, јер да је неко од њих победио, Александар Вучић би био први који би им честитао – због себе, због грађана Србије, због отаџбине, коју воли изнад свега. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Да ли још неко од председника, односно овлашћених представника посланичких група жели да затражи обавештење и објашњење у складу са чланом 287. Пословника? (Не.)

Пошто се више нико од председника, односно овлашћених представника посланичких група не јавља за реч, настављамо са радом.

Обавештавам вас да су спречени да седници присуствују следећи народни посланици: Јасмина Каранац, Бранимир Јовановић, Милена Бићанин и Иван Костић.

Прелазимо на тачке 1–12. дневног реда:

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ КОНВЕНЦИЈЕ О ЕВРОПСКОМ ШУМАРСКОМ ИНСТИТУТУ,

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ ПРОТОКОЛА О ЕЛИМИНАЦИЈИ НЕЗАКОНИТЕ ТРГОВИНЕ ДУВАНСКИМ ПРОИЗВОДИМА,

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ ДОХА АМАНДМАНА НА КЈОТО ПРОТОКОЛ УЗ ОКВИРНУ КОНВЕНЦИЈУ УЈЕДИЊЕНИХ НАЦИЈА О ПРОМЕНИ КЛИМЕ,

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ СПОРАЗУМА О УЧЕШЋУ У СРЕДЊОЕВРОПСКОМ ПРОГРАМУ УНИВЕРЗИТЕТСКЕ РАЗМЕНЕ (*СЕЕРУС III*),

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ СПОРАЗУМА ИЗМЕЂУ ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И ОСТАЛИХ ЧЛАНИЦА ИНИЦИЈАТИВЕ ЗА РЕФОРМУ ОБРАЗОВАЊА У ЈУГОИСТОЧНОЈ ЕВРОПИ О СЕДИШТУ СЕКРЕТАРИЈАТА ИНИЦИЈАТИВЕ ЗА РЕФОРМУ ОБРАЗОВАЊА У ЈУГОИСТОЧНОЈ ЕВРОПИ,

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ СПОРАЗУМА ИЗМЕЂУ ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ ПОЉСКЕ О САРАДЊИ У БОРБИ ПРОТИВ ОРГАНИЗОВАНОГ И ДРУГИХ ВИДОВА КРИМИНАЛА,

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ СПОРАЗУМА ИЗМЕЂУ ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И ВЛАДЕ САВЕЗНЕ РЕПУБЛИКЕ НЕМАЧКЕ О САРАДЊИ У ОБЛАСТИ БЕЗБЕДНОСТИ,

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ СПОРАЗУМА ИЗМЕЂУ ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ БУГАРСКЕ О ИЗМЕНИ СПОРАЗУМА ИЗМЕЂУ ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ БУГАРСКЕ О ПОЛИЦИЈСКОЈ САРАДЊИ,

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ СПОРАЗУМА ИЗМЕЂУ ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ ЧЕШКЕ

О САРАДЊИ У ОБЛАСТИ КУЛТУРЕ, ОБРАЗОВАЊА, НАУКЕ, ОМЛАДИНЕ И СПОРТА,

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ СПОРАЗУМА ИЗМЕЂУ ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И ВЛАДЕ МАЂАРСКЕ О ПЛОВИДБИ РЕКОМ ТИСОМ,

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ СПОРАЗУМА ИЗМЕЂУ ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И ВЛАДЕ ДРЖАВЕ КАТАР О УЗАЈАМНОМ ПОДСТИЦАЊУ И ЗАШТИТИ УЛАГАЊА

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ СПОРАЗУМА ИЗМЕЂУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И РУМУНИЈЕ О СОЦИЈАЛНОЈ СИГУРНОСТИ (заједнички начелни и јединствени претрес – наставак).

Да ли још неко од председника или овлашћених представника посланичких група жели реч?

Реч има народни посланик Милорад Мијатовић. Изволите.

МИЛОРАД МИЈАТОВИЋ: Хвала, председавајући. Поштовани министре – видим да сте једини, али биће говора и о заштити човекове околине, баш ми је драго што сте овде – поштовани народни посланици, желео бих да говорим о тачкама дневног реда које имамо данас. Седница изгледа као техничка седница; ради се о споразумима, ради се о протоколима, ради се о неким уговорима. Међутим, када видимо теме које споразуми имају, када видимо да се ту говори о заштити човекове околине, о образовању, социјалној сигурности, пловности река, то су питања која су врло значајна за грађане Србије. Управо због тога мислим да треба посветити пажњу овим питањима и треба разговарати о томе.

Ради се о међудржавним споразумима. За нас је то веома битно, веома важно. То значи да Србија није затворена земља. Србија је земља која је отворена, спремна да прихвати све добре идеје, све оно што је добро из света а, исто тако, да том свету понуди оно што има. Ово говорим због тога што ћу велику пажњу посветити заштити човекове околине. Сматрам да код нас у Скупштини нема много говора о заштити човекове околине. Када то кажемо, обично говоримо о једној чињеници – да бисмо заштитили нашу околину треба превише средстава, често се барата сумом од десет милијарди евра, што је за ову земљу заиста веома велика сума. Међутим, ако говоримо о средствима, ако говоримо о томе како мењати ствари у земљи, онда прихватам један став који се зове – корак по корак.

Овде говоримо о Кјото протоколу и о ефекту стаклене баште. Веома добро знамо шта значе климатске промене, шта значи ефекат стаклене баште, шта значи смањење гасова који чине ефекат стаклене баште. Када човек прочита сва објашњења која су у овом закону, просто се запрепасти како се они који су најбогатији, који имају највећу индустријску производњу, ноншалантно односе према чињеници да се животна средина на тај начин веома загађује, да животна средина постаје таква да се врло тешко живи и да се може преживети у овим ситуацијама.

Зато ме веома радује што је Србија једна од земаља које су прихватиле у сваком погледу, и 2008. године и сада прихвата, Кјото протокол. Истина, тужно је рећи да ми немамо квантификацију јер нисмо индустријска земља, нисмо земља која има велику производњу да може да учини да гасови иду у атмосферу, да буду такви да загађују човекову околину. Међутим, само прихватање Кјото протокола, његова ратификација значи да у Србији постоји свест о заштити човекове околине. То је оно што желим да нагласим. Зато подржавам ову одлуку да ћемо бити деветнаеста држава која ће ратификовати овај споразум, где ћемо ићи даље.

У оквиру тога, имамо и разговоре о шумама, односно тачку која каже да се укључимо у европску групу држава које ће размењивати искуства око пошумљавања, заштите шума и свега овога што иде.

Веома је добро познато да у овој земљи нема довољно шума, да је Војводина подручје које има најмање шума у Европи. Та чињеница говори да се морамо укључити у европске тенденције пошумљавања, заштите шума и, што је најважније у овом тренутку, размене научних информација. Наши научни институти у Београду, Новом Саду већ су били укључени и ово је пут још већег повезивања и онога што значи да идемо даље.

У оквиру тога, имамо један сет закона о размени студената, односно сет закона и један споразум о реформи образовања. Свако ко се бави образовањем веома добро зна да је веома значајна размена студената, да наши студенти који се школују на универзитетима одлазе на универзитете у иностранству да виде како се тамо учи, да стекну нова знања и да та знања примене у нашој земљи. Исто тако, Србија и универзитети у Србији могу понудити Европи многе добре ствари, многе научне истине и научне вредности. Наши научници често раде у тишини, не сликају се много, не учествују много у јавном животу, а постижу врхунске резултате.

Управо због тога мислим да треба постићи, треба дозволити да се ратификује овај споразум да бисмо могли и даље вршити размену студената, а то је један од основа Болоњског процеса. А свако од нас ко је ишао на стручно усавршавање у иностранство веома добро зна шта значи бити у другој земљи и нешто научити.

Једно од питања која се овде спомињу јесте и питање безбедности. Потписивање споразума са земљама као што су Немачка, Пољска, Бугарска значи да безбедности дајемо веома велики значај. Дајемо јој веома велики значај јер је безбедност земље у првом плану; имамо миграције, међународни криминалци много се брже повезују него што то чине полицајци. Самим тим, давати праве одговоре значи ићи напред.

Једно од питања, то ће бити једно од последњих питања која желим да споменем, јесте Споразум о социјалној сигурности са републиком Румунијом. О чему се ту ради? Имамо чињеницу да наши људи раде у

Румунији, посебно из Баната иду у Румунију, и веома често су незаштићени. Исто тако, један број Румуна ради у Србији. Зато је веома добро правно уредити ту област да би људи могли да остварују своја права.

Прекогранична сарадња, која ће у наредном периоду бити знатно већа, значиће и већу покретљивост, значиће и могућност да се конкурише за европске фондове да бисмо добили знатно више средстава, јер ЕУ управо такву сарадњу подстиче.

Колега из Савеза војвођанских Мађара говорио је о пловности реке Тисе. У потпуности подржавам, јер река Тиса постаје међународна река, за међународни транспорт, а то значи река која ће повезивати земље као што су Мађарска и Србија. Као што знамо, са Мађарском овог тренутка заиста имамо односе на највећој висини.

Према томе, ови споразуми нам пуно значе. За грађане Србије значе да ће им живот бити лакши, да ће добити много више информација, да ће им бити боље. Управо, наш задатак као народних посланика јесте да такве споразуме прихватимо, подржимо. Социјалдемократска партија Србије ће подржати ове споразуме са задовољством, као што је и досад подржавала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Ђорђе Комленски. Изволите.

ЂОРЂЕ КОМЛЕНСКИ: Захваљујем, председавајући. Даме и господо, другарице и другови, данас пред собом имамо сет од дванаест предлога закона којима се потврђују споразуми из разних области, из сфера које су од изузетног значаја за грађане Србије.

За разлику од мојих уважених колега које су јуче у овој сали тврдили да су ови споразуми безначајни, да ова тема дневног реда није интересантна, могу само да се запитам – или не разумеју оно о чему говоре или нису прочитали споразуме о којима су јуче наводно говорили, мада су неки од њих најмање говорили о споразумима и теми дневног реда.

Због тога, како би грађани Србије схватили колика је важност свих ових споразума, посебно ћу се задржати на Предлогу закона о потврђивању Споразума између Републике Србије и Румуније о социјалној сигурности. После четрдесет година важења досадашњег прописа, којим је била регулисана само хитна и неодложна медицинска помоћ када су у питању грађани Републике Србије и грађани републике Румуније, овај споразум је далеко шири и свеобухватнији, јер осим права на хитну и неодложну медицинску помоћ уређује питања комплетне социјалне сигурности, подразумевајући права из пензијског и инвалидског осигурања, здравственог осигурања, здравствене заштите, осигурања за случај повреде на раду, професионалне болести и додатка за децу.

Зашто је ово значајно? Значајно је јер, за разлику од '70-их година када није велики број грађана Републике Србије обављао делатност или мењао пребивалиште и остваривао нека од ових права у републици

Румунији, то данас више није случај. Колико је ово значајно за грађане Републике Србије, али и за грађане Румуније, говори чињеница да се у овом тренутку овај споразум може примењивати директно на најмање четрдесетак хиљада грађана Републике Србије који тренутно живе у Румунији или тамо обављају одређену врсту привредне делатности.

Колико је темељно урађен Споразум – који је, додуше, рађен неких пет-шест година, значи није плод неког краткотрајног рада – говори и то да он на један свеобухватан начин уређује права у складу и са једним и са другим законом, али првенствено поштујући све тековине и искуства која наш закон из ове области регулише. Нека стандардна решења и принципи које овај споразум потврђује и утврђује јесу: једнак третман држављана Републике Србије и Румуније у области социјалног осигурања, непосредне исплате стечених давања, могућност сабирања периода осигурања који су неопходни да би се одређене врсте ове заштите оствариле и права на њу; исто тако, спречава преклапања осим у одређеним ситуацијама које представља као изузетке.

Овај споразум представља могућност јединственог радног века, где се плате, односно пензије касније израчунавају пропорционално на основу зарада остварених у једној и у другој држави, уколико кориснику недостаје период осигурања тамо где му је пребивалиште и где затражи пензију како би исту реализовао. Уједно, регулише коришћење здравствене заштите за лица која имају пребивалиште или боравиште на територији једне или друге републике и принцип осигуравања, који подразумева да терет давања из социјалног осигурања сноси она држава чији је осигураник у питању.

Колико дејство овај споразум има на оба законодавства говори и његов директан утицај на законе и прописе који регулишу давања из области пензијског и инвалидског осигурања, здравственог осигурања, давања за случај повреде на раду и професионалних болести, материнских давања и деџег додатка у Републици Србији, а у Румунији има утицај на чак девет компатибилних области. То говори колико је садржина овог споразума комплексна и колико има добру подлогу да се на један лакши, једноставнији начин грађанима омогући да остваре права било у Републици Србији било у републици Румунији, уколико та реализација зависи од онога што су радили у неком тренутку у некој од ових република.

Овај споразум се једнако примењује на све оне на које се могу примењивати прописи које сам побројао или оне који остварују права на основу тога и извођења права других лица. Битно је да постоји изузетак када је у питању спречавање преклапања давања, јер Споразум каже да не могу да се пренесу или задрже права која се остварују по реализацији преклапања истог периода осигурања, осим када су у питању давања у случају инвалидности, старости, породичне пензије, накнаде за сахрану или професионалне болести које исплаћују надлежни државни органи носиоца.

Давања за случај болести и материнства, то је посебна област која се овде регулише. У области давања везаних за старост, инвалидност или оне најружније ствари, када је смрт у питању, уколико они који желе да остваре права која проистичу из ових области не испуњавају довољан, тако да кажем, временски период који је потребан, чак и у збиру, између остварених права у Републици Србији и у Румунији, признаје им се и временски период покривања таквог права из треће државе са којом Република Србија и Румунија имају споразум. Значи, ишло се на најшира могућа овлашћења и на најпогоднији начин да се круг корисника ових права прошири и буде што прецизније дефинисан.

Када је у питању употреба службеног језика, ниједан захтев у Републици Србији и у републици Румунији не може се одбити зато што је захтев поднет на службеном језику оне друге републике. То значи да захтев на српском језику у републици Румунији њихови надлежни органи морају да прихвате и третирају као одговарајући, као и код нас. То подразумева ослобађање од различитих такси које су досад морале да се плате, посебних врста овера које су изискивале трошкове итд.

Посебно је важно у области заштите права, када су у питању редовни или ванредни правни лекови, жалбе или приговори на одговарајућа решења – уредном доставом, према овом споразуму, сматраће се да је то учињено на валидан и законом прописан начин и поштовано и од једне и од друге чланице уколико се преда надлежном органу било које од ове две државе. Значи, уколико неко жели да поднесе приговор на решење које је везано за било какву врсту накнаде у Румунији, довољно је да благовремено и уредно приговор или жалбу преда некаквом органу код нас, у Републици Србији, који је компатибилан са органом који треба да одлучи по томе и сматраће се да је та жалба одговарајућа.

Све ово сам морао да кажем, а ово је само део онога што Споразум обухвата, да би грађани Србије схватили да су сви ови споразуми изузетно битни, изузетно важни. Можда је добар споразум између две државе теже закључити него донети добар закон који се тиче само једне државе, јер овде се практично усклађују два законодавства како би се на одговарајући начин омогућило грађанима и једне и друге државе да своја права остваре на најбржи, најефикаснији и најбољи могући начин.

За тренутак ћу изаћи из теме, свесно, и тиме желим да закључим ову дискусију. Надам се да се то данас неће дешавати. Искрено молим колеге да говорницу и редовно заседање више не злоупотребљавају како би плашили посланике владајуће гарнитуре некаквим силним демонстрацијама или наговештавајући некакав могући 5. октобар или било шта друго, јер, заиста, нити нас можете уплашити, нити оставља било каквог ефекта, нити има потребе за тим. У крајњем случају, некоректно је.

Исто тако је некоректно, нећу наводити ко, сами ће се препознати, говорити лажи са ове говорнице јуче и тврдити грађанима

Србије да је било ко из овог дома на јучерашњем заседању на било који начин омаловажавао, увредио људе који у мирним протестима изражавају своје незадовољство. Аутопројекције појединаца заиста треба да буду њихов проблем. Уколико се настави овако, заиста ћу доћи у ситуацију да се сложим са господином Живковићем када предлаже лекарски преглед, јер мислим да ово заиста није здраво. Ово ћу приписати тренутном незадовољству и револту због резултата који су неки постигли на изборима, или нису постигли оно што су очекивали, али ако ово постане трајна категорија, можда треба озбиљно размишљати о некој врсти лекарског прегледа, јер то би заиста било болесно. Уосталом, вероватно ће после ових избора бити промењена једна стара народна пословица па ће гласити: „Ни мањег процента, ни веће дреке“, али да не улазим у то даље. Захваљујем се на пажњи.

Посланичка група Покрета социјалиста, Народне сељачке странке и Уједињене сељачке странке ће у дану за гласање подржати ове споразуме и гласати за њих. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Пошто нема текста без контекста, реч две о контексту у којем се одржава ова седница, започета првим радним даном редовног пролећног заседања и замишљена за рутинску верификацију разних споразума, а у међувремену одложена због избора и сада тече, са Владом у паду. Нисам знала да ће тако брзо опасти број министара од јуче до данас. Не спорим процедуру, довољан је један министар. Знајући присутног министра, сасвим довољно.

Четрдесет дана нас дели од формалне оставке председника Владе и формалног пада ове владе. То је друга необичност ове седнице, осим што је смишљена као рутинска, па одложена као сасвим нерутинска да се не би причало о кандидатима за председника Србије. Сада имамо министре, који су у врло великом броју јуче са ентузијазмом дошли, но данас имају важнија посла него да буду у Скупштини. Разумем ја то.

Са жаљењем морам да констатујем да је премало пажње посвећено суштини неколико споразума. То је, нажалост, наш заједнички манир и наша заједничка штета – презир према садржини онога о чему одлучујемо и понос да пропошно износимо своје политичке ставове сматрајући их занимљивим за људе који нас гледају, не размишљајући о последицама које ће поједини споразуми у овом случају, а предлози закона у другим случајевима, производити.

То је лоша навика од које ће, надам се, почети да се ослобађа следећа влада, пошто је ова дефакто пала. Ових шест недеља биће тек толико да се тучемо по новинама ко ће шта да буде убудуће, што је исто тужно, али добро, шта се ту може.

Детаљније ћу да дам опаске о три или четири, од којих ћу прво о Споразуму о амандманима из Дохе због тога што је министар присутан, тиме желим да му одам поштовање што је ту.

Не сумњам да и министар и ја знамо о чему се ради, као што исто не сумњам да већина јавности у Србији не зна о чему се ради када је Кјото протокол у питању, када су у питању његова примена, рок трајања, сукоби који су постојали између разних држава и формалних и неформалних моћних позиција, који су спречавали примену Кјото протокола, сукоби кроз које је покушано да се дође до заједничке свести о томе шта радимо планети Земљи са загађењем животне средине, па све до тренутних тешкоћа да се ратификују и примењују и амандмани.

Зашто сматрам да је добро да Србија ратификује овај споразум? Ми немамо, као неразвијена земља или земља заустављена у развоју, обавезу да меримо емисионе капацитете или да њима тргујемо, као што су то радиле или раде друге земље, али мислим да имамо обавезу према сопственој земљи, колико год да је заустављена у развоју, да овде детаљно разговарамо о томе зашто је на планети дошло до Кјото протокола, какви смо ми то људи када смо уништили воду, земљу и ваздух, без којих не можемо да живимо. А ми смо такви људи. Не ми из заостало развијених земаља, него људи из најразвијенијих земаља.

Да додам зашто је важно да се о томе говори. Имате у последњих 25 година једну врсту посебне промене у Кини, која је поновила све грешке које су пре ње урадиле земље које су се развијале и развиле се економски пре ње. Колико мораш бити глуп да гледаш пред собом Франкфурт или Дрезден из 1965. године, да гледаш Мајну из 1970. године и да исто то направиш свом Пекингу и својим рекама? Мени је то тема пар екселанс за Скупштину, међутим, ником другом није. То што сам ја у мањини не значи да нисам у праву. Жао ми је, зато што знам да у Министарству пољопривреде и заштите животне средине има капацитета да се у овој скупштини разговара о томе зашто мрзимо ову земљу Србију.

Три године пролазим поред дивље депоније код Бановаца; идем по Новом Саду па заклапам контејнере које моји суграђани, не Роми, остављају отворене, а сви бацају ђубре где год им падне на памет. Здрав ваздух, шта нас брига! Ибар, најлон кесе, шта нас брига! Нисмо обавезни за Кјото протокол.

Ако хоћемо да будемо глупи као Кинези, немам ништа против, ја одбијам, и да се од мене прави будала, било ко, и да будем глупа и да кажем – добро, ово је рутинска седница, ови Доха амандмани, то иде па иде, то се на нас ионако не односи, само да ставимо рецку да смо их усвојили. Нема те рецке, довољно дебеле, која се ставља друштву које пропусти своју шансу да разговара озбиљно о теми због које су Кјото протокол, Париски споразум и ови Доха амандмани настали.

Надам се да сам отклонила сваки неспоразум да се овде ради о томе да држим министра одговорним, или ову владу, за стање. Али држим вас одговорним за то што не градите дијалог, јер вам је то посао. Колико год тај дијалог био тежак, колико год било рецитација и бесмислених песмица уместо правога разговора о томе на шта ће да личи Ибар за пет година од данас, на шта ће да личе клизишта јер нисмо дали десет милиона за ерозивне карте, на шта ће да личи ваздух, јер смо мењали закон па ћемо да дозволимо шест месеци да прља, па да прља још шест месеци, па да прља још годину дана, да заради човек, тешка ствар, тешко зарадити паре у 21. веку.

Дакле, ако то не будемо разумели, да је везано за тему Кјото протокола, онда ћемо дочекати неку следећу генерацију за 25 година, која ће то разумети. Ја мислим да – чак није ствар политичке перспективе – није етички, није људски да то урадимо. То говорим због тога што ће доћи нова влада. Нисам противна да видим и овог министра у новој влади, не знам шта ће да му се деси у међувремену, али бих волела да дијалог о томе та будућа влада преузме.

Друге опаске тичу се споразума у којем се говори о поштовању Протокола о елиминацији незаконите трговине дуванским производима. На одбору на којем је о овоме било речи чула сам непојамну реченицу од стране надлежних из Светске здравствене организације, чији су представници овде, који су казали – сав тај новац који се добије када укинемо шверц дувана иде директно у заштиту здравља. Тим поводом вас молим да ми не шаљете више такве дечаке на одборе, јер је то, како да кажем, непристојно. Морала сам да питам државне секретаре хоће ли се овде неко уозбиљити када је у питању закон и протокол који се тиче нелегалне трговине дуваном.

Оно што имам као озбиљну примедбу и што сматрам погрешним у Закону о министарствима који је сада на снази... Не знам да ли ће за четрдесет дана, када Влада формално падне, бити новог закона о министарствима, ја ћу га гледати, тражићу министарство за заштиту животне средине. Одмах да кажете свима који буду писали да ће бити доста напорно објаснити ми зашто четврти пут ова влада не може да има министарство за заштиту животне средине. Умем да будем доста маштовита када хоћу да будем напорна; не волим то, али тврдоглави сте.

Значи, за ове протоколе о шверцу дувана, зашто Министарство здравља, аман?! Поготово са том аргументацијом да то иде у било које здравствене услуге. Прво, не иде. Овде се одлучује о томе колико ће пара које министар тражи на Влади ићи у које здравствене услуге. Друго, ако хоћете да причате да Министарство здравља треба да буде задужено за то да дође овде и прича о шверцу дувана, па што га не задужите и за оружје? Оружје исто убија, дрога исто убија, бомбе, свашта. Нека ради Министарство здравља и то. То је, како да вам кажем... Вратићу се на Кјото

протокол, вратићу се на презир према дијалогу о томе шта радимо, о чему разговарамо, шта хоћемо са законом који сузбија шверц дувана.

Зашто иде тешко ратификација? Зашто је добро и лако ишла, и ја се слажем с њом... Уједињене нације, када су предложили општи пропис о забрани, о штетности дувана, зашто је то ишло лако? Зато што је тачно. Ми пушачи малтретирамо оне који не пуше у затвореним просторима. Не смемо да их малтретирамо. Зашто ово иде тешко? Зашто то нама није објашњено? Зашто људи неће да ратификују ове протоколе? Ко има користи од тога да имате шверц дувана и незакониту трговину? На који начин ћете успоставити лиценцирање? Ко је у ствари заинтересован да овај протокол буде ратификован или не? На шта се своди тешкоћа да друге земље прихвате ратификацију и тешкоћа примене једном када је ми прихватимо?

Није спорно да пратимо ратификацију протокола на које смо се већ обавезали једном после 2006. године, али је спорно да нећемо да разговарамо када ја питам – а зашто то ради Министарство здравља. Какве везе има Министарство здравља са шверцом дувана? Исте као и са шверцом оружја. Међутим, илустрација вам је – не морам с тобом да разговарам, ја сам власт, ја сам моћ, ја радим шта ја хоћу. То што ће од тога да буде заједничке штете, то ретко коме, нажалост, пада на памет. А тај став арогантног одбијања да поразговарамо заиста о садржини нечега о чему гласамо јесте заједничка штета. Неће од тога никоме бити боље, нажалост.

Сасвим на крају и овлаш, али неминовно, предлог закона који се тиче споразума са Катаром. Ја сам имала неколико пута опаске о тој моди – не можемо без страних инвеститора, којима ми дајемо паре из буџета. Мање-више, једноставним језиком, на то се своди. Волимо стране инвеститоре, а они воле наш буџет, пошто је буџет увек такав да има новаца. Одакле та мода, коју нисмо ми измислили? То је измислио развијени свет, исти онај који је прво испрљао Европу, исти онај који сада прља Кину, исти онај који прља Русију, нажалост. Дакле, идеја је – ја сам инвеститор, али нећу да ризикујем са својим новцем, банке су доста окруњене после 2008. године, па ја као инвеститор дођем и од твог буџета тражим да делиш са мном ризик. То се зове – плати ми радно место.

То је таква штеточинска политика да ћемо то гледати као што гледамо како смо пре Кјота загадили земљу, воду и ваздух. Овде смо загадили право друштва да одлучује о свом развоју наметнутом одлуком да ми не можемо да имамо радна места осим ако онима који сами себе зову инвеститорима из буџета не дамо новац којим делимо ризик. Била одувек против. Када су ме у првом коментару... На то се своди Катар, да буде јасно. На то се своди Катар.

Ја сам тражила шта то од производа има у Катару да ми купимо као робу. Нашла нисам. Шта има од услуга? То сам нашла. То су фондови. Тамо раде моје колеге физичари, који су обрукали струку

измишљајући кризе на берзи и у Америци и у Лондону, а, богами, ено их и у Саудијској Арабији, а и у Катару.

Када сам први пут казала да је то да дође неко ко себе зове инвеститором, као што ће се појавити чувени катарски фондови, и каже – ја ћу да инвестирам у Србију и да развијам Србију, јер много волим Србију, а ти ми дај хиљаду, пет, седам, дванаест, колико год се договоре, рука на руку, ми смо другови, по радном месту... Дакле, када сам први пут то критиковала, онда ми је споменут „Фијат“.

Објаснила сам тада, а објаснићу и сада: 2001. године сви људи који су били без посла у „Фијату“ стављени су на буџет, да буду плаћени из буџета за послове који не постоје и које не раде. Зашто? Зато што смо 2001. године упалили светло над нечим што не постоји, а што још увек у перцепцији људи постоји – успешна привреда, гиганти, предузећа. Уз десет година пропадања, то постојало није. Имали сте избор тада да те људе ставите на буџет или да гласате, и са великим тешкоћама се за то гласало, да им платите заостале доприносе, здравствене и пензионе, за њих, у првој тури, 350.000, да би могли да повежу стаж или да кажете – не занима нас, то су ови пре нас радили. Нажалост, остало је тог презира и недостатка дијалога и данас и тражења кривице за то шта је неко други пре радио, а не решавање проблема.

Када је први пут давано инвеститору по радном месту, то је значило да они више нису на буџету, то је био „Фијат“. Све остало после, што ће да буде и Катар, бићемо ми овде, јесте да вам долази инвеститор, и посебан пропис којим ми дајемо статус најповлашћеније нације, да буде Катар, и да се са свима договарамо о нашем развоју.

Колико морате бити, како да вам кажем, далеко од жеље да се за Србију стварно нешто учини ако као Влада бирате да се договарате са неким из Катара о развоју Србије, а одбијате да се о развоју Србије разговара у овој скупштини? Колико ће да нас кошта још један од таквих парадокса?

Можда вам личи да ни за један од ова три споразума која сам овлаш споменула не говорим о стварима које ће они произвести као последице. У годинама пред нама, најмање производње последица ћемо видети од Доха амандмана, осим као рецку да смо их усвојили. Али ћемо последице тога да нисмо разговарали о томе откуд овој планети Кјото протокол и Доха амандмани видети сваки дан око себе – у својим улицама, квартовима, рекама, шумарцима, где год да пролазимо.

Ако не будемо разговарали о томе ко је за шта надлежан, као што је случај Министарства здравља и нелегалне трговине дуваном, имаћемо сарадњу у којој се Министарство здравља практично неће мешати, јер то јесте посао финансија и полиције. Могуће да ће бити, ја се надам, добрих резултата у сузбијању нелегалне трговине дуваном, али изостанак дијалога о томе зашто то ради Министарство здравља довешће нас до тога

да ћемо опет имати да неко ради нешто за шта није надлежан и за шта га није брига, и заједничка ће бити штета.

Уколико, а претпостављам да ће то бити ускоро, у ову скупштину дође да се ратификује било какав уговор и споразум са Катаром, због овог споразума који сад потписујемо, ја ћу морати, нажалост, поновити све оно што сам говорила о штеточинској идеји да су због тога што је 2008. године хазардерским играма „пукао“ банкарски финансијски систем, који је „легао“ на буџете развијених држава, инвеститори смислили – нема пара, зарадити морам, вољем да имам, а где ћу него да тражим од буџета. Штета од тога да са њима о томе разговарамо, а не овде у Скупштини... Не морате са мном, немојте тако да ме гледате, разговарајте с ким год хоћете, али да буде разговора, које ће људи чути, о томе шта стварно треба за развој Србије.

За следећих четрдесет дана желим вам да будете здрави, живи и весели. Ви сте једна од најдужих влада која је у паду. А када буде избора нове владе, надам се да ће бар у неким од сегмената бити речи „дијалог“, коју нисам чула ни у једном експозеу осим у једном, првом 2001. године, и никад више.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има министар Недимовић.

БРАНИСЛАВ НЕДИМОВИЋ: Поштована председавајућа, поштовани народни посланици... Мени је увек интересантно да са вама водим расправу на различите теме пошто увек имате један другачији приступ. Можда зато што долазите са простора са ког долазите, можда је тамо смисао за хумор другачији.

Хтео бих нешто да вам кажем о присутности министара. Чињеница је да сам сад у овом тренутку једини овде, али у наредних пола сата, сат то ће се променити, јер је још увек у току седница Владе са Светском банком, где се разговара о расту БДП-а. Мени је запало да у овом тренутку будем овде.

Имам неколико ствари да вам кажем, пре свега везано за амандмане Доха, о дијалогу, надлежностима, а помало и о причи о инвестицијама, јер све је то повезано пре или касније, и када Кјото протокол, и амандмане Доха, сутра Париску конвенцију... Све се то своди на услове да ли ће неко инвестирати или неће и под којим условима и какве ћемо инвестиције уопште имати на нашим просторима.

Оно што желим да кажем, мислим да је то због јавности важно, то је прича о нашој свести, прича о потреби за заштитом животне средине. Јуче сам о томе покушао у једном тренутку да кажем, премда не знам колико сам имао времена за то и колико је било слуха за то јер сам у једном тренутку чуо да уопште нису ни битне овакве врсте ратификација, да су то ствари које су... Не обраћам се ту вама, причам генерално. Мислим да су ово екстремно важне ствари, јер овим правимо темеље за будућност, односно покушавамо да санирамо све оно што је настало у прошлости.

Сада, има различитих, субјективних ставова зашто је до тога дошло, да ли због потребе за развојем, шта на прво место ставити – развој или потребу очувања природе и оно што сте ви причали да се дешавало у неким другим земљама.

Сведоци смо ових дана да се Париска конвенција у неким развијеним земљама покушава ставити у други план, и то да би се, водећи рачуна о националним интересима (различно се дефинишу национални интереси), покушала интензивирати нека индустрија која у претходном периоду због примене Доха амандмана и осталих ствари није била у првом плану. Причам о северноамеричком континенту, не причам уопште о простору Србије.

Дијалог, мислим да је то кључна реч, нарочито у погледу животне средине. Ми смо пре месец, месец и по дана имали прву седницу Националног савета за климатске промене, где су учесници различити актери са свих страна, свих структура, био то јавни сектор, цивилни сектор. Покушавамо... Треба нам време. Једном кад кренете, нема назад. Покушавамо да развијемо дијалог о потреби вођења рачуна, о развоју свести о климатским променама.

Нису само климатске промене оно што ми сада видимо око себе и, уопште, то загађење животне средине; оне имају много далекосежнији карактер. Ево, данас имамо ситуацију, изађемо напоље, погледамо западну Србију, исток, југ: имамо невероватна дешавања у другој половини априла, имамо временске прилике које нису карактеристичне за ово доба године. То је све последица нечињења пре Кјота, нечињења и несхватања значаја климатских промена. Ми треба да покушамо да све оно што су нам Уједињене нације ставиле на располагање као изворе финансирања искористимо управо ратификацијом оваквих споразума, где можемо бити апликанти за средства којим ћемо променити стање око себе.

Што се тиче незнања, то је наш највећи проблем у области животне средине. Апсолутно се слажем да је нама неопходно да имамо посебан сектор у Влади, посебно министарство или како год да га зовемо, који ће се бавити овим појмом, овом облашћу, јер то је толико важно да је једноставно неспојиво са другим стварима. Не можете често спојити на истом месту доброг и лошег момка, јер понекад је то све сукобљено, без обзира на то у које министарство све то ставили.

Што се тиче надлежности, ви то знате, много ствари је у надлежности локалних заједница. Не бежећи од одговорности коју ми имамо, ту је пре свега развој свести важан и дијалог је јако важно развити. Имамо све више ових депонија, тзв. комуналних депонија регионалног карактера, које су се развиле по Србији, али још увек недовољно. Још увек у свести неких локалних заједница није толико препознат значај загађивања животне средине колико би требало да буде препознат. Развојем свести ми

ћемо терати те локалне доносиоце одлука да под притиском јавности морају другачије да се понашају.

Неке локалне самоуправе које су имале већу свест већ су дошле до тог нивоа. Ево, пре неки дан, Рашка, питање слива Ибра: поставили смо први, можда је то пионирски корак, пилот-пројекат, да пробамо вештачком браном да зауставимо пластичне флаше да више не иду током реке Рашке, касније до Ибра. То су пионирски кораци, али од тога креће. Министарство је преузело на себе обавезу, ако се покаже у овој првој години имплементације тог пројеката, да цео слив Ибра реши на такав начин, па да онда дођемо и до проблема кеса, јер када дођете тамо, имате невероватну ствар. Задовољан сам што сам видео код градоначелника Новог Пазара да је на овом примеру и пројекту схватио колико је важно да он реши проблем који има на његовом простору. Није то велики новац, али је важна свест.

Што се тиче ерозивних карата које сте споменули, ове године смо у буџет ставили средства за то, ове године ће то бити рађено. Оне су класификоване на правој позицији у буџету и та ће ствар бити рађена, јер то нам је јако важно због будућег развоја.

Што се тиче дувана, не бих се претерано упуштао у то, рећи ћу само да ту треба разликовати две ствари: једна је средства која се приходују и где их пласирамо, а друга је контрола. Ми имамо у оквиру нашег Министарства финансија Управу за дуван, која се бави тиме. Врло често долазимо у ситуацију да пољопривредници или неко други пита о дувану и онда морамо да објашњавамо да то није надлежност Министарства пољопривреде. То је, у ствари, надлежност Министарства финансија, из једног разлога који је јако важан – то је један од издашнијих извора прихода за буџет, и то је потпуно нормално. Системи управљања и контроле су смештени у Управу за дуван. Министарство здравља бави се неким последицама које се могу појавити. Што се тиче шверца дувана, ту имамо јасно утврђена правила: Управа за дуван, па након тога полиција, па тужилаштво.

Трећа ствар, питање споразума са Државом Катар уопште није у овом тренутку толико у првом плану због самог споразума. Прича о инвестицијама је, сами знате, једна од најважнијих ствари. Ми имамо ту неколико супротстављених ствари које стоје пред нама: то је питање раста, то је питање напретка у привреди, питање запошљавања и питање извора одакле можете да финансирате све те ствари.

Ми смо у последњих десет, петнаест година свашта прошли. Ми дефинитивно немамо довољно сопствених извора да бисмо могли да се развијемо на начин како желимо. Нама су неопходне стране инвестиције, али и развијање домаћих инвестиција, којих има у последње време. У својој пракси, а бавио сам се тиме дуго година, сретао сам доста инвеститора који не желе да узимају средства из буџета. Није то правило које се жели

поставити. Има, наравно, и оних који хоће и долазе због тога. Имали смо свашта. И сам сам 2011, 2012. године указивао тадашњем Министарству привреде, или како се већ звало, економије, више не знам ни ја, на питање контроле, које је сада развијено; ми имамо сада успостављен систем како неко може да добије инвестицију и како се контролишу те инвестиције.

То што сте причали о примеру „Фијата“ и скидању са буџета, потпуно исправан резон. Неки људи више нису на буџету, то поздрављам. Друге ствари у оквиру тог споразума, то су ствари за дискусију. Али, зашто је важно да имамо систем инвестиција и подстицање инвестиција на различите начине, прављењем правног оквира а и финансијском подршком? Управо да гомилу људи скинемо са буџета, да не буду корисници различитих социјалних давања или нечег другог. Управо смо ту на истом трагу, само је различит пут. То сам само желео да вам кажем. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем. Реч има народни посланик Снежана Богосављевић Бошковић.

СНЕЖАНА БОГОСАВЉЕВИЋ БОШКОВИЋ: Захваљујем. Поштовани народни посланици, цењени грађани, даме и господо, пред нама је сет предлога закона којима се потврђују важни међународни споразуми, протоколи, конвенције из више различитих области, као што су заштита животне средине, образовање, наука, култура, социјална сигурност, полицијска сарадња и безбедност грађана.

Међу предложеним законима је и Предлог закона о потврђивању Доха амандмана на Кјото протокол уз Оквирну конвенцију УН о промени климе. Овај предлог закона сматрам посебно важним јер климатске промене представљају један од највећих глобалних изазова нашег времена, пошто се са последицама, најчешће у виду суша, поплава, тајфуна, торнада, ерозије земљишта, данас суочава читава планета. Проблем климатских промена је проблем који већ годинама и деценијама утиче, а неретко и ремети постизање циљева одрживог економског развоја свих земаља света.

Република Србија и сама се суочава са бројним последицама климатских промена. Процене су да је укупна материјална штета изазвана екстремним временским условима у Србији од 2000. године већа од пет милијарди евра, од чега око 70% јесу штете изазване сушом и високим температурама. Сведоци смо и сами огромних материјалних штета изазваних катастрофалним мајским поплавама из 2014. године.

Последице климатских промена могу бити толико озбиљне и далекосежне да свака земља мора допринети напорима да се клима наше планете стабилизује. Као главне покретаче климатских промена међународна научна и стручна јавност означила је повећане атмосферске концентрације гасова са ефектом стаклене баште. За повећане емисије гасова са ефектом стаклене баште (угљен-диоксида, метана, азот-

субоксида) одговоран је човек, односно људске активности, тачније индустријализација и небрига о начину коришћења природних ресурса.

Усвајањем Оквирне конвенције УН о промени климе 1992. године, чији је основни циљ био обезбеђивање механизма за стабилизацију атмосферских концентрација гасова са ефектом стаклене баште, започета је организована глобална борба против климатских промена. Начин постизања циља утврђен је Кјото протоколом, којим је утврђен и први обавезујући период (2008–2012. година) за смањење емисије гасова са ефектом стаклене баште за 38 индустријски развијених земаља света. Амандманом из Дохе на Кјото протокол утврђује се други обавезујући период (2013–2020. година) за индустријски развијене земље, при чему је квантификована обавеза смањења емисија гасова за 18% у односу на референтну 1990. годину.

Република Србија је од 2001. године чланица Оквирне конвенције УН о промени климе, једна је од 183 државе чланице, потписница Кјото протокола и других међународних споразума у овој области који имају за циљ смањење емисија гасова са ефектом стаклене баште.

Као земља у развоју, према Кјото протоколу и Амандману из Дохе, Србија нема квантификовану обавезу смањења емисија гасова ни у првом ни у другом обавезујућем периоду, али има обавезе у погледу успостављања и спровођења мера и активности за постизање циљева Конвенције.

У том смислу желим да кажем да је Министарство пољопривреде и заштите животне средине током 2014. и 2015. године, када сам ја била на челу тог министарства, израдило први ажуриран двогодишњи извештај Републике Србије према Оквирној конвенцији УН о промени климе. Овај извештај даје приказ активности у области климатских промена, укључујући информације о тренутним и очекиваним нивоима гасова са ефектом стаклене баште, могућностима и начинима њиховог смањења, мониторингу, извештавању и верификацији.

Уз то, на бази спроведеног инвентара гасова Министарство пољопривреде и заштите животне средине је тада дошло до важних информација, као нпр. да су укупне емисије гасова са ефектом стаклене баште у Србији 2013. године биле за око 3,5% мање у односу на 2010. годину и за око 25,1% мање у односу на 1990. годину. Такође, утврђен је удео појединих сектора у укупним емисијама гасова са ефектом стаклене баште у нашој земљи, а то је: енергетика 79,4%, пољопривреда 10,9%, сектор отпада 5,1% и индустријски процеси 4,8%.

Захваљујући овако одговорном приступу проблему, Министарство пољопривреде и заштите животне средине је уз подршку експерата и заинтересоване јавности 2015. године припремило Предлог о могућем националном доприносу смањењу емисија гасова са ефектом

стаклене баште за период 2020–2030. година. Влада је предлог Министарства усвојила и Србија је била међу првих десет земаља света и прва у региону која је Оквирној конвенцији доставила намераван национални допринос смањењу емисија гасова са ефектом стаклене баште, а који је и усвојен на Конференцији у Паризу децембра 2015. године.

Све ово говори да је Србија као чланица Оквирне конвенције УН, Кјото протокола и пратећих међународних уговора, иако нема квантификоване обавезе смањења емисија гасова за период до 2020. године, до сада начинила велике кораке укључујући се у глобалну борбу против климатских промена. У том смислу, сматрам да је изузетно важно што се данас у скупштинској процедури нашао Предлог закона о потврђивању Доха амандмана на Кјото протокол. Усвајањем овог закона испуњавамо обавезе према међународној заједници и потврђујемо спремност свог доприноса смањењу емисија гасова са ефектом стаклене баште и борби против климатских промена.

Сада ћу се кратко осврнути на још један предлог закона. Ради се о предлогу закона којим се потврђује Конвенција о Европском шумарском институту као међународној организацији. Ова конвенција потписана је у Финској, у примени је од 2003. године; до сада је ратификована од стране 25 држава чланица. Те 2003. године тадашња државна заједница Србија и Црна Гора приступила је овој конвенцији, а данас је потребно да Србија конвенцију ратификује, имајући у виду да су наше научне институције из области шумарства већ придружене чланице ове асоцијације.

Чланство у Европском шумарском институту веома је важно за Србију као европску државу са аспекта активног учешћа у креирању европске шумарске политике, али и са аспекта могућности коришћења научних и стручних достигнућа ове међународне организације. Овде пре свега имамо у виду шумска богатства Србије, потребу да се заштите постојеће шуме и да се повећају површине под шумама. Шуме су, знамо, плућа планете и наш задатак је да, користећи и своја и европска знања, унапредимо стање и користимо овај природни ресурс на одрживи начин.

У свом излагању осврнућу се још на неке предлоге споразума о којима се разговара на овој скупштинској седници. Ради се о споразумима из области образовања.

Пре свега желим да се осврнем на предлог закона којим се потврђује Споразум о учешћу у Средњоевропском програму универзитетске размене (*CEEPUS III*). Значај овог међународног пројекта из области образовања за нас је велики јер пружа широке могућности остварења и унапређења сарадње у погледу мобилности студената, наставника, сарадника, а у оквиру мреже Средњоевропског програма универзитетске размене.

Иначе, програм *CEEPUS* се у Републици Србији спроводи од 2005. године. У мају 2011. године на снагу је ступио програм *CEEPUS III*. У овом програму Србија учествује на основу тумачења Бечке конвенције о уговорном праву, а не по основу ратификације потписаног споразума. Ратификацијом овог споразума обезбедиће се уклањање административних баријера за још квалитетнију и потпунију сарадњу у оквиру овог програма.

Желим да истакнем да је посебна вредност овог програма у томе што пружа могућност стипендирања студената у Средњоевропском програму универзитетске размене, како на основним тако и на докторским студијама. Затим, пружа могућност практичне обуке у привредним друштвима, истраживачким центрима, државним институцијама, и то уз финансијску подршку државе домаћина.

Поред бројних практичних и финансијских погодности за поспешивање мобилности студената и наставника, вредност овог споразума је и у томе што предвиђа формирање националних *CEEPUS* канцеларија које ће се бавити активностима припреме и доделе стипендија нашим студентима.

Пред нама је и Предлог закона о потврђивању Споразума између Владе Републике Србије и осталих чланица Иницијативе за реформу образовања у Југоисточној Европи о седишту Секретаријата Иницијативе. Ова иницијатива иначе има за циљ актуализацију образовних процеса, образовних реформи у југоисточној Европи, односно усклађивање образовних система и образовних стандарда са заједничким европским стандардима у области образовања.

Србија је 2010. године, када је ова иницијатива постала међународна организација, изразила спремност да се прихвати улоге домаћина. Од 11. марта 2011. године Србија председава Управном одбору Иницијативе. У то време, то је за Србију значило велико признање када је образовање у питању, али и велико признање и велико поверење тадашњем Министарству образовања и науке, на чијем челу је био проф. др Жарко Обрадовић.

Године 2013. потписан је споразум да седиште Иницијативе буде у Београду на неодређено време. Предлог овог закона заправо обезбеђује регулисање техничких услова које Србија мора да испуни као земља домаћин. Због тога је изузетно важно да овај предлог закона буде усвојен, јер се у пракси обезбеђује неопходна логистика за рад Секретаријата Иницијативе.

На крају, врло кратко, осврнућу се на још један предлог закона који је на дневном реду данашње седнице, а то је Предлог закона о потврђивању Споразума између Владе Републике Србије и Владе Републике Чешке о сарадњи у области културе, образовања, науке, омладине и спорта.

Овај споразум је потписан 29. новембра 2016. године и представља правну основу за реализацију билатералне сарадње између две земље у предметним областима. Овај закон је важан и за унапређење свеукупних односа између Републике Србије и Републике Чешке, а посебна вредност Споразума је у томе што се припадницима српске националне мањине у Чешкој и чешке националне мањине у Србији обезбеђују правни услови да могу да раде на очувању и неговању матерњег језика, историјског наслеђа и сопствене културе.

Ступањем на снагу овог закона престаће да важи раније потписан Споразум између Савета министара Србије и Црне Горе и Владе Републике Чешке, који је ратификован 2009. године.

Поштовани народни посланици, о овим али и другим споразумима из дневног реда данашње седнице говориће и други посланици Социјалистичке партије Србије. Желим на крају да потврдим да ће Посланичка група СПС подржати ратификацију свих споразума, протокола и конвенција о којима се расправља на овом скупштинском заседању. Хвала на пажњи.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Прелазимо на листу. Реч има народни посланик Муамер Зукорлић. Изволите.

МУАМЕР ЗУКОРЛИЋ: Даме и господо народни посланици, поштована председавајућа, у вези са законима који се тичу потврде споразума о универзитетској сарадњи, о реформи образовања, као и сарадњи на пољу културе, омладине и образовања са Републиком Чешком, ове законе смо третирали на одбору који предводим и дали им пуну подршку, тако да нећу улазити у дубљу анализу и коментар.

Оно што ми је занимљиво, то је сет закона који се тичу организованог криминала, било имплицитно или експлицитно. Сматрам веома битним то што се ови споразуми потписују и усвајају закони којима се ратификују ови споразуми. То је тема од виталног значаја за ово друштво.

Илустрације ради, навешћу један од најдрастичнијих примера како се једна здрава, витална привредна иницијатива у једноме крају убије од стране организованог криминала. Мислим да је јавности познато да је Нови Пазар пре двадесетак година био пример експанзије приватне иницијативе, малог породичног бизниса; имали смо само у том граду више хиљада произвођача конфекцијских и других производа. Очекивало се да то постане локомотива развоја целог санџачког простора, и шире. Међутим, с обзиром на географску позицију и неке друге околности, као и нехат појединих државних органа, дошли смо у ситуацију да је организовани криминал, јефтини нарко-капитал заправо пресудио тој иницијативи, те сада уместо неколико хиљада произвођача имамо свега неколико десетина произвођача у Новом Пазару. Кључни разлог за то јесте врло јасна спрега

криминала локалних власти, криминала појединих судија и тужиоца, криминала појединих полицајаца.

Зато сматрам веома битним да држава на свим нивоима, надлежни органи пре свега, посвети пажњу овом питању, те да се овакви споразуми, ево ови, подрже, а други ажурирају, посебно када су у питању земље региона које имају директан утицај на организовани криминал.

Сматрам веома важним и све споразуме који се тичу међусобног инвестирања. У овом случају, веома занимљив је Споразум са Државом Катар. Држава Катар је једна веома важна земља, иако географски и по броју становника веома мала, на Блиском истоку развојно и инвестиционо једна од најбитнијих земаља. Сматрам веома важним Споразум са Државом Катар, и то не само у једном смеру, где се очекују инвестиције од стране Катара у Србији, већ треба знати да је Катар једна од најзанимљивијих земаља на пољу инвестирања, посебно грађевинарства. То је једно од највећих светских градилишта, што може бити веома занимљиво за наше грађевинаре, али и инвеститоре на том и другим пољима. Од Катара се може учити како једна мала земља може да постане регионално, а богами и међународно, веома занимљива.

Ми имамо добра искуства на релацији Србија –Уједињени Арапски Емирати, али мислим да ту лепезу сарадње треба проширити, ево, са Катаром, потом са Кувајтом, Саудијском Арабијом и још неким земљама муслиманског света. Треба имати на уму да ових око пола милиона муслимана у Србији могу бити веома важан мост те сарадње. Са позиције председника Групе пријатељства са Катаром, ја сам на располагању свима.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала вам. Реч има народни посланик Зоран Живковић.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Имамо дванаест споразума, ако добро видим, у обједињеној расправи, што је само по себи парадокс; ту су спојени и екологија, и полиција, и шумарство и све живо. Али имамо још једну чињеницу, а то је да са усвајањем ових споразума каснимо најмање педесет дана, јер толико је неуставном, незаконитом и неразумном одлуком председнице парламента одложен наш рад, из потпуно бесмислених разлога. Ови споразуми преко педесет дана само због тога чекају на усвајање. Видим да су неки послати у парламент још у новембру, октобру прошле године, па је питање зашто их Влада није послала раније, пошто су неки раније потписани; друго, зашто стоје овако дуго у некој фиоци у парламенту, зашто их не усвајамо. Питање је и колика је штета настала неусвајањем ових протокола, сваког појединачно. Неки од њих имају дејство које је апсолутно идентично са датумом усвајања. Не мислим на Кјото протокол, али мислим на протоколе о полицијској сарадњи, о социјалној сигурности итд. Зашто то стоји толико дуго и зашто је стајало ових педесет дана? На то, наравно, не постоји одговор.

Стајало је зато што се власт плаши гласа опозиције у парламенту. Неки се највише плаше, па су зато изабрани за врх овог парламента, а неки се плаше још више па их ено сада у Немањиној. Само су једног, несретног министра Недимовића оставили овде да се бори за част свих њих...

(Председник: Без увреда, молим.)

Можда то значи и то да само присутни министар није кандидат за новог председника Владе. Али, остављам то скупштинској већини, па нека буде како буде.

Имам и конкретна питања за неке од ових споразума. Рецимо, Доха амандмани на Кјото протокол, да ли се они баве и загађивањем медијске и политичке сцене у једној земљи? Да ли је и загађивање загађених медија према грађанима део ових амандмана, да не говорим о политичким загађењима? Да ли Споразум између Владе Србије и Републике Пољске о сарадњи у борби против организованог криминала обухвата и Савамалу?

ПРЕДСЕДНИК: Да ли сте читали споразуме?

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: То ви читајте кад имате времена и немојте да ми добацујете, него седите тамо...

ПРЕДСЕДНИК: Ја сам искористила ових четрдесет дана да прочитам све споразуме.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Четрдесет дана се користи за нешто друго.

Значи, педесет дана сте стопирали. Моје питање је да ли се споразум са Пољском о безбедности односи ...

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, морате говорити о тачкама дневног реда, по Пословнику који сте сами донели.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Ја говорим о тачки дневног реда коју ви не разумете, али то је ваш проблем, не мој. И ово гледају грађани Србије.

ПРЕДСЕДНИК: Јесте. Могу рећи да је задовољство моје што се не разумем са појединим људима овде.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Према томе, да ли је Савамала део тог протокола? Да ли се Споразум о безбедности са Владом Савезне Републике Немачке тиче и атентата у Јајинцима? (Искључен микрофон.)

(Зоран Живковић: Можда ту постоје нека сазнања.)

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, имамо дубоко неразумевање ви и ја.

(Зоран Живковић: Ту се потпуно слажем.)

Апсолутно.

(Зоран Живковић: Вратите ми време.)

Не могу вам вратити време уопште, зато што не желите да говорите о тачкама дневног реда.

(Зоран Живковић: Када будете врачара, па да знате ...)

Шта да постанем?

(Зоран Живковић: Када будете врачара па да знате шта ће ко да говори, онда ...)

Не, не, чују колеге посланици који желе озбиљно да раде.

Јако ми је жао.

(Зоран Живковић: По ком члану?)

По свим члановима Пословника, нарочито у складу с кућним васпитањем.

(Зоран Живковић: Вашим.)

Мојим, наравно, мојим. Не може неко да има жаљење у складу са кућним васпитањем ако га не поседује.

(Зоран Живковић: Које недостаје.)

Значи, мојим. Да.

(Зоран Живковић: Вратите ми време.)

Не могу да вам вратим време. Морате говорити о споразумима онако како су сви претходни говорници говорили. Сви, без обзира на то којој политичкој опцији припадају.

(Зоран Живковић: Говорим о споразумима.)

Морате се пријавити поново.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Значи, ово са Немачком нема везе са Јајинцима, колико сам схватио.

Да ли Предлог закона о потврђивању Споразума између Владе Републике Србије и Владе Републике Бугарске о измени Споразума између Владе Србије и Владе Бугарске о полицијској сарадњи подразумева и статус бугарског бегунца кога тражи Интерпол? Интерпол, знате, има неке везе са полицијом. Зове се Цветан Василев. Њега власт ове земље, највиши представници власти ове земље крију од бугарског закона већ две и по године. А познат је и по томе што је нелегално приватизовао Српску фабрику стакла, највећег дужника за струју, гас, порез и неке друге ствари. Дружи се са бившим и будућим председником сваки дан. Крије се од Интерпола, од црвене потернице Интерпола, на шта сам указивао...

ПРЕДСЕДНИК: Одлично, посланиче, жао ми је, ви нисте прочитали дневни ред.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Па, ви немате појма. Интерпол има везе са ... (Искључен микрофон.)

(Зоран Живковић: Верујте ми, за педесет дана сте могли да прочитате и да схватите, без обзира ...)

ПРЕДСЕДНИК: На ограничење чега?

(Зоран Живковић: Ваше ограничење.)

Добро, имате опомену, посланиче, због неваспитаног понашања.

Добићете шансу да изаберете новог председника који ће трпети увреде и примитивизам који слушавам годину дана из појединих

посланичких клупа. Значи, неког у складу са вашим схватањем пристојног понашања. И вашег кандидата за председника државе.

(Зоран Живковић: Сада вратите време. Дајте ми реч.)

Не, нећете добити реч. Не, утрошили сте ваше време, свих пет минута, на оно што сте изговорили.

(Зоран Живковић: Зашто говорите неистину?)

Проверите у служби.

(Зоран Живковић: Ја да проверим?)

Па, ја нисам секретарица.

Реч има Маријан Ристичевић. Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем. Даме и господо народни посланици, постоји изрека – неразумном је тешко објаснити да је неразуман; да се то може, он не би ни био неразуман. Тако да ја тражим разумевање за мог колегу пољопривредника, познатог виноделца у покушају, који се, рецимо, разуме у шверц дувана...

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, молим вас, о дневном реду. Молим вас, заиста.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Шверц дувана је на дневном реду.

ПРЕДСЕДНИК: Молим вас, само о дневном реду, а ја ћу се одбранити сама без проблема.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Али, шверц дувана је на дневном реду. Нелегална трговина, он се у то најбоље разуме.

ПРЕДСЕДНИК: Добро, само онда о споразуму о нелегалној трговини дуваном.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Па то је споразум о нелегалној трговини дуваном. Он је нелегално продао целу дуванску индустрију за време „Сабље“. Он се најбоље у то разуме.

Ако говоримо о Споразуму са Пољском, он се у то најбоље разуме, јер је водио друштво „Емпреса“ где је нестало вина за 87 милиона. Значи, споразуми о безбедности се морају подржати да би се спречила таква нелегална трговина, не само дувана, него и вина. У његовом случају је нестала цела дуванска индустрија, а у другој ситуацији је нестало 139.000 флаша увозног вина, изгубио им се траг.

Пореска утаја, ево, имамо овде решење, директор је био Зоран Живковић, пореска утаја је вредна седамнаест милиона динара. Да ли наши органи то раде или не раде? Схватам његову нервозу, вероватно раде.

Подржавам све друге споразуме и преостало време остављам колегиници. Тражим разумевање јер демонстрације очигледно не иду мом колеги; тражи овде библиотеку, пронашао је бифе. Молим вас, тражим за њега разумевање. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Марко Ђуришић.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Хвала, председнице. Ова дискусија, јуче и данас, уз присуство (јучерашње, додуше) бројних министара, неуобичајена је и није се дешавала када смо имали потврђивање споразума које је Влада Републике Србије у име државе Србије потписала са другим земљама или међународним институцијама, који су долазили у парламент на верификацију. Обично је та расправа пролазила брзо, лако, без велике дискусије, великих речи. Очигледно је да је овај почетак заседања тек после 110 дана у 2017. години и после педесетодневне паузе имао за резултат потребу да се бројни посланици јаве и нешто кажу на тему ових споразума. Неки су успели у мањој или већој мери. То се односи и на министре – бројне јуче, а данас је ту само један, нажалост – који су такође говорили о бројним стварима које имају, а најчешће немају много везе са споразумима који су данас пред нама.

Сматрам да је највећи број ових споразума добар и наша посланичка група ће гласати за њих, ту није ништа спорно. Има споразума који су потписани пре пет, шест, седам, десет година, и више, и мислим да је већи проблем да видимо зашто су ти споразуми толико дуго чекали, зашто нису раније верификовани у парламенту Србије и ступили на снагу ако су толико битни за живот грађана Србије. Као што мислим да су битнији многи закони које је предложила опозиција, који не могу да дођу на дневни ред; као што неки закони које Влада треба да предложи, а никако да их предложи, никако да дођу на дневни ред. Очигледно ћемо још два месеца или више чекати нову владу, нове министре да дођу овде и предложе коначно неки закон о коме ћемо имати расправу.

Има један споразум о коме желим да говорим – то је споразум са Владом Државе Катар – не зато што имам нешто против инвеститора из арапских земаља, као што се овде импутира посланицима опозиције, него управо зато што се овај споразум разликује од свих осталих осам споразума које имамо пред нама. Како се разликује? Сваки од ових споразума, а ја позивам колеге посланике да погледају, има или цео споразум фотокопиран, са потписом онога ко га је потписао или последњу страну споразума где се види ко је у име државе потписао тај споразум и ко је у име оне друге државе или институције потписао споразум. Овде тога нема. Овде не видимо да је овај споразум стварно потписан од стране министра Љајића и од стране шеика, министра за трговину испред Државе Катар.

Зашто ови споразуми код нас буде сумњу, по мени основану сумњу? Зато што је у држави Србији у последњих пет година, са доласком ове владе, успостављен један механизам којим се пере новац. Пере се новац који долази од стране инвеститора, који по правилу долазе из земаља са ових географских простора, улажу у неке велике, огромне пројекте који ће донети огромне, милионске зараде, милијарде евра, долара држави Србији, а од којих до дана данашњег држава Србија и грађани Србије нису видели ни један једини долар, евро, динар, како год хоћете, него само инвестиције

и улагања од стране државе Србије, као што је то „Београд на води“, као што је прича са „Ал Дахром“, као што је била прича о некој фабрици чипова, авиона, камиона, не знам ни ја чега све не. Ништа од тих прича није остварено.

Када кажете да долази неки арапски шеик, људи у Србији мисле да он носи ћупове са златом, не знам ни ја са чим, да ће он то уложити у државу Србију, али то није случај. Они људи су само држави Србији обезбедили кредит; услови – 3% камате. Да ли је то много или мало, о томе можемо да водимо дискусију. Али инвестиција нема, а има трошкова које даје држава Србија: трошкови за „Београд на води“ – готово све је на плећима Републике Србије; улагање у „Ер Србију“ – све је на леђима грађана Србије; „Ал Дахра“ – давање земље бесплатно, уместо да се узима нека рента и да држава Србија има неку корист. Значи, ништа за пет година нисмо видели.

Очигледно је, о томе постоје озбиљне међународне анализе, да тај модел наводних улагања из арапских земаља у ствари служи за прање новца и да се тај модел користи у многим земљама Балкана, нажалост. То је разлог због кога Посланичка група Социјалдемократске странке неће гласати за овај споразум. Зато што ми не видимо да је овај споразум стварно потписан. Ја немам никакво поверење у ову владу када каже – потписан је, не знам ни ја ког дана, у Дохи, јер не видим потпис ни министра Љајића, ни оног његовог колеге из Катара који је наводно ово потписао. А то постоји у осталих осам споразума. Погледајте, има фотокопирана страна са потписницима споразума. Једино овде тога нема. Зашто, ја не знам. Моје је да сумњам и да на основу те сумње не гласам за овакав споразум. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Министар Недимовић.

БРАНИСЛАВ НЕДИМОВИЋ: Захваљујем. Ја бих рекао неколико речи о претходном излагању, које не знам ни како бих окарактерисао јер је било прилично лично. Мислим да је било, у најмању руку, некоректно. Али пошто уважени господин Живковић није ту, мислим да би било непристојно с моје стране да говорим о некоме ко није ту. На то да ли сам ја јадан или не, могу само једну ствар да кажем – ја сам овде да радим свој посао и одрадићу га од почетка до краја, а не чим чујем нешто што ми се не свиђа да одмах „запалим“ из скупштинске сале.

Што се тиче враћања времена, ја некоме не могу вратити време ни да хоћу. Знам да је некоме било лепо у неком времену, али на нама је да гледамо како живимо данас и како ћемо живети сутра. Мислим да је то у ствари пут којим треба да идемо.

Али, да неколико речи кажем и о овим стварима које се тичу споразума, јер мислим да је то оно што је важно данас. Уопште, споразуми (са било којом земљом) о статусу најповлашћеније нације нису ништа ново и необично, таквих споразума има више. Конкретно, у делу који се односи

на евентуалне сумње које сте изнели у погледу неких инвеститора, неки инвеститори о којима сте говорили уопште не постоје у Србији, да су узимали државно пољопривредно земљиште. Мислим да ви то знате. Бар би требало да знате.

С друге стране, у погледу неких инвестиција, треба само довољно изаћи напоље из зграде и видети да ли постоје неке инвестиције или не постоје. Мислим да само треба да се окренемо око себе и видимо шта се дешава око нас. Да ли су нам неопходне инвестиције, и домаће и стране? Још једном, да. Сваки споразум који користи развоју ове земље је добродошао.

Извињавам се још једном зато што сам можда узео себи превише слободе, али мислим да сам у најмању руку дужан јавности одговор на једну претходну ствар. Извињавам се господину Ђуришићу што сам у одговору на његову дискусију можда искористио и злоупотребио време. Хвала вам пуно.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Реч има Предраг Јеленковић.

ПРЕДРАГ ЈЕЛЕНКОВИЋ: Поштована председнице, уважени министре, колегинице и колеге, данас и јуче смо причали о томе, а и министар је рекао, као и колегинице уважене, да је подизање свести по питању животне средине јако важно за државу Србију. Наравно, то је тачно. Очигледно, не само Кјото протокол, него и још неки протоколи и разни споразуми, када је у питању животна средина, нама су неопходни.

Што се тиче локалних самоуправа, оно што је важно – информација је и за министра, верујем да зна, и за све нас – на југу Србије у многим општинама се и не зна ко се у локалним самоуправама бави животном средином, да ли је у питању одсек. Одсек не постоји, па чак ни појединци, особе које се баве животном средином. Када говоримо о свести, уједно је једна добра иницијатива од стране Министарства да можда на један системски и законодавни начин уведемо то да свака локална самоуправа, осим што мора да има усвојен локални еколошки акциони план, такође има обавезу да у општини постоји барем особа, ако не одсек, која се бави животном средином.

Више пута смо чули данас, али, свакако, користећи јавност, користећи медије, морам да истакнем још једном пар детаља, везано за сам протокол. Проблем животне средине, односно климатских промена и утицаја човека перципиран је крајем 20. века, а прецизиран и дефинисан управо Конвенцијом УН о промени климе усвојеном на Конференцији о животној средини и развоју у Рио де Жанеиру 1992. године. Држава Србија је ту конвенцију ратификовала 1997. године. Основни циљ ове конвенције односи се на обезбеђење стабилизације атмосферских концентрација гасова са ефектом стаклене баште на нивоу који би спречио утицај на климатски систем и неповољни утицај на биодиверзитет, водоснабдевање, производњу

хране и енергије, на основне факторе одрживог и економског развоја и на безбедност на међународном нивоу.

На Трећој конференцији земаља уговорница чланица Конвенције УН о промени климе, одржаној у Кјоту у Јапану 1997. године, усвојен је Кјото протокол с циљем да управо помогне спровођењу те конвенције. Овим протоколом дефинисане су обавезе индустријски развијених земаља, укључујући и земље у транзицији централне и источне Европе. Република Србија је, као што смо чули више пута данас, ратификовала Протокол у јануару 2008. године и прихватила опште обавезе у погледу постављања и спровођења мера и активности за постизање циљева Конвенције.

У оквиру Кјото протокола, поред два механизма, а то су трговина емисијама и заједничка имплементација смањења емисије, постављен је и трећи механизам, а то је механизам чистог развоја. Управо овај трећи механизам може користити и Србија; он у члану 12. Протокола омогућава развијеним земљама да улажући у чисте технологије у нашој земљи добију делимично умањење емисије гасова стаклене баште. Поред финансијске подршке земљама у развоју и повећања тзв. зелених инвестиција, механизам чистог развоја доприноси економском развоју, имплементацији програма у области климатских промена и ефикаснијем решавању локалних еколошких проблема.

Држава Србија је још 2010. године израдила Националну стратегију за укључивање у механизам чистог развоја и неколико пројеката након тога доставила Секретаријату Конвенције управо из овог програма.

Ратификација и потврђивање Доха амандмана на Кјото протокол ствара могућности да Република Србија оствари право на финансијску подршку фондова који су у оквиру Кјото протокола, јача своју улогу у партнерским односима у међународним активностима и шаље јасан сигнал да прихватамо европске вредности у области заштите животне средине.

Оно што треба нагласити јесте да свака локална самоуправа, то је управо с почетка приче, има обавезу усвајања локалног еколошког акционог плана како бисмо на најбржи могући начин, уз помоћ медија, јавности и државе пре свега, подигли свест грађана и грађанки Србије и кренули у свеопшту едукацију у области заштите животне средине не бисмо ли на што ефикаснији начин испунили обавезе из Поглавља 27. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Александра Јерков. Изволите.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем, председнице. Господине министре са гостима, колегинице и колеге, заиста имамо велики број споразума и ратификација о којима треба да разговарамо. Нажалост, ми смо јуче то говорили, нећемо разговарати о неким темама које се тренутно чине мало важнијим за оно што се у земљи дешава, очигледно је да ви немате

жељу да о томе разговарате, али чули смо од председнице да она нема намеру да избегава ту расправу, па ћемо с радошћу дочекати да се то деси.

Господине Недимовићу, хтела сам мало да разговарам са вама о образовању, што, мислим, није баш нека ваша сфера, у сваком случају није вам ресор у Влади. Жао ми је што господин Шарчевић није ту. Није забрањено, али мислим да је доста лоша пракса да у ситуацијама у којима имамо овако разноврстан дневни ред само један министар буде ту, а видим да ни сарадника других министара баш нема у великом броју, с обзиром на то да једини можете да учествујете у овој расправи.

У овом мору споразума о којима данас расправљамо имамо неколико њих који се односе на образовање. Један свакако не може никоме бити споран и свакако је нешто што морамо да подржимо – то је учешће Србије у Средњеевропском програму универзитетске размене (*CEEPUS*), који ће заправо дати нашим младим научницима шансу коју они у Србији, нажалост, веома често не добијају и могућност да развију своје капацитете и научна сазнања на начин на који то у Србији не могу да ураде зато што немају услова, зато што за то у Србији нема финансија, зато што се у Србији не улаже у науку и зато што се, у крајњем, свакога дана шаље порука да се знање, оно право, и наука баш нешто претерано и не цене.

Наравно, отвара се читав низ питања о томе на који начин ће Република Србија да учествује у овом споразуму. Мислим, немојте замерити, да ви нисте кадри да ми одговорите на та питања. С обзиром на то да Србија има читав низ проблема када су у питању вођење регистра научних радова и услови у којима млади научници раде, тешко је одлучити да ли је ту ситуација гора у друштвеним или у природним наукама. Постоји веома мали број области у које се заиста улаже.

Опет кажем, жао ми је што не можемо о томе да разговарамо, јер мислим да оне младе научнике који су једва дочекали да Србија уђе у овај програм веома интересује да чују одговоре на ова питања. Ви очигледно нисте у могућности да их дате, тако да ћу вероватно у некаквој форми посланичког питања упитати министра Шарчевића на који начин је ово осмислио.

Други споразум који се тиче образовања јесте о учешћу Србије у Иницијативи за реформу образовања у Југоисточној Европи и седишту Секретаријата те иницијативе. За разлику од претходног споразума, ево нечега што је апсолутно непотребно. Заиста не видим чему овај споразум служи, осим да група некаквих невладиних организација мало пропутује светом, добије некакве накнаде за то што ради. Једина координација која је Србији потребна у овој сфери јесте координација са развијеним земљама у којима је образовање на нивоу који је задовољавајући, у којима образовање даје резултате које Србија жели да постигне, у којима образовање ствара мислеће младе људе који мисле својом главом, способне за тржиште рада и оспособљене за послове за које су се школовали. То код нас није случај.

Не знам са чим министар Шарчевић мисли да усклађује образовање у Републици Србији када је из нацрта закона које је припремио, који још нису у форми предлога, како смо имали прилике да начујемо, све оно модерно што је постојало у тим законима уклонио. Он заправо наше образовање враћа на ниво који је био пре 150 година. Чак и оне ствари које су се про форме налазиле у закону, да образовање треба да буде модерно, да тежи учењу путем открића, да настава не треба да буде оријентисана на професоре и учење напамет него на децу итд., чак и те ствари ми ћемо из тих нацрта, колико имамо прилике да чујемо, склонити. Тако да је апсолутно нејасно са ким се ми то усклађујемо, на који начин то радимо, али пошто нема овде министра, мислим да нисте права особа за разговор о томе.

Трећи, мени омиљени, споразум о ком ћу говорити је, наравно, споразум о узајамном улагању са Катаром. Само молим да ми се објасни шта ми улажемо у Катар, какве су то узајамне инвестиције, шта ми то инвестирамо у Катар, да бисмо знали каква су то узајамна улагања. Ако можете да ми одговорите, која је ово нација по реду којој дајемо статус најповлашћеније нације? Не знам да ли схватате, то је мало парадоксално, ако сваком дајете статус најповлашћеније нације, онда нико није најповлашћенији. Када вам је све приоритет, ништа вам није приоритет.

Заиста, ови споразуми увек нас зачуде до које мере је Србија спремна да погази све што у њој постоји и да пошаље поруку да код нас, ево, не вреде ни закони, ни правила, ни Устав, ни слободно тржиште, ништа, него ми сваки пут дајемо још некакву, као, писмену потврду тога – ево, све ово што код нас пише не важи, али ви ћете зато бити најповлашћенија нација, због тога ћете моћи овде да послујете на начин како желите, па, молим вас, дођите да инвестирате код нас.

Мислим да је то јако лоше, мислим да је то опасно и, што је најопасније од свега, мислим да то тера праве инвеститоре, стварне инвеститоре који би можда овде донели праве инвестиције и да они управо због таквог нашег неозбиљног понашања заобилазе Србију у широком луку.

Уместо тога, ми купујемо инвестиције, купујемо привид да овде има некаквих инвестиција. То су све инвестиције које ми врло скупо плаћамо. Ви можда најбоље знате како смо се у пољопривреди провели са тим чудотворним инвестицијама из арапских земаља. То су, плашим се, инвестиције које нас врло скупо коштају, од којих немамо никакве користи, а остатку света шаљемо једну врло неозбиљну поруку.

Иако ни ово није ваша област, мислим да бисте можда због пољопривреде могли нешто знати о томе. Наравно, уз велику жалост што о образовању не знате апсолутно ништа. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Министар Недимовић, изволите.

БРАНИСЛАВ НЕДИМОВИЋ: Захваљујем, госпођо председавајућа. Поштовани посланици... Захваљујем се на овим квалификацијама да не знам ништа о овоме. Мислим да је данас то очигледно постао тренд у класификовању. Наравно, могу о овоме да говорим понешто, али мислим да је колега Шарчевић много власнији, у ствари највласнији, да прича о томе и мислим да ћете имати прилику да разговарате са њим на ову тему.

Што се тиче последње ствари коју сте споменули, статус најповлашћеније нације није ствар коју је измислила Србија, него једно правило, стандард који постоји у Светској трговинској организацији, у смислу давања одређених статуса. У погледу броја земаља које имају у овом тренутку такав статус са Србијом, немам тај податак, али ћу у току дана сазнати и информисаћу вас о томе зато што мислим да је то јако важно рећи у сваком тренутку, не правити привид да ми сад желимо да баш тог и тог привилегујемо. Није то циљ ратификације овог споразума.

Још једна ствар која је логична – ако желите споразум с неким, шта је требало да урадимо, да кажемо да они имају сва права, а да ми немамо никаква тамо? Мислим да је то ствар која би потпуно била лоша. Тиме што смо омогућили себи неко право, ми смо, у ствари, само створили правни оквир да до тога може да дође. Да ли ће уопште у пракси доћи до таквих инвестиција, то је сада све за дискусију. То је бизнис, који на крају определи те ствари.

Мислим да немамо превише, у пољопривреди бар, таквих ситуација о којима се прича да је то не знам ни ја колики број таквих инвестиција. Имамо две инвестиције, једну инвестицију која се тичала државног пољопривредног земљишта и две које су се тичале куповине земљишта које је у приватној својини. Тако да ја, малопре сам са другим послаником разменио пар информација о томе, не видим ту такав, као конкретно у случају „Ал Дахре“... Ја не знам уопште где су они; они јесу били у јавности помињани, али реализација се није десила, осим у ситуацији куповине приватне својине. То је био „Руднап груп“, на простору Ирига, где је купљен 51% учешћа у власништву одређеног правног лица. Што се тиче њихових намера, односно намера тих лица, да учествују у тим процесима, то је потпуно легитимно. Да ли ће до тога доћи, видећемо. Оно што је дефинитивно нама неопходно, то је да акумулирамо све расположиве потенцијале који постоје на домаћем и на страном тржишту да се развијамо.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Александра Јерков.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем. Само кратко појашњење сада. Ако сам вас разумела, ми Катару дајемо сва права овде иако можда нисмо баш сигурни да ли ћемо икад у животу доћи у прилику да користимо права која бисмо евентуално овим споразумом за себе обезбедили ако некада, у некој будућности, ближеј или даљеј, икада ишта будемо тамо улагали.

Нисам мислила на „Ал Дахру“. Није се помињала у јавности „Ал Дахра“, него је Александар Вучић експлицитно обећао да ће „Ал Дахра“ уложити милијарде евра у Војводину и у пољопривредно земљиште, тако да нисмо ми умислили ту „Ал Дахру“. То је инвестиција која се није остварила. Мислим на друге инвестиције које су дошле из Емирата, мислим на Карађорђево. Фирма која је дошла као нека замена за „Ал Дахру“, или не знам већ у којој функцији је та фирма дошла, упропастила је хиљаде хектара и упропастила је Карађорђево. Знате врло добро да о томе говорим.

Само молим да се води рачуна о томе шта ми од тих инвестиција добијамо, колико нас коштају, у какву позицију себе стављамо и какву поруку шаљемо озбиљним инвеститорима, код којих не треба куповати инвестиције или привид инвестиција, који би истински дошли да инвестирају у Србију, ако се на овакав начин опходимо према својим законима, према свом Уставу и према, у овом случају, пољопривредном земљишту, али и другим ресурсима.

Немојте замерити, имамо разлога да будемо скептични према таквим инвестицијама, према таквим споразумима. Видели смо шта се десило са пољопривредним земљиштем, видели смо шта се десило са „Ер Србијом“, шта се дешава са „Београдом на води“ – то су ствари које су дошле као магичне инвестиције, за које се после испоставља не само да су лоши послови, него да су вероватно и послови на којима неко из врха власти веома добро зарађује.

ПРЕДСЕДНИК: Бранислав Недимовић.

БРАНИСЛАВ НЕДИМОВИЋ: Поштована председавајућа, поштовани посланици, само једно појашњење – није ми уопште била намера оно што сте ви у почетку рекли, само сам причао о правном оквиру који се ствара да постоји тај двосмерни однос.

С друге стране, када причате о пољопривредном земљишту, о том ресурсу, доста се често спомињало и на претходним седницама, у новембру и децембру, када су били Закон о пољопривреди и Закон о подстицајима, разговарало се о тој теми да ће бити нетранспарентни поступци и томе слично. Апсолутно смо спровели поступак који је транспарентан. Моја идеја и мој циљ је да поступак и процес буде потпуно чист и ви ћете бити обавештени, када завршимо рад на овим пословима, како ће то ићи.

О томе да ли се једна инвестиција од преговора до завршетка реализује... Пазите, не постоји савршена ствар, да се све живо што преговарате реализује. У теорији, на пример, стартапова малих предузећа, ако од десет прођу три или четири, ви сте направили озбиљан посао. Нема у преговорима никад сигурности да ће се нешто завршити.

А о томе шта би било кад би било, у случају овог споразума, не могу да лицитирам. Ако дође до конкретне ствари, можемо да причамо на ту тему.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала вам.

Реч има народни посланик Звонимир Стевић. Изволите.

ЗВОНИМИР СТЕВИЋ: Поштована председнице, уважени господине министре, даме и господо народни посланици, у оквиру данашње расправе говорићу о предлозима закона о потврђивању споразума који се односе на сектор безбедности и полицијске сарадње.

Организовани криминал, тероризам, неконтролисане миграције, противзаконита трговина наркотицима данас су изазови и претња светској безбедности, јер не познају никакве границе и шире се таквом брзином да је међународна сарадња безбедносних структура неопходна.

Република Србија је у организовану међународну борбу против криминала укључена кроз бројне билатералне споразуме из сектора безбедности и полицијске сарадње које је до сада ратификовала, што потврђује опредељење да се са овим облицима криминала суочи кроз сарадњу са другим државама које за то показују интерес. У том смислу, као ширење билатералне сарадње у области безбедности посматрам и споразуме о чијој ратификацији данас говоримо.

Први је закон о потврђивању Споразума између Владе Републике Србије и Владе Републике Пољске о сарадњи у борби против организованог и других видова криминала. Споразум наше владе са Владом Републике Пољске о сарадњи у борби против организованог и других видова криминала потписан је 2011. године, када је министар унутрашњих послова био први потпредседник Владе Ивица Дачић.

Овај споразум израз је обостране жеље да се даље учвршћују пријатељске везе и развија сарадња међу органима две државе одговорним за заштиту безбедности и борбу против криминала, а нарочито против организованог криминала, а заснива се на начелима једнакости, реципроцитета и узајамне добробити.

Споразумом је обухваћена сарадња у откривању и сузбијању многих кривичних дела, посебно оних против живота и здравља, тероризма и његовог финансирања, незаконите производње и кријумчарења свих видова оружја, опојних дрога, јер су ова кривична дела најраспрострањенија и са најдалекосежнијим последицама по многе државе и народе, нарочито у ово време када су у свету многа подручја захваћена етничким, грађанским и другим сукобима и кризама. Споразум обухвата и кривична дела кријумчарења и трговине људима и људским органима, илегално прелажење границе, илегалне миграције, финансијски криминал, фалсификовање докумената, исправа, сајбер криминал, као и бројна друга кривична дела којима се могу угрозити лична и колективна безбедност у једној и другој држави потписници.

Ради ефикасног спровођења, Споразумом су утврђени надлежни органи и начин њихове сарадње, а трошкове спровођења Споразума сноси свака потписница за активност на својој територији.

Овај споразум сматрамо веома важним доприносом не само безбедности наших двеју земаља већ и европској безбедности у целини и из тих разлога Посланичка група СПС подржава његову ратификацију.

Други споразум о коме ћу говорити јесте исто тако важан, а то је Споразум о сарадњи у области безбедности потписан 2016. године између Владе Републике Србије и Владе Савезне Републике Немачке. У име наше стране Споразум је потписао министар унутрашњих послова др Небојша Стефановић.

Овај споразум плод је све чвршћих пријатељских односа две државе које сматрају да се заједничким безбедносним и полицијским активностима организованије могу сузбијати кривична дела, посебно дела против живота и здравља, организовани криминал, тероризам, илегалне миграције и кријумчарење људи, неовлашћена производња и промет опојних дрога, трговина оружјем и људима и друга тешка кривична дела којима се угрожава лична и колективна безбедност на територији једне или друге државе потписнице.

Сарадња надлежних органа Србије и Немачке у сектору безбедности говори о узајамном поштовању људских, кадровских и техничких потенцијала којима две земље располажу, а којима се може обезбедити висок ниво спречавања извршења кривичних дела обухваћених Споразумом, али и гарантује ефикасност у сузбијању свих видова криминала и расветљавању кривичних дела тешког и организованог криминала.

Овај споразум је изузетно значајан за синхронизовану и организовану борбу против свих облика криминала на европском тлу, јер данас, нажалост, криминал и криминалци не знају за границе, организовани су и повезани на међународном нивоу и претња су свима. То се посебно односи на тероризам, трговину оружјем и наркотицима, трговину људима и нелегалне миграције, сајбер криминал.

Оно што је посебна вредност овог споразума јесте сарадња у случајевима у којима се врше кривичне радње, или се припремају такве радње, на државној територији једне од страна уговорница а постоје индиције да се те радње могу односити и на државну територију друге стране уговорнице или могу представљати опасност за њену безбедност.

Споразумом су веома детаљно разрађени сви облици криминалних, односно кривичних дела и сви облици сарадње Србије и Немачке на овом плану, тако да овај споразум због вишеструког значаја за безбедност обе потписнице данас треба потврдити.

Трећи споразум из области безбедности представља у ствари измену раније ратификованог Споразума о полицијској сарадњи, потписаног између Владе Републике Србије и Владе Републике Бугарске.

Измена постојећег Споразума са Републиком Бугарском односи се на решавање проблема и потешкоћа на које су полицијски службеници обе државе наилазили у спровођењу одредаба Споразума које се односе на поглавље о мешовитим патролама. Наиме, Споразумом је предвиђено да полицијски службеници који учествују у раду мешовитих патрола приликом обављања задатака морају да пређу границу искључиво преко званичних граничних прелаза, а места за патролирање налазе се и до 50 км од најближег граничног прелаза, што значајно отежава контролу границе и илегалних прелазака и умањује ефекат заједничких акција. Како би се тај проблем отклонио, наше две државе су се договориле да се изврши измена дела ратификованог споразума тако што ће се новом формулацијом стећи правни основ за ефикаснији рад заједничких полицијских патрола Републике Србије и Републике Бугарске.

Ради се о измени којом ће се омогућити да полицијска патрола једне од потписница може прелазити на суседну територију осим преко званичних граничних прелаза и на местима ван званичних граничних прелаза, која се одређују у месечним распоредима рада мешовитих патрола који се доносе у складу са Споразумом. На овај начин би се постигла већа покривеност границе и повећала ефикасност рада заједничких патрола, што за крајњи исход треба да има још ефикаснију борбу против међународног криминала.

Сматрам ове споразуме изузетно корисним за унапређење борбе против међународног организованог криминала, који је озбиљна претња светском миру. Из тих разлога ће Посланичка група СПС у дану за гласање подржати ове билатералне споразуме, као и остале из овог претреса. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Милован Бојић. Није ту.

Реч има народни посланик Балша Божовић. Изволите.

БАЛША БОЖОВИЋ: Захваљујем, председнице Скупштине. Даме и господо народни посланици, поштовани грађани, и даље ми није јасно из ког разлога Скупштина игнорише све оно што се дешава у јавности, а на дневном реду су ствари које су можда могле да сачекају и да дођу на дневни ред у неком другом тренутку. Али, у сваком случају, у сваком од ових споразума и у свакој теми ...

ПРЕДСЕДНИК: Извините, посланиче, направила сам велику грешку; ја се вама извињавам, али ви нисте још на реду.

Александра Јерков је ушла на ваше место и ви сада морате да чекате да будете дванаести. У томе је грешка.

БАЛША БОЖОВИЋ: Нема проблема. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Ана Ћирић.

Изволите.

АНА ЋИРИЋ: Даме и господо народни посланици, поштована председавајућа, министре, поштовани грађани Србије, пред нама је данас низ закона који се односе на међународне споразуме у области социјалне заштите, у области заштите животне средине, у области безбедности, у области трговине. Пре свега, важно је истаћи да оно што им је заједничко јесте један здрав и озбиљан спољнополитички однос који наша земља има према државама у окружењу; не само у окружењу, него свим државама света.

Ако се осврнемо на Споразум са Катаром везаним за узајамно подстицање инвестиција, сложићемо се да сваки овакав споразум јесте један корак даље у развоју наше земље. Јуче и данас смо имали прилике да чујемо како сигурно неће бити реципроцитета у улагању и како ћемо сигурно мање улагати ми тамо, него они у Србији. Истина је да се можда те бројке неће поклопити, али ако погледамо ширу слику, шта је оно што они избегавају да кажу, а што заправо сви видимо? То је видни раст економије, видни раст инвестиција и видно смањење незапослености.

Чули смо јуче и министра Вулина, везано за Споразум о социјалној заштити – биће потписан са Румунијом, са Руском Федерацијом. У плану је иницијатива за Шпанију, Азербејџан, Белорусију, Кину, Италију и Пољску. Ова влада заиста улаже велика средства у социјалну заштиту својих грађана.

Затим, Споразум са Министарством унутрашњих послова Владе Савезне Републике Немачке. О њему је јуче говорио министар Стефановић и посебно истакао важност у европским интеграцијама када говоримо о овом споразуму.

Овај широки дијапазон држава са којима наша земља сарађује и има одличну сарадњу неке је мало ставио у незгодан положај; ставио их је у, како бисмо рекли, небрано грожђе. Зашто? Зато што смо увек имали неке државе, неке странке које се деле на проруске, америчке, немачке, на Исток и Запад. Данас имамо много другачију ситуацију баш из разлога што ова влада и наш премијер, односно будући председник Србије, сарађује и са Истоком и са Западом, са ЕУ, са Америком, са свим деловима света. Речи су прешле у дела, дела су прешла у резултате и због тога нас свуда у свету цене. Ти резултати заиста не могу да се оповргну из фотеља и због тога су баш они који су навикли то да раде данас незадовољни.

Морам да се осврнем на јучерашњу опаску, једно мало исмевање посланика бившег режима који каже да ми отварамо пешачке прелазе. С обзиром на то да се радило о руководству Вождовца, ја сам са Вождовца, морам то да прокоментаришем. Тачно је да се отвара пешачки прелаз, тачно је да су водовод и канализација коначно спроведени у подавалским насељима, да су отворене школе, да су отворени вртићи.

Тачно је да ми бринемо о безбедности наше деце у сваком делу Србије. Када говоримо о МУП-у, МУП је ту да заштити. Министарство унутрашњих послова штити нашу децу и овај споразум ће дефинитивно утицати на безбедност деце.

Само бих због те опаске о пешачким прелазима нагласила једну инвестицију бившег режима у општини Вождовац, која говори управо о томе како су они водили рачуна о безбедности деце. Када говоримо о томе, у питању је 350.000 евра уложених у „Пазл град“ на Вождовцу, небезбедни објекат без локацијске дозволе, без грађевинске дозволе, на туђем земљишту, који никада није отворен, који је све време небезбедан и за који су морала да се одвоје средства прошле године како би био срушен. Толико о њиховим пројектима.

Сада бих се вратила на ове међународне споразуме. Хтела бих да нагласим да је баш зато што се они спроводе слика о нама у свету потпуно другачија. Не бих никог да разочарам, више не може да се ради из фотеља. Наш премијер и будући председник ради на терену. Зато је он свакодневно и по селима Србије, али и у Вашингтону, Москви, код Меркелове. Избори се не добијају на терену, добијају се ослушкивањем на терену... Хтела сам да кажем куповином гласова, као што неки овде говоре. Добијају се ослушкивањем потреба грађана, добијају се решавањем њихових проблема. То ради наш премијер Александар Вучић.

Због тога ћемо гласати за ове споразуме, баш зато што ми овде гласамо у име народа, а народ је на председничким изборима јасно рекао – 55%, 2. априла, а више од 70% две недеље касније. Ко губи, има права да се љути, али је важно то што ће свим овим што данас усвајамо и будућом политиком Владе народ добити. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Народни посланик Дејан Шулкић. Није ту.

Марјана Мараш. Није ту.

Реч има народни посланик Балша Божовић.

БАЛША БОЖОВИЋ: Захваљујем. Као што сам рекао на почетку, мислим да је веома чудно што парламент расправља о овом дневном реду, који смо могли да оставимо и за неку недељу касније. У сваком случају, није добро да Скупштина Републике Србије игнорише све оно што се дешава на улицама Србије. Жао ми је што то многи не виде и што многи жмуре и мисле да је све један ружан сан из ког ће изаћи, али верујте ми да неће. Србија је постала један ружан сан. У сваком од ових споразума који су на дневном реду можемо да нађемо макар једну ствар због које је данас незадовољство у народу и грађанству толико да то апсолутно оставља без било каквог легитимитета власт Српске напредне странке у овој земљи.

Када само поменете један од споразума који се налазе на дневном реду, а то је Споразум о узајамном улагању, а у питању је Катар, са Србијом, мислим да то не може да буде ...

Да ли можете да умирите господу прекопута? Председнице Скупштине, ја се извињавам, да ли можете да умирите колеге?

(Председник: Посланиче, будите љубазни и пустите посланика Божовића да каже нешто о Споразуму са Катаром, молим вас.)

Оно што ме брине јесте сам назив – узајамно улагање. Узајамна улагања смо имали и до сада и та улагања су прилично таква да их плаћају грађани Републике Србије а не повлашћене земље, у овом случају Уједињени Арапски Емирати, ево сада и Катар.

Да ли ће и ово узајамно улагање коштати грађане Републике Србије, којима су смањене плате, којима су смањене пензије, на следећи начин – да ћемо опет имати неко заједничко предузеће или можда неки посебан закон, лекс специјалис, по којем ће неко доћи у нашу земљу, добити све бесплатно, земљиште, комунално опремање тог земљишта, а, с друге стране, инвестицију наћи из џепова осиромашених грађана тако што ћемо, као и за „Београд на води“, имати заједничко предузеће, где је Србија власник свега 32% а „Игл хилс“ 68%, иако Србија улаже милијарде евра, посредно или непосредно, а „Игл хилс“ улаже свега 150.000.000 евра заједничког кредита? Да ли ћемо доћи у ситуацију да опет, по ко зна који пут, себе стављамо у ситуацију да тај уговор не можемо ни да раскинемо? И сами знате да тај уговор не може да се раскине. Када би се раскинуо неки уговор неповољан по грађане Србије, опет би га платили грађани Србије.

Процена је да 100.000 евра вреди свако радно место које је отворено на подручју савског амфитеатра, односно „Београда на води“. Са 150.000.000 евра инвестиција наших грађана ми тамо имамо неколицину радника, који имају плату од 25.000 динара и раде најтеже могуће послове. Какав је то споразум и какве су повлашћене државе у питању уколико оне само изабљују наше раднике, од њих праве робове? Ми плаћамо њихове плате, ми плаћамо њихове квадрате, које ће сутра купити неки тајкуни, неки власници ресторана, кафана. Тамо се гради неки шопинг-мол... Све се то назива неким заједничким, ширим, општим, грађанским интересом, а нико од грађана неће имати апсолутно ништа од тога, сем што ће можда платити улазницу од 700 динара за неки биоскоп, приватни наравно, који ће бити отворен на том подручју. Мислим да је то не лош споразум, мислим да такви споразуми више не смеју да буду тема расправе у овој скупштини.

Често се, на пример, дешавало... Када су у питању досадашња искуства, имате рушење у Савамали, које није продукт, тек тако неком пало на памет па је неко дошао и нешто срушио, него је то такође био предмет уговора, да ће Србија, уколико нечије приватне куће, нечије приватне продавнице, нечија приватна складишта не сруши и не склони са лица земље, чак плаћати пенале, по уговору о изградњи „Београда на води“.

Зорана Михајловић, министарка, потписала је то. Она врло добро зна шта је потписала. Зна и господин Вучић, па није потписао тај уговор он, него је пустио Зорану Михајловић да потпише тај уговор она. У сваком случају, кад-тад ће неко одговарати за то кривично дело.

Уколико бисмо ми сада дошли у ситуацију да кажемо – чекајте, бре, људи, ми нашим парама плаћамо нечије приватне квадрате, па је л' то нормално? Није нормално. Хоћемо ли да раскинемо тај уговор? Хајде да га раскинемо. Е, па не може. Да бисте раскинули тај уговор, морате да идете на арбитражу, која је у Бечу, која сутра може да вам каже – никакав није проблем, Србија нека раскине уговор, нека плати још три милијарде евра овом повлашћеном партнеру.

Ако тако и Катар буде улагао у Србију, нашим парама, на шта ће Србија да личи? Ем ће бити сиромашнија, ем ће бити више опљачкана него што је данас, ем ће радници бити много већи робови него што су данас и онда улазимо у један зачаран круг из ког више не можете да изађете.

„Ал Дахра“... Када смо причали о тој врсти инвестиција, а опет сте ви негде надлежни и за ту област, нисмо ми овде данас полемисали са вама да ли је то добра или лоша ствар, да ли је та ствар успела или не. Ви сте министар за кога сматрам да је један од пристојнијих зато што седите у овој скупштини, поштујете народне посланике и можемо да разменимо коју реч, за разлику од ваших колега. Али, с друге стране, потпуно вам је погрешна политика. Не можете као председник Владе или као Влада да обећавате инвестиције од милијарду евра за „Ал Дахру“ и кажете – оне ће се сигурно догодити, хајде да ми њима сада поклонимо на неки начин земљиште, па ће они то уложити, па ће ту да буде систем кап по кап, па ће ту да се развије пољопривреда, па ће ту да буде неки извоз. Од тога нема апсолутно ништа.

Етика одговорности је таква да се све заборави. Али грађани све то плате, сваку погрешку ове владе они плаћају из свог џепа. Дакле, ми плаћамо из свог буџета. Наш буџет су сабрани буџети осиромашених грађана. Када из тог шупљег и осиромашеног буџета плаћамо тако лоше одлуке Владе, онда се доводи у питање да ли сте ви свесни шта и какву политику водите, да ли је она за будућност Србије погубна или не. С друге стране, имате протесте људи којима све смета. Смета им то што морају да гледају заклањање погледа на реку само да би тамо неко купио стан од 3.500 евра по квадрату. Знате ко то може да купи данас, Карић, Мишковић, њих неколицина, не могу да купе грађани, то себи да приуште.

Ми смо говорили – хајде да од тог простора направимо нешто заједничко, да направимо неки велики Гугл парк где ће ИТ сектор да доживи бум, да ту буду неки наши млади људи, неки клинци који су без посла. Па смо предложили закон о запошљавању младих, хајде да им ту ставимо неке стартап кредите, да упола мање новца потрошимо, а да направимо ИТ бум у Србији, који ће да извози у невиђеним количинама, да

запослимо младе који излазе данас из Србије. Не, одговор је био – боље да неком тајкуну дамо да изгради хотел, шопинг-мол и кафану, од тога ће Србија да има не знам какве користи. Неће, верујте ми.

Ови споразуми који пролазе кроз ову скупштину... Можете да изгласате, то смо хиљаду пута говорили, да је Земља равна плоча, али једном када уђете у овако лоше уговоре, константно... Када уђете, како да кажем, у погрешан воз, свака станица је погрешна. Не можете никада да се вратите. Ово су штетни уговори, који од Србије праве не повлашћену земљу, него робовску нацију, која више не може да одужи оно за шта се задужују неки да би имали чак и финансијску корист. Не кажем да то имате ви, али мислим да има један узак круг људи који је близак Српској напредној странци, који се константно богати за ових пет година и томе никако да видимо крај.

Из тог разлога, мислим да је веома важно да сваки народни посланик коме је стало до грађана устане и супротстави се таквој политици. Мислим, дубоко верујем заправо, да и ви то знате, али сте део једног политичког миљеа који има интерес, пре свега финансијске природе, да једном малом кружоку људи обезбеди све веће и веће богатство.

Наравно, гласаћемо против и наравно да ћемо на дневни ред увек стављати оне ствари због којих грађани протестују широм градова и општина Србије, јер мислимо да је то суштина о којој ова скупштина треба да разговара. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Александар Мартиновић, реплика.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: И јуче и данас су, госпођо председнице, изречене бројне неистине о Српској напредној странци и Александру Вучићу. Данас их је изрекао и господин који је студент. Сада ћу да вам покажем слику тог студента. Ево га, Балша Божовић је студент, Срђан Драгојевић је студент, овај Миљуш из штаба Вука Јеремића, све су то студенти.

Да грађани Србије не би били ни у каквој забуни око тога ко организује те протесте и ко су политички организатори тих протеста, ја ћу вам прочитати мејл који је упутила централа Демократске странке 6. априла 2017. године у 15 часова: „Поштовани/поштоване, дошло је до промене у организацији одласка на победничку шетњу Београдом. Молимо вас да будете испред Градског одбора ДС, Београд, Теразије 3, у 17.30 часова. Молимо вас да нам потврдите свој долазак. Поздрав. Централа Демократске странке“.

То су ти спонтани студентски, омладински, неполитички протести у којима учествују све сами студенти: Драган Шутановац, Горан Јешић, Бојан Пајтић, Борко Стефановић, Балша Божовић, синови бивших министара, садашњих посланика. То су све студенти који су се спонтано окупили. Оно што је, господине Ристичевићу, јако важно, они протестују

испод транспарентна на којем пише „Елита се радује, народ гладује“. Упућујем апел вама из Министарства пољопривреде...

(Председник: Време.)

... Да се сакупи један фонд из којег би се финансирала храна за гладног Шутановца, Јешића, Пајтића, Балшу Божовића, да људи не буду гладни.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Министре, ви сте хтели реплику?

БРАНИСЛАВ НЕДИМОВИЋ: Поштована председавајућа, хтео сам неколико ствари да кажем. Потпуно је демократско право било кога да буде незадовољан; то је право и то му нико не може ускратити. То могу да разумем, али не могу да разумем да кад станете на Бранков мост (или на Газелу, потпуно је свеједно) пре неколико година и данас, не видите разлику. Сваког дана прелазим тај мост. Пошто ви прелазите, вероватно видите све, можда боље него ја, али можете да уочите јасну разлику између џунгле која је постојала – „џунгле“ мислим у смислу објеката који су били оронули, девастирани, где се више није знало ко пије а ко плаћа – и данашњег стања ствари, простора којим сада можете да прођете.

То је прича о сређивању простора и прича о квалитетном простору на коме људи живе, који је један од најквалитетнијих, најелитнијих на простору Београда. Прича о урбанизму је прича о томе како ви желите квалитетно да живите и колико желите да простор у ком живите изгледа добро. Мислим да је то требало да спознате кроз вашу активност у Скупштини града за све ове године. Прича о простору није само прича о томе да ли ћемо оволико или онолико људи запослити. Јесте та прича важна, али то има много већу димензију. Свако ко данас погледа тај простор са леве стране Газеле, или са десне стране, када идете из правца Бранковог моста, може да се увери да је тај простор далеко квалитетнији. Оно што је чињеница, време доноси најбољи суд о свему. Време је то које ће да покаже, и то врло блиска будућност, колико је тај простор оживео, заживео захваљујући инвестицијама које су се десиле.

Још једну ствар желим да вам кажем и тиме ћу завршити: прича о овом конкретном споразуму, о томе шта би било кад би било, да ли ће се десити или неће, да ли ће неко имати задњу намеру или предњу намеру, не желим у то да улазим. Ово је само правни оквир и ништа више од тога.

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче Ћирићу, нисам вас разумела шта сте ме питали.

(Горан Ћирић: Колико времена је остало?)

Једна секунда.

Реч има народни посланик Балша Божовић, реплика.

БАЛША БОЖОВИЋ: Захваљујем. Дакле, господин Мартиновић је на један веома ружан начин покушао да омаловажи све оне незадовољне људе. Потпуно је лажан мејл који је прочитао зато што се централа Демократске странке не налази на адреси Теразије 3. То не желим ни да коментаришем.

Ово није протест Демократске странке. Демократска странка не протестује, она се бори у институцијама и сматра да док год постоји иједан посланик који ће се у Скупштини супротставити једноумљу Александра Вучића и који неће дозволити да парламент буде у цепу Александра Вучића, вреди се борити овде и вреди чувати ову институцију.

С друге стране, ово је протест само младих људи, никога више, оних који су понижени, оних који своју будућност не виде у Србији. Из тог разлога нико не сме да им се меша у то. Наравно да имају право на бунт. Наравно да имају право, јер ово је њихова земља. Ово није ваша земља. Ово је њихова земља. Они треба да кажу каква ће да буде и да је направе по својој мери. У том смислу, имају пуну подршку од нас, и мене лично.

Када је у питању „Београд на води“, рекао бих господину министру Недимовићу – не постоји ниједан архитекта, ниједан урбаниста у Србији, у региону који је ту архитектонску и урбанистичку наказу потврдио и за њу рекао да је нешто што Београду доноси било какву корист.

Вероватно већина колега прекопута није ни чула ко је Ранко Радовић, али он је један од највећих архитеката и урбаниста свога времена, међународно признат и веома велики уметник, који је рекао да је све ствар етике. Све је ствар етике у Београду. Ако ви унижавате идентитет града, то је такође ствар ваше етике. Уколико унижавате дух Београда, то је ствар етике. Уколико покушавате да културно наслеђе, које је гарантовано Уставом, измените, то је такође ствар етике. Мислим да ви не знате за етику и то је оно што је ваш највећи проблем. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК: Умешаћу се и ја у дискусију о културном наслеђу, али да не ширимо сада даље.

Реч има народни посланик Александар Мартиновић, реплика.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Госпођо Гојковић, ја сам увек био прецизан. У мејлу који је послала Демократска странка својим члановима лепо стоји: „Молимо вас да будете испред Градског одбора...“. Дакле, „испред Градског одбора“ – колико знам, Градски одбор вам је на Теразијама – „Демократске странке, Београд, Теразије 3, у 17.30 часова.“ Дакле, ви сте организатори ових протеста. Потпуно ми је јасно зашто је овако мало људи на улицама – зато што их организује једна мала, безначајна партија, која у политичком животу Србије не значи ништа. Више гласова можете да обезбедите овде у Скупштини за неке предлоге, за допуне дневног реда, него што можете да освојите на појединим бирачким местима. Да ли треба да вам говорим да су вам кандидати освајали по један, два, пет гласова на појединим бирачким местима?

Што се тиче овог лицемерја и врхунског политичког фарисејства, како сте ви из Демократске странке забринути за гладне у Србији, само ми кажите – да ли је Драган Шутановац гладан, да ли је Бојан Пајтић гладан, да ли сте ви, Балша Божовићу, гладни? Ви који причате о „Београду на води“, а ваша вереница продаје станове у „Београду на води“. Зарађујете стотине хиљада евра на „Београду на води“ и кажете не ваља пројекат „Београд на води“. Како вас није срамота?!

(Председник: Ако можемо без приватног живота.)

Драган Шутановац направи зграду на пашњаку, на Врачару, и он је гладан! Позивам ове студенте, ове протестанте, нека мало прошетају Београдом, нека обиђу некретнине које су у власништву Балше Божовића, Драгана Шутановца, Живковића итд., па да виде где живе ти бедни, гладни људи, унесрећени, које је упропастио Александар Вучић итд. Нека мало прошетају ван центра Београда, нека оду даље од Народне скупштине, нека мало погледају те велелепне зграде, нека виде мало где живи господин Борис Тадић, нека виде где живи Вук Јеремић, нека виде где живе браћа Јешић, некретнине од Инђије, преко Новог Сада до Беча.

(Председник: Посланиче, молим вас, прошло је време.)

И сада је Горан Јешић гладан?! Ако је гладан, господине Недимовићу, дајте да помогнемо човеку да више не буде гладан.

ПРЕДСЕДНИК: Реците? Повреда Пословника, Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, госпођо председавајућа, ви сте прекршили Пословник, јер је господин Балша Божовић тврдио да на протестима учествују искључиво млади. Тиме је грубо нарушено достојанство Народне скупштине. Рекао је – млади студенти. Верујем да је он млад човек, али не верујем да му ви верујете. Ово је он на протестима. Ма колико се трудио да буде млад, ма колико дуго студирао, ма колико комбиновано студирао, он ипак није студент. Овај други, из Чачка, који је подигао основну школу у Чачку, такође није студент – ради се о Бошку „Пернару“. Господин Лазовић, вођа иницијативе „Не даavimo Београд“ такође није студент; мало је рустичан, рашчупан итд., не замерам му, али свакако није студент.

Борко Стефановић, таксиста, вероватно је кренуо да види које су улице за такси способне, да таксира. Колико се сећам, у изборној кампањи је возио такси, верујем да то ради и ван изборних кампања. Вероватно су му таксијем препречили пут. Али он свакако није студент. Иначе се залаже за социјална права 400.000 људи. Док је био власт, отпустио их је, а сада злоупотребљава и експлоатише њихове невоље.

Ово је Дража Петровић, један од организатора, по мени, уредник дневног листа „Данас“. И он вероватно протестује, али студент није, да сви морамо да читамо „Данас“. Ово је поново Бошко Обрадовић, који убеђује основну школу и средњу школу у Чачку да треба да дигну

протест. Ово је студент који је студирао дванаест година, три године му је фалило до пензије, зове се Горан Јешић, и свакако није студент.

(Председник: Хвала вам, посланиче.)

И, само на крају, ово су „Жене у црном“, свакако нису студенти.

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, који члан сте рекли?

(Маријан Ристичевић: Члан 107.)

Члан 107? Не видим стварно своју одговорност у томе. Рекла сам вам неколико пута, не знам шта ће ко да каже и не могу да проверавам истинитост навода.

(Маријан Ристичевић: У реду је.)

У јавности делује свима као да стално кршим неки пословник, нечега се не држим, зато што посланици раде ко шта хоће. Јуче сте тражили да се гласа о повреди Пословника, коју нисам починила. Надам се да нећете данас.

(Маријан Ристичевић: Данас не тражим.)

Нећу да утичем на вас, али...

(Маријан Ристичевић: Не.)

Не, је л' тако? Не тражите.

Повреда Пословника, народни посланик Милимир Вујадиновић.

Изволите. Који члан?

МИЛИМИР ВУЈАДИНОВИЋ: Председнице, хвала вам. Указујем на повреду Пословника, члан 107. Ви сте иначе познати као веома трпељиви и са доста стрпљења наступате према многим народним посланицима, али морам да упозорим на једну ствар.

Наиме, посланик из опозиције, обраћајући се малочас, рече да су српски радници који данас раде на „Београду на води“ робови, да раде у робовласничком систему, исприча нам богзна шта све о етици, али, ево, чисто поређења ради... Министар Недимовић је већ пар ствари рекао везано за „Београд на води“. Ја нисам становник Београда, али веома добро знам шта је на месту „Београда на води“ постојало пре овога што је сада. Заиста, нешто што је ружило Београд и што је сигурно било ругло главног града.

Међутим, ако ћемо о етици и о градњи, о моралу, само ћу да напоменем, пошто сам становник са севера Србије, из Војводине, да упоредимо „Београд на води“, људе који данас тамо раде, оно што се тамо данас гради, са оним што су његове колеге и они који нису долазили од августа на посао градили у Војводини, дворац Хетерленд (*Hertelendy*). Е, то је питање морала, то је питање етике, ако ћемо о етици. Градимо „Београд на води“, људи у „Београду на води“ сада раде и нису робови. Нећу допустити да из овог уваженог дома вређамо српске раднике. А помислите само шта је Хетерленд, дворац у Војводини, код Бечеја, који је био намењен смештају деце ометене у развоју, милион и по евра проневере, па упоредите

и видите шта је то етика и шта је то о чему данас говори посланик из опозиције.

Толико, хвала вам. Не тражим да се у дану за гласање гласа о повреди Пословника.

ПРЕДСЕДНИК: Употребили сте члан 107, једнако као и Маријан Ристичевић. Стварно јако поштујем достојанство Народне скупштине, сигурно поштујем, али не могу да знам ко ће шта да каже и какву ће полемику да изазове и реакције.

Све ово се брише, зато што ћемо прекинути ово што уопште нема никакве везе са...

(Балша Божовић: Овлашћени представник, Гордана Чомић, реплика.)

Реплике нема никакве ако председник парламента искористи своје право, цењене колеге, да одлучи да ли има елемената за даље реплике или не.

(Балша Божовић: Тражила је Гордана Чомић реплику.)

Чујем више пута.

Љубинко Ракоњац, изволите.

По ставу 3 сматрам да смо искочили из теме и да ћемо завршити са репликама и повредама Пословника.

Љубинко Ракоњац, да ли је ту?

ЉУБИНКО РАКОЊАЦ: Поштована председнице, даме и господо народни посланици, поштовани министре, данас ћу говорити о закону о потврђивању Конвенције о Европском шумарском институту. Моја уважена колегиница проф. др Снежана Богосављевић је детаљно о томе говорила и рекла суштину и значај Европског шумарског института, а ја ћу говорити о оним аспектима у којима сам непосредно учествовао од почетка рада Европског шумарског института на овим просторима, на простору западног Балкана и југоисточне Европе.

Мислим да до сада није било разлога да се не усвоји овај закон и потврди ова Конвенција о Европском шумарском институту, јер је то морало да се деси знатно раније, још 2003. године, када је *EFI* фактички дошао на подручје западног Балкана.

Европски шумарски институт је међународна организација у области шумарства, која је основана 1993. године у финском граду Јоенсуу, покрајина Карелија, са циљем унапређења истраживања у области шумарства. Оснивачки акт потписан је 9. септембра 1993. године од стране 14 представника образовних и научноистраживачких организација из десет европских земаља, а то су: Чешка, Немачка, Мађарска, Норвешка, Пољска, Португалија, Русија, Шведска, Велика Британија и Финска.

Сврха овог института је да на паневропском нивоу предузима истраживања у области шумарске политике, укључујући њене аспекте у вези са животном средином, екологијом.

Двадесет година касније, 2013. године, Европски шумарски институт окупио је око тридесет међународних образовних и научноистраживачких организација, као и представнике удружења приватних власника шума и предузећа из области шумарства и заштите животне средине. Чланови Европског шумарског института су представници 36 земаља, међу којима су и САД, Јапан, Кина и Канада.

Интернационализација Европског шумарског института започела је 1998. године на Петој годишњој конференцији, одржаној у Зволени у Словачкој. Наредних година дефинисана су начела Конвенције о *EFI*-ју. Конвенција је ступила на снагу 28. августа 2003. године, а Европски шумарски институт постаје међународна организација основана од стране европских држава.

Србија, односно тадашња државна заједница Србија и Црна Гора 27. новембра 2003. године потписала је Споразум о приступању Конвенцији. Да би постала пуноправни члан Европског шумарског института, потребно је да ратификујемо ову конвенцију. Мислим да је то требало урадити знатно раније, одмах после 2003. године и да је било времена за то.

Говорићу о значају и утицају Европског шумарског института на овим просторима и његовом доприносу за земље западног Балкана и југоисточне Европе, јер је он присутан још од 2003. године са бројним пројектима. Један од најзначајнијих пројеката је пројекат *FOPER*, из области шумарске политике и економике. То је, у ствари, и студијски програм који се одвијао на Шумарском факултету Универзитета у Сарајеву и Шумарском факултету у Београду. Курсеви су организовани на начин да постојећи предавачи на шумарским факултетима заједно са еминентним међународним предавачима учествују у наставном процесу. Досада је из тог *FOPER* пројекта 45 студената из земаља Западног Балкана завршило мастер програме, 2008/2009. године и раније, 2007/2008. године, а он је направио један напредак, учествовао је у формирању докторских студија све до 2013. године.

Европски шумарски институт окупља своје чланове и има више регионалних пројектних центара, као што су: Бордо и Нанси у Француској, Барселона у Шпанији, Фрајбург у Немачкој, Умео у Шведској, Беч (Аустрија), Петербург у Русији, Цирих у Швајцарској. Сви ти центри су на заједничким пројектима *COST* акције учествовали у реализацији пројеката из области шумарске политике и економике.

У том смеру, институције из области шумарства на подручју западног Балкана су 2008. године формирале регионални центар Европског шумарског института. Оснивачка скупштина је била у Вараждину, где је формиран *EFICEEC*, Регионална канцеларија Европског шумарског института за земље западног Балкана. Тада је потписан уговор о оснивању регионалног научног часописа за истраживања из области шумарства

SEEFOR. Желим да истакнем допринос бројних људи који су учествовали у оснивању Регионалне канцеларије, то су: др Мирослав Бенко, др Радован Невенић, проф. др Мерсудин Авдибеговић, проф. др Дијана Вулетић, проф. др Зоран Говедар, проф. др Ратко Кадовић, проф. др Милан Медаревић, др Љубинко Ракоњац, проф. др Коле Колевски, др Мишо Анђелић и др Хајри Хаска.

Конвенција *EFI* ратификована је од стране 26 земаља чланица и њен значај се заснива на одлукама о шумама које су донесене на Конференцији Уједињених нација о животној средини и развоју која је одржана током 1992. године, Предлогу акција међувладиног панела о шумама и форуму о шумама, као и Проширеном програму рада на шумском биодиверзитету.

Морам истаћи да *EFI* није само научна организација већ има и конотацију политичког значаја, посебно Европске уније, односно Европске комисије. Значај *EFI* института у првом реду се огледа у организовању и окупљању великог броја истраживача, научних радника са неколико континената, који заједно раде на великим пројектима у домену шумарства и заштите животне средине.

Могу са задовољством да истакнем да је Република Србија веома активна у Европском шумарском институту. Наше три институције из Србије, Шумарски факултет, Институт за шумарство и Институт за низијско шумарство, од почетка су укључене у пројекте Европског шумарског института. Истраживачи из Републике Србије и сада учествују на бројним пројектима, са запаженим резултатима.

Због тога, *EFI* баш у том погледу има успеха, јер је заступљен велики број земаља, што има одјека и у политичком смислу. *EFI* институт има сталног представника у Европској комисији у Бриселу, тако да и на тај начин има утицаја на догађања у домену шумарства и заштите животне средине.

Нешто бих рекао и о самом значају *EFI*-ја, иако је моја уважена колегиница то напоменула у уводном излагању. *EFI* конвенција има вишеструку корист за земљу потписницу, јер поред научне сарадње, која се већ увелико одвија између научника већег броја земаља, будућност је сарадња између министарстава тих земаља, као и подршка научном деловању. *EFI* својим аплицирањем у научним пројектима код европских научних фондова остварује са својим интернационалним партнерима, земљама потписницама Конвенције, а то смо у овом случају и ми. Посебно је значајан овакав приступ и сарадња међу земљама у транзицији и сарадња и учешће у научним пројектима; као што сам малопре нагласио, то је *FOPER* пројекат. Надамо се да ће *EFI* на овим просторима, на подручју западног Балкана и југоисточне Европе, имати још значајних пројеката.

Усвајање ове конвенције као закона представља велики значај за Србију, тако да ћемо ми, Посланичка група СПС и Зелени Србије (који су

у њој), у дану за гласање гласати за усвајање ових закона о конвенцијама и међународним споразумима. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Ђорђе Милићевић): Захваљујем.

Реч има народни посланик Јово Остојић.

ЈОВО ОСТОЈИЋ: Изненадио сам се, пошто немамо редослед, али ви ћете то ваљда прихватити.

Причаћу о промени климе, о предлогу овога из Кјота. Слушао сам овде говорнике, и то пажљиво. Надам се да ће и они мене слушати.

Зауоставите ми време. Молим вас, време ми зауоставите, нећу да говорим док има овде ових који не слушају. Када они говоре, ја их пажљиво слушам. Уколико се они овако недисциплиновано понашају, молим вас, одузмите ми реч и дајте њима да говоре уместо мене. Ја Ристичевића слушам када говори, Мартиновића када говори, колеге када говоре, а сада када сам се ја јавио за реч, они узимају поново реч.

(Председавајући: Изволите.)

Уколико то не зауоставите, овај мој говор ће трајати сатима. Нећу да прекинем. Ако ја уважавам овде сваког господина са моје десне стране и са моје леве стране, исто тражим од њих.

Коме сам ја нешто добацио или причао наглас док сте ви говорили? Хајде, нека се неко дигне. Хајде, будите људи. Како каже патријарх Павле – будимо људи. Бавите се неким стварима које вам не доликују, у парламенту.

(Председавајући: Господине Остојићу, разумели смо вас. Молим вас да се вратимо на дневни ред. Изволите.)

Ја ћу да говорим. Могу да кажем, више је екологија, а измешано је једно са другим.

Клима се на земљи мења. Овде слушамо говорнике како ми у томе не учествујемо, али дајемо свој допринос, односно да смо ми мала земља и да не утичемо на промену климе.

Међутим, има нешто друго. Чињеница је да изнад наше земље лете авиони који просипају отров и пепео, уништавају наше њиве, наше усеве и загађују климу овде где живимо. Једном приликом сам поставио питање ко се потписао да нашим небом лете авиони и то раде. Добио сам одговор да то авион оставља траг од керозина. Зар заиста неко мисли тако, кад сви знамо да нас трују, кад сви знамо, кад се појавила нова болест, нарочито код деце од три до пет година, на шта утиче отров из ваздуха?

Да ли знате да данас дете не сме да попије млеко, као некада, када мајка помузе краву, док се не скува? Јесте ли упознати с тим? А зашто? Хајде сад да питамо зашто. Мислите, од пестицида који се поливају по њивама? Не. Управо из ваздуха, поливањем отрова и пепела. У Америци се месечно спали 31.872 тоне отпада од олова, 32.960 тона отпада од алуминијума, даље да не набрајам. То се пакује у бурад и просипа. Просипа

се и по нама, по нашим њивама, по нашим грађанима. Ми то удишемо сваки дан.

Уочи Великог четвртка, сад немојте рећи да нисте видели, наше небо је било ишарано од разних отрова и пепела. Погледајте овај це-де, на овоме це-деу уживо је снимљено небо изнад Сомбора, Новог Сада, Београда, наших већих градова, у истом дану, они се налазе на овом це-деу. Можемо га преснимити, па ћемо вам дати да видите како ти отрови цуре из тих авиона.

Да ли знате да је пре петнаест дана један немачки авион, кад је просипао пепео и отрове, слетео на аеродром, а заборавио да искључи и тамо умало није потровао све путнике? То сте гледали на телевизији, ако пратите.

Али, има нешто друго. Српска радикална странка, њени посланици... Имамо оригинални снимак, знам да је јединствен у Србији и да га нема нико, вероватно на Балкану и шире, где се види да пепео лети. Према томе, немојте сада да се неко овде дигне и да ми каже да то није тачно. Молим вас, ово је снимљено на Равној гори, и то игром случаја. Они су бацали цео дан пепео и отрове. Људи су стајали и сликали се, а када само мој пријатељ Драган Дедић и ја, који смо снимали, дошли кући (он се бави снимањем), приметили смо како пада пепео, у овим флекама, значи, у оваквој величини, у хладовини једне брвнаре снимљено је како једноставно одозго лије и точи.

Постављам питање – о чему ми сада овде дискутујемо, како ми не загађујемо ваздух? Мени је то јако драго, али зашто допуштамо другима да нам то раде? Зашто Република Србија допушта да лете авиони пуни отрова и пепела и да загађују наше грађане и наше њиве?

Да ли ви знате да црна смрека потпуно нестаје из Србије? Ево, место Раља, недалеко од Београда, хајде нађите једну да није затрована. Зашто не погледате? Имате овде у шумама. Да ли ви знате шта се дешава са нашим шумама? Наше шуме нестају. Да ли се ико пита зашто? Зашто нестају шуме у Србији? Зашто одређена врста дрвета потпуно нестаје? Па, нестаје због овог тровања из ваздуха са авионима.

Молим вас, да ли ви можете једном да кажете јавно народу, то тражи СРС, ко је потписао да ти авиони лете нашим ваздушним простором и ко је потписао да тако самовољно просипају из ваздуха отрове по нама? Ко је потписао, ко је то одобрио? Морате да одговорите једном, питам већ други пут. Мораћете да одговорите кад-тад овом народу да имамо затровану храну за стоку, а после ми исту ту храну употребљавамо, месо, месне производе, да не набрајам.

Постављам поново питање, ако неко можда није добро чуо: ко је потписао и ко је одобрио да ти авиони са отровом и пепелом лете нашим небом и да нас трују и убијају?

Погледајте колико имате, када одете у болнице, сви су болесних плућа, рак плућа. Од чега? Шта удишу? Питам – шта удишу, када одозго бацају отрове? Погледајте према сунцу када се то дешава, много ћете више видети него када гледате доле.

Хвала вам што сте ме саслушали. Надам се да смо се разумели и да ће СРС добити одговор. А ја дајем једно обећање: већ сутра, а и вечерас, сви медији ће објавити оригиналне снимке како пепео пада. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, господине Остојићу.

Реч има народни посланик Вјерица Радета.

Није присутна.

Реч има народни посланик Срђан Ного.

Није присутан.

Реч има народни посланик Наташа Михајловић Ваџић.

Одустајете? Захваљујем.

Реч има народни посланик Марија Јањушевић.

Одустајете? Хвала.

Реч има народни посланик Марко Атлагић. Изволите.

МАРКО АТЛАГИЋ: Поштовани потпредседниче Народне скупштине, говорићу само о једном закону, и то Предлогу закона о потврђивању Споразума између Владе Републике Србије и Владе Републике Чешке о сарадњи у области културе, образовања, науке, омладине и спорта.

Господине потпредседниче, дозволите на почетку да кажем да и овај Предлог закона о потврђивању Споразума између Владе Републике Србије и Владе Републике Чешке о сарадњи у области културе, образовања, науке, омладине и спорта има своје упориште у експозеу председника Владе Републике Србије господина Александра Вучића, који је представио нама народним посланицима Народне скупштине Републике Србије у овом високом дому 9. августа господње 2016. године. Експозе председника Владе Републике Србије господина Александра Вучића је најсвеобухватнији, најконкретнији, највећи и најбољи од свих претходних експозеа председника влада Србије, њих 73, почевши од првог председника владе модерне Србије Проте Матеје Ненадовића, 1805. године, до данас.

Поштовани народни посланици, поштовани грађани Србије, уједно, дајем вам на знање, господо народни посланици, и грађанима Републике Србије посебно, а специјално новинарима господину Кесићу и господину Ивановићу, да је експозе председника Владе Републике Србије господина Александра Вучића цитиран у једном престижном међународном часопису који се налази на *SCImago* листи престижних међународних часописа. Тиме је, даме и господо, први пут у модерној историји Србије један експозе једног председника Владе Србије цитиран у једном престижном међународном часопису.

Даме и господо народни посланици, на страници 69. експозеа председник Владе Републике Србије је рекао: „Србија као културни центар за српску, словенску, балканску и европску традицију. Уметност и култура су излог Србије окренут према свету и међународној јавности и сарадњи“.

Овај закон о потврђивању Споразума између Владе Републике Србије и Владе Републике Чешке о сарадњи у области културе, образовања, науке, омладине и спорта заснива се на Споразуму који су две пријатељске земље, тј. Влада Републике Чешке и Влада Републике Србије потписале 29. 12. господње 2016. године. Овај предлог закона ствара правни оквир за реализацију билатералне сарадње у више области: у области образовања, у области науке, у области културе, омладине и спорта, између две земље, дакле, између Републике Чешке и Републике Србије.

Две земље, Србија и Чешка, имају традиционалну сарадњу у многим областима живота, не само у области културе и спорта, него посебно у економској сарадњи. Економска сарадња између Србије и Чешке датира, веровали или не, још из времена средњег века; успоставили су је српски цар Душан Силни и чешки краљ Карло IV. Чеси су у Србији све присутнији од 18. века. Први трајно насељени Чех у Србији био је др Мајнерт, који је у Србију дошао 1836. године, и то, даме и господо, самоиницијативно; управо је тада у Србији харала колера, коју је он успешно сузбио, на чему овај народ мора бити захвалан Влади Чешке. Доктор Мајнерт био је први начелник Крагујевачког санитета и начелник Београдског санитета. Он је отворио врата другим ученим Чесима који су Србију насељавали у другој половини 19. века.

Поред многих Чеха, споменућу Александра Франтишека Заха, великог панслависту и војног стратега. Даме и господо, како знате, на основу његовог плана, „Плана словенске политике Србије“, Илија Гарашанин је написао чувено „Начертаније“. Генерал Зах је основао и нашу војну школу и био први начелник Генералштаба српске војске. Капетан Мишино здање, данас ректорат Универзитета у Београду, дело је чешког архитекте Јана Неволеа; чешка породица Бајлони изградила је занатску империју у Београду, а у оснивању Српског лекарског друштва суделовао је и Јован Машин, први свекар потоње краљице Драге Машин.

Поштоване даме и господо народни посланици, и Соколски покрет у Србији ширио се захваљујући Чесима, веровали или не. Чех Прохаска, идејни творац Титове штафете, био је на челу Крагујевачке и Шумадијске соколске жупе.

У економском смислу, значајан допринос развоју кожне индустрије дала је чешка породица Фиала. Породица Фиала била је родоначелник модерне индустрије коже у Србији. Она је 1877. године одлучила да пресели своју фабрику коже у Србију, на позив тадашње владе Србије. Та фабрика коже у Крагујевцу постала је препознатљив српски

бренд. Зато је краљ Александар Обреновић 1893. године одликовао Фридриха Фиалу престижним Орденом Таковског крста четвртог реда.

Кнез Михаило Обреновић је 1862. године упутио званично писмо чешкој влади да пошаље школоване музичаре у Србију, која је тада имала тек неколико певача аматера. Тако је Јосиф Покорни ступио на двор краља Милана Обреновића 1882. године; био је капелник војног гарнизона. Он је у Крагујевцу поставио темеље музичке културе.

Поштоване даме и господо, долазимо у наше време. Од 2000. до 2012. године, у време власти бившег режима, Србија је била понижена, омрзнута, сатанизована, економски, индустријски и инфраструктурно девастирана, земља грађана без наде и будућности, земља без међународног угледа, сведена на најнижу тачку, чак и ова сарадња између Републике Чешке и Републике Србије. Једном речју, Србија је била усамљени оточић на пучини мора. Никога од међународних фактора нисмо имали уза себе, осим Бога и грађана Републике Србије, јер је Бог подарио грађанима Републике Србије да гласају на изборима за Српску напредну странку и Александра Вучића и Владу Републике Србије.

Александар Вучић је успео да преокрене точак на праву страну, заустави пропадање Србије својим програмом, знањем, способношћу и самопрегорним радом. Извео је Србију из блата у које су је бацили лопови, криминалци, политичари, лезилебовићи бившег режима, који данас демонстрирају улицама Београда настојећи променити изборну вољу грађана Републике Србије и тиме уништити наш политички систем. Грађани су о томе рекли своје.

Данас српска привреда очекује више чешких инвестиција. Наш интерес је већи пласман српске привреде на тржишту Чешке. Робна размена и привредна сарадња Србије и Чешке иде узлазном линијом. Чешке инвестиције у Србији су моментално преко 75.000.000 евра. Наш председник Владе, будући председник Србије, господин Александар Вучић је на отварању пословног форума Србије и Чешке у Привредној комори Србије рекао, цитирам: „Србија је земља на сигурном путу, стабилна инвестициона дестинација и очекујемо још више чешких инвестиција у нашу земљу.“

Поштоване даме и господо, већ два дана овде слушамо од неких народних посланика, посебно од председника једне минорне политичке групе, мислим да се та група зове „политичка врата“, а њихов председник, да цитирам господина Маријана Ристичевића, зове се „Безвезновић“... Они нас стално уверавају да ови споразуми нису битни за Републику Србију. Није ни чудо што представник једне минорне политичке групе то говори, јер он је познат у овом народном дому и код грађана Србије само по четири ствари. Прво, зато што је насилно силазио кроз оцак овог високог дома и са поткровља овог високог дома вршио притисак на РИК. Друго, зато што је измислио падеж „лупетив“ у граматички српског

језика, лупајући стално када говори у Народној скупштини, псујући Владу Републике Србије и њеног председника. Треће, што је био изврстан борац приликом НАТО бомбардовања јер се сакрио у једној библиотеци између две књиге, као миш.

Дакле, поштоване даме и господо, позивам вас да гласате за ове предлоге закона о свим споразумима. Посебно позивам вас, господо из опозиционих клупа, да бар мало, па макар и на овакав начин, својим гласом потпомогнете модернизацију Србије, за коју се тако здушно залаже, и не само залаже, госпођо, него је и спроводи, наш председник Владе, већина грађана Републике Србије и већина народних посланика. У то име, хвала вам што сте ме саслушали.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Народни посланик Горан Ћирић, повреда Пословника. Изволите.

ГОРАН ЋИРИЋ: Повређен је члан 107. Други став каже да на седници Народне скупштине није дозвољено непосредно обраћање народног посланика другом народном посланику, коришћење увредљивих израза, као и изношење чињеница и оцена које се односе на приватни живот других лица. Мислим да смо сведоци, ево, од претходног посланика и у уводу ове седнице чујемо различите ствари.

Данас је тема Кјото споразум, борба против загађења читаве планете. Мислим да великим делом ова институција Скупштине и поједини посланици, имамо пример претходног посланика, загађују вербално живот у Србији, на начин на који утичу на то што се дешава и на улицама у Србији. Имамо последицу, јер је он данас говорио и оптужио, као бивши професор који васпитава децу у Србији, једног од председничких кандидата да је починио убиство свог најбољег друга.

Данас већ имамо последицу таквог понашања у Скупштини, и због тога се ми залажемо за одговорност за сваку изговорену реч, јер данас тај исти човек добија писма, претње смрћу, онако како свако у Србији може да их добије. Сведоци смо, кроз историју, да су многима цртане мете и да је ово начин који не доприноси ничем добром у Србији. Због тога се Демократска странка и залагала за оснажење институције Републичке скупштине, за оснажење председнице и оног ко председава Скупштини, јер морате да реагујете на овакве ствари.

Мислим да се све ово преноси на улицу кад-тад и да је неопходно увести ред у ову скупштину. Због тога смо и поднели предлог за смену председнице Народне скупштине, јер је дозвољавала све време овог мандата овакво понашање.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, господине Ћирићу. Не мислим да је повређен Пословник, ни на један начин. Господин Атлагић јесте имао један шири контекст сагледавања онога што јесте тема скупштинског заседања, а није се увредљиво изражавао, већ је извлачио одређене цитате из, колико сам схватио, неких претходних говора.

Да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о указаној повреди Пословника?

(Горан Ђирић: Да.)

Захваљујем.

Господине Обрадовићу, ви сте се јавили. Који је основ?

(Бошко Обрадовић: Право на реплику.)

Немате основа за реплику.

Повреда Пословника, народни посланик Александар Марковић. Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРКОВИЋ: Захваљујем, председавајући. Грубо је злоупотребљен члан 103. од претходног говорника који је покушао да изиграва адвоката једног посланика. Али, да вам кажем, има народна изрека: „Свако се чеше тамо где га сврби“. Ником овде није јасно зашто је осетио потребу да реагује, а притом и да увреди уваженог професора Атлагића тиме да је загађивач... Како је рекао, шта му је засметало? Шта га је то засврбело? То што је господин Атлагић рекао да су се неки сакрили у мишје рупе? Па да, сакрили су се, крију се и ових дана. Крију се тако што покушавају да злоупотребе протесте студената и крију се тако што неће да признају да су они организатори тих протеста, који су, узгред буди речено, потпуно пропали. У томе је суштина онога због чега је Атлагић рекао да се крију. И треба да се сакрију у мишје рупе. Ако имају имало стида и осећаја части, треба да се сакрију у мишје рупе. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Марковићу, ви сте указали на повреду Пословника, члан 103: „Народни посланик има право да усмено укаже на повреду у поступању председника Народне скупштине“, у конкретном случају председавајућег. Не мислим да сам повредио члан 103. Пословника, а вас питам да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о указаној повреди Пословника. (Не.)

Захваљујем. По повреди Пословника реч има народни посланик Верољуб Арсић. Изволите.

ВЕРОЉУБ АРСИЋ: Рекламирам члан 108, господине председавајући. Сматрам да је требало да поступите по том члану, јер назвати загађивачем Народне скупштине колегу, који је представник грађана Србије, крајње је непримерено овом дому. Он је носилац суверенитета грађана и увредили сте све грађане који су изашли на изборе и оне који нису изашли на изборе. Разумем да можете да кажете са ове говорнице, као бивши режим, да су робови радници по фабрикама који јуче нису имали посао, а сад га имају, да су они који праве „Београд на води“ робови зато што праве нешто што се вама не свиђа или вама није у интересу, или не можете то да кречите као што сте кречили Београд.

Ту је господин Недимовић... Можемо да причамо и о томе, кажете – урбанистички услови. Зашто не споменете пирамиду усред Лувра? Нисам чуо да се неки архитекта брани због тога. Вама је то смешно?

Предлажем господину Недимовићу да овој господи да по један хектар обрадивог земљишта, али праве њиве, не Врачар, не ливаде, праве њиве, да видим да ли знају да копају, да ли знају да држе мотику, да ли знају да је мотика полуаутоматски пољопривредни алат – подигнете је, а она падне сама. Али морају да пазе да им не падне на прсте.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, господине Арсићу. Немогуће је предвидети о чему ће народни посланици говорити када указују на повреду Пословника. Вама сам, као и претходним говорницима, дао реч; основ јављања је била повреда Пословника. Немогуће је, кажем, предвидети, али зато сте, између осталог, и ви ту да укажете да ли је учињена или не повреда Пословника. Лично сматрам да нисам учинио повреду Пословника тиме што сам колеги дао реч.

Да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о указаној повреди Пословника? (Не.)

(Бошко Обрадовић: Реплика!)

Изволите, господине Обрадовићу.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Поштовани председавајући, желим да укажем на повреду Пословника о раду Народне скупштине Републике Србије, члан 104. став 2: „Ако се увредљиви изрази односе на посланичку групу, односно политичку странку чији народни посланици припадају тој посланичкој групи, у име посланичке групе право на реплику има председник посланичке групе.“ Ви сте добро чули излагање колеге Атлагића, који је у више наврата говорио о мени лично. Наравно, није поменуо моје име и то је био ваш разлог да ми... (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Обрадовићу...

(Бошко Обрадовић: ... Али је поменуо име посланичке групе.)

Господине Обрадовићу, немате могућност да говорите из простог разлога што не знам у чему сте се ви препознали. Господин Атлагић се вама није директно обраћао, није поменуо назив ваше посланичке групе.

(Бошко Обрадовић: Зашто ми гасите микрофон? Зашто ми укидате моје време?)

Не, ви имате до два минута, али с обзиром на то да немате основа да се јавите, онда вам...

(Бошко Обрадовић: Споменута је моја посланичка група.)

Не, није споменута посланичка група и то можете видети из стенограма.

(Бошко Обрадовић: Могу ли да образложим да је поменута посланичка група?)

Повреда Пословника, народна посланица Гордана Чомић.

Изволите.

(Бошко Обрадовић: Хоћете тако да разговарамо? Како те није срамота?)

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Молим вас, потпредседниче Милићевићу, да не кршите више члан 27. Пословника Народне скупштине, који вас обавезује да се старате о реду на седници. Догађаји на седници Скупштине у последњих петнаест минута директно су ваша одговорност. Ваше интерпретирање, којим пуштате вербално насиље и вербално загађење кроз повреде Пословника и кроз текстове које изговарају посланици владајуће већине, а не допуштате ни образложење када говори представник опозиције, доказ је да сте произвели атмосферу, непотребно, тренутно на седници Народне скупштине.

Врло смо стрпљиво и врло пажљиво слушали, док није прекардашило. Онда сте ви додали, кршењем Пословника и непримењивањем члана 27, весеље и ругање људима због вербалног насиља. Ја вас молим да то не радите. Због тога су људи на улицама. Молим вас да то не радите.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, госпођо Чомић. Кажете да сам прекршио Пословник, конкретно члан 27. Интересантно је да то вербално насиље нисте приметили малопре када се господин Обрадовић врло погрдно обратио лично мени. Нисте на то реаговали.

(Бошко Обрадовић: Извините, шта сам рекао?)

Захваљујем, господине Обрадовићу.

(Бошко Обрадовић: Што не наведете шта сам рекао?)

Нема потребе. Ви сте сасвим...

(Бошко Обрадовић: Зар вас није срамота?)

Ево опет сте. Захваљујем, господине Обрадовићу. То само говори о вама, не о мени.

(Бошко Обрадовић: То говори о вама.)

Настављамо даље са радом.

Реч има народни посланик Драган Весовић.

Да ли желите реч? (Не.)

Захваљујем.

Реч има народни посланик Марко Парезановић.

Молим вас да се пријавите. Изволите.

МАРКО ПАРЕЗАНОВИЋ: Поштовани председавајући, поштовани министре, даме и господо народни посланици, желим на самом почетку да искористим прилику да се у име СНС захвалим свим грађанима Чачка и Моравичког округа на великом поверењу које су указали нашем председничком кандидату Александру Вучићу.

(Председавајући: Господине Парезановићу, малочас сам рекао да ћу наставити у потпуности да поштујем члан 27. Молим вас да се вратимо на дневни ред.)

Наравно. Не могу да се сложим са многим оценама из реда опозиције да овим дневном редом Скупштина само испуњава форму, јер је већ за сутра заказана нова седница, где ћемо имати два веома озбиљна

закона из области здравства. А не мислим, искрено, ни да су ови споразуми за потцењивање. Данас ћу говорити о споразумима из области образовања и безбедности.

Пред нама је неколико споразума из области образовања, конкретно Споразум о учешћу у Средњоевропском програму универзитетске размене (*CEEPUS III*), који треба да омогући већу мобилност и међууниверзитетску сарадњу у Средњој Европи и, што је за нас много важно, већу могућност за стипендије за наше младе људе, за младе студенте и докторанде.

Такође, имамо споразуме са Чешком Републиком у области образовања, културе, омладине и спорта. Мислим да су они јако важни. О њима могу нешто да кажем и на основу личног искуства, јер град из кога долазим, Чачак, у дужем временском периоду остварује сарадњу са Републиком Чешком, конкретно са градом Валашки Мезиричи и Културно-уметничким друштвом „Бача“. У претходне две године имали смо доста културно-уметничких догађаја у сарадњи између наше две земље. Оно што могу да приметим јесте да су ти фестивали и све што смо у том периоду имали привукли велику пажњу наше јавности, пре свега младих људи. Ми ћемо ту сарадњу, наравно, у наредном периоду да подигнемо на много виши ниво.

Наравно, то није све што радимо у области образовања, да не буде забуне, у току је и рад на изменама и допунама Закона о високом образовању, баш оног закона који је донет 2005. године, који је изазвао много проблема у области образовања. Свакако нећу да дозволим да нам данас они који су креирали те законе држе предавања о свим проблемима које имамо у високом образовању.

Када су у питању споразуми из области безбедности, мислим да је јако важно, имамо споразуме са Владом Републике Пољске и Владом Савезне Републике Немачке у области борбе против организованог криминала, борбе против тероризма, кријумчарења људи, отмица итд. Мислим да је та сарадња јако важна, посебно у тешким случајевима какве смо имали недавно, када се десе, рецимо, отмице. Имали смо јако брзе реакције наше полиције. Мислим да је ту сарадња, посебно са суседним земљама, била јако важна. Имамо, дакле, споразум са Републиком Бугарском, који би требало да нам донесе знатно ефикаснији рад мешовите патроле граничне полиције.

Када говоримо о безбедности, мислим да смо у данашње време, када заиста постоје велики изазови, са којима се чак и најмоћније и најбогатије земље Европе тешко боре, успели да остваримо мир и стабилност, добросуседске односе, чак и онда када неки суседи то можда нису заслуживали, да нисмо наше грађане делили, посебно не по вероисповести, да смо на исти начин водили рачуна о развоју Новог Сада, Ниша и Крушевца, али и Новог Пазара и неких других општина.

Некад ми се чини да више имамо проблема, када је безбедност у питању, на нашем унутрашњем плану, после неког веома неодговорног понашања појединаца. Недавно смо имали изјаву председничког кандидата Вука Јеремића да је само питање дана када ће у Србији да се деси неки терористички напад попут оних у западној Европи. Ја сам заиста мислио да је логично да се неко, ако има таква сазнања, обрати надлежним службама и институцијама, а не да основни мотив буде да буде медијска звезда неколико дана и да уноси панику међу грађане.

Исто тако, имали смо једну алузију другог председничког кандидата, Саше Јанковића, који је на свом предизборном скупу рекао да ће се лично потрудити да заштити Александра Вучића од сценарија који је доживео Николаје Чаушеску. С обзиром на то да знамо да је Чаушеску стрељан, морам да поставим питање... Ово је важно питање, пре свега, за безбедност...

(Председавајући: Господине Парезановићу, молим вас да се вратимо на дневни ред.)

Наравно. Мислим да сам у теми јер говорим о безбедности. Мислим да је јако важно да грађани знају ко то у Србији хоће да стреља Александра Вучића, па мора Јанковић да га штити. Мислим да је то јако важно, поготово када знамо да господин Јанковић има искуства и са ватреним оружјем и са убиствима.

Дакле, сматрам да треба да подржимо ових дванаест предлога закона о споразумима и да већ сутра наставимо и са расправама о веома озбиљним законима. Још једном, не желим да пристанем и да прихватим коментаре да ова скупштина не ради, посебно када се вратимо, од 2014. године, откако је Александар Вучић премијер, до данас, када погледамо број радних сати, број радних дана, број закона које смо у овој скупштини донели; мислим да је наша скупштина веома ефикасна и да ће наставити тако и у наредном периоду. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Миладин Шеварлић. Није присутан.

Реч има народни посланик Љубиша Стојмировић. Није присутан.

Реч има народни посланик Иван Костић. Није присутан.

Реч има народни посланик Бошко Обрадовић. Изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Господине председавајући, нисам од вас очекивао да будете толики недемократа и да једином представнику опозиције који је у том тренутку имао право на реплику не дате реч, ни јуче ни данас, а да сам у више наврата директно прозиван и помињан. Али добро, то све говори о односу владајуће већине према опозицији. Идемо даље, навикли смо на ваше бахато понашање.

Ако сам ја Бошко Пернар, онда је Вучић Александар Блер или Александар Бил Клинтон. Може бити и Александар Шредер, ако више волите.

Дакле, желим овде да кажем, пошто већ данима оспоравате мој председнички изборни резултат, ако може господин Вулин да буде министар са 0,1% у бирачком телу, онда ја и те како имам права да говорим, као народни посланик, са скупштинске говорнице. Ако може СПС да буде у Народној скупштини, а није имао свог председничког кандидата онда, господине Милићевићу, боље да размишљате о том проблему него да цензуришете народне посланике опозиције.

Што се тиче међународних споразума о којима овде говоримо два дана, нико из опозиције ниједнога тренутка није рекао да су ови споразуми бесмислени и да не вреде ништа. Напротив, већина нас је у свим својим дискусијама рекла да ћемо подржати већи део ових споразума и да ћемо за њих гласати. Ми смо рекли нешто потпуно друго, да ови споразуми, ма колико били битни... А ви сте показали колико су битни тако што их месецима нисте ставили на дневни ред Народне скупштине, а када сте их ставили на дневни ред редовног пролећног заседања, онда сте одложили њихово доношење за два месеца. Тиме сте показали колико поштујете државе партнере са којима сте склопили ове споразуме.

Дакле, ови споразуми ни вама нису битни. Свима је јасно да нису битни и свима је јасно да се ви заправо само фолирате и спречавате да се у Народној скупштини Републике Србије говори о важнијим темама, о животнијим темама, о суштинским темама које данас интересују грађане Србије. Уосталом, све социјалне групе у Србији су или у некој врсти штрајка или у некој врсти протеста против вас: синдикати пензионера, синдикати просветних радника, синдикати војске, синдикати полиције, студенти. Сви данас штрајкују против власти СНС-а и СПС-а.

(Председавајући: Молим вас да се ипак вратите на дневни ред.)

Што се тиче, конкретно, два споразума на којима ћу се посебно задржати, мислим да сте овим споразумима покретали једну ствар, а занемаривали више других ствари. Ево како то изгледа, на пример, што се тиче предлога закона који уређује пловидбу реком Тисом, што је, наравно, права ствар, ми је у потпуности подржавамо и сматрамо да је тај споразум користан за Србију. Без обзира на то што мислимо, то сам јуче само напоменуо, да смо ми страним фирмама дали јефтину радну снагу, бесцарински увоз и најразличитије врсте других олакшица и субвенција из наше државе, сада овим споразумом желимо да им омогућимо и најјефтинији могући превоз до њихових седишта у Европској унији, што нама само говори да ви овде радите у интересу страних компанија, а не у нашем домаћем економском интересу.

Али овде сте заборавили још једну важну ствар, на коју бих желео да вам скренем пажњу јер мислим, када већ бринете о реци Тиси, да

би требало да обратите пажњу и на неке од следећих наших предлога, како би пловидба реком Тисом била јој успешнија и за све нас много значајнија.

Примера ради, требало би, поред овога што овај споразум подразумева, култивисати, уредити и на сваки други начин средити приобаље река у Србији, па конкретно и реке Тисе: очистити, на пример, обале од огромног отпада или хиљада пластичних флаша и кеса које тамо постоје; уредити проблем отпадних вода; појачати логистику за праћење саобраћаја и пружање услуга на водотоковима; на сваки други начин обезбедити пристаништа за тај туризам који такође помињемо на нашим рекама или, да тако кажемо, сваку другу врсту заштите животне средине на приобаљу и самим водотоковима. Годинама се ништа није радило на лучкој инфраструктури и на магацинима. Треба побољшати и синхронизовати пловне објекте задужене за безбедност, одржавање пловних путева и саобраћаја, противпожарну помоћ и све друго што је неопходно да би овакви споразуми уопште заживели, имали ефекат, смисао и на сваки други начин остварили резултат који се њима жели постићи.

Примера ради, када се говори о реци Тиси, ништа није урађено да се феномен цветања Тисе боље види и уврсти у туристичке атракције. Стари уговор из 1955. године је дуго трајао и учинио реку Тису препознатљивом по свим питањима, по индустријском, војном и туристичком садржају, а посебно по њеном приобаљу, али нисмо даље од тога одмакли управо у ономе о чему сам говорио, а то је сређивање реке Тисе, приобаља и стављање у функцију онога што ви овим споразумом желите да реализуете.

Други проблем који овде постоји јесте проблем који је везан за Споразум између Владе Републике Србије и Владе Државе Катар о узајамном подстицању и заштити улагања. На основу анализа стручних саветника Посланичке групе Српског покрета Двери, имамо неколико проблема у овом споразуму. Имамо прешироко и правно нетачно дефинисан појам улагања и, противно Закону о улагањима, унета у појам „улагање“ тзв. комерцијална потраживања. Шта то конкретно значи? „Новчана потраживања или право на извршење обавеза по основу уговора која имају економску вредност“ – то представља прешироко дефинисано комерцијално потраживање, које Закон о улагањима искључује из појма улагања.

Ова дефиниција садржи значајне непрецизности, које не само да нису у складу са позитивним правом Републике Србије већ могу имати као практичну последицу и проблем да ће одређена приватна лица моћи да туже државу Србију, на основу Споразума о подстицању и узајамној заштити улагања, јер сте им ви тако нешто омогућили.

Други правни проблем у овом споразуму тиче се недефинисаног, односно проблематично дефинисаног појма улагача. Наиме, појам улагача је у овом споразуму постављен прешироко и

укључује, поред физичких и правних лица, профитна и непрофитна лица и лица без обзира на облик власништва, с тим што у последњем ставу укључује и државне агенције, независне фондове, трустове и организације основане у складу са важећим прописима страна уговорница или од стране трећег лица у којем односни улагач остварује ефективну контролу. Шта то значи? То значи да ће извесна трећа лица која нису део уговорних страна моћи да остварују одређене повољности овога споразума. Сматрамо да то такође није исправно.

Наравно, сматрамо да је требало унети одредбе о меродавном праву, где се на решавање спорова примењује право државе уговорнице која је страна у спору и на чијој је територији извршено улагање, укључујући њена правила о сукобу закона.

Шта желим да кажем? За све што је желела Држава Катар, ви сте јој изашли у сусрет, али нисте довољно заштитили наше интересе у овом споразуму. То је, заправо, слика онога о чему вам све време причамо. Као што ови споразуми нису за нас спорни – већину споразума ћемо, изузев овог с Катаром, подржати – тако нису за нас спорне ни стране инвестиције, ако неко улаже свој новац, инвестира у држави Србији. Али да ми улажемо наше паре, из нашег буџета, у стране фирме које долазе овде, е то је за нас спорно. То треба да објасните грађанима Србије – зашто наше паре делите страним фирмама уместо да те паре дате домаћим привредницима и пољопривредницима. То је једини разлог око кога се ми споримо, а ви нећете грађанима Србије да откријете истину.

О томе сам се јуче спорио са министром полиције и, наравно, нисам добио право на реплику, да му објасним суштину. Нисмо против страних инвестиција и страних инвеститора, али смо против тога да их ми субвенционишемо од наших пара, од пара пореских обвезника ове државе, уместо да те паре из буџета уложимо у домаћу привреду и пољопривреду. Мислим да сам вам тиме прецизно појаснио шта је разлика између вашег и нашег економског модела. Ми наше паре никада не бисмо делили странцима, већ искључиво домаћем привреднику и пољопривреднику.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, господине Обрадовићу.

Реч има најпре представник предлагача, министар Александар Вулин. Изволите.

АЛЕКСАНДАР ВУЛИН: Хвала вам. Већ два дана учествујемо у скупштинској расправи у којој никако да дођемо до тога да неко замери коначно нешто споразумима које смо предложили. Чујемо понекад мржњу, углавном чујемо неистине. Врло често чујемо предлоге и идеје да би најбоље било да Србија буде некакво острво кроз које нико не треба ни да пролази, ако је могуће да нико не дође. Наравно, да нико са стране не донесе ни новац, ни капитал, ни памет, ништа, свега ми имамо довољно, само да се сакријемо иза што више ограда и онда ће бити у реду. Сада чујемо да је јако опасно што странци пролазе Тисом да би брже стигли до

некаквих својих градова или чега већ. Не знам, заиста то не могу да разумем.

Овде се водила полемика о председничким изборима, ко има колико посто, да ли ја имам нула или пет, или десет. То не знам, то би се дало проверити. Можда ћемо проверити већ сада на локалним изборима у Врбасу, где Покрет социјалиста наступа самостално, а партија извесног председничког кандидата, која није успела да догура ни до 2,50, није успела да скупи ни потписе. Видећемо, даће се то видети, и не само ту. Али то је мање важно, врло је занимљиво... Извињавам се цењеним посланицима што нисам могао да присуствујем све време овој важној расправи, због тога што сам, између осталог, разговарао са представницима синдиката „Гоше“.

Чује се овде како сви штрајкују и протестују против нас. Одлично, само што су сви ти који штрајкују и протестују, у вашој машти, гласали за Александра Вучића, два милиона гласова, преко два милиона гласова. Да ли су то ти који протестују? Да ли су то сабрани протестанти? Па, нису, неће бити да је баш тако.

А када говорите о синдикатима војске и полиције, рећи ћу вам да у полицији има 26 синдиката, један је у протесту, а сви остали нису.

Могао бих дуго, дуго да говорим о томе, али тиме оптерећујем нашу скупштинску расправу. Оно што је важно, то је да нико још није дао једну озбиљну примедбу на споразуме које треба да закључимо, а то је оно што је једино важно, што треба да брине наше грађане. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Најпре народни посланик Владимир Орлић, реплика на помињање председника странке.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала, господине председавајући. Као што то иначе бива, ко се мача лати, од мача и гине. Биће да је ДОС-ова политичка старлета „Пернар Двернар“, пре него што је почео да изражајно чита, покушао да махне мало мачем дугим 2,4%. У сваком случају, помињао је овде све и свашта пре него што је кренуо изражајно да чита. Пре него што је кренуо изражајно да чита, помињао је, рецимо, међународну сарадњу, у том контексту инвеститоре и разноврзне државе и, чини ми се, Шредера.

Откуд фасцинација изборима и откуд фасцинација тим међународним аспектом, више је него јасно. Довољно је да човек погледа ту политичку старлету, да јој види резултате и све је више него јасно. Два кома нешто посто, то је још нешто што се израчунати дало. Један глас кад неко добије, а то је добила старлета „Пернар Двернар“, колико је то процената, да ли то може да се израчуна уопште? Да ли има неко дигитрон да дода, да видимо на којој је то децимали када се један глас добије нпр. у Трстенику, када се један глас добије у Тополи, када се један глас добије у Лесковцу? Какав је то резултат? Који је то проценат?

Неко ко то бележи може само да помиње, од беса и муке, Александра Вучића, од беса и муке. И, онда нама овде прича нешто о инвеститорима, како би их, јелте, отерао, а ништа није могао да види на тему било каквих пара, ако о парама причамо, у овим споразумима о којима причамо данас.

Данас се, као, брине за озбиљан однос према споразумима, каже – нама нису важни, а одмах у следећој реченици каже – пустите ове споразуме, дајте нешто што је животно битно. Сам омаловажава те споразуме и њихову важност. Зашто? С ким он има било какву сарадњу? Кад цела Европа пре избора подржи Александра Вучића, кад цела Европа после избора честита Александру Вучићу, ко се њему обратио, ко је њему честитао? Када Руска Федерација пре избора подржи Александра Вучића и после избора честита, а ко се њему обратио и ко је њему честитао на феноменална два процента? Међународну сарадњу коју има – у доброј је сарадњи са ветеранима ХОС-а – извините, апсолутно не рачунам као нешто јако важно.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, господине Орлићу.

Господине Обрадовићу, добићете реч, али морамо да поштујемо редослед пријављених посланика. Најпре на ваше излагање, основ за реплику, народни посланик Неђо Јовановић. Изволите.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем, председавајући. Интересантна је димензија размишљања и интересовања господина Обрадовића за СПС, али ми из СПС-а му поручујемо да је боље да се позабави својим рејтингом, нарочито постизборним, а нећу говорити о изборном који је сведен на 2,29%.

Истовремено, једна порука, која би требало да буде крајње добронамерна и надам се да ће је тако и схватити, а то је – реториком какву манифестује у овом парламенту, која одише малициозношћу, препуном увреда, вулгарности, сигурно неће поправити свој политички рејтинг, напротив. Тако је радио и пре избора, па је његов рејтинг валоризован са 2,29%. Настављајући са реториком коју је имао пре, доћи ће до политичког издисаја. Не желим да кажем да му то желимо, али, у сваком случају, то је неминовност. Странка и лидер странке који се понашају на начин како се понашају у овом парламенту, странка и лидер странке који у родном граду доживљавају политички фијаско, не фијаско него дебакл, не могу да очекују ништа друго осим онога што су и добили од грађана Србије, а то је апсолутно неповерење у све оно што се заговара, у све оно што се прича, у све оно што подразумева више мантру него политичку идеологију. То ни у ком случају неће имати никакав ефекат осим даљи пад.

Наравно, ми у Социјалистичкој партији Србије немамо намеру да се бавимо ни таквом странком, ни лидером такве странке. Ми смо ту где јесмо, а они су ту где јесу, па нека размишљају о томе. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, господине Јовановићу.

Право на реплику, народни посланик Бошко Обрадовић.
Изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Поштовани председавајући, да ли имам право на једну или две реплике с обзиром на то да сам тражио реплику због министра Вулина и, наравно, реплику, по имену сам поменут од стране господина Неђе Јовановића? Како ви тумачите то?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Надокнадићу вам време, само да вам образложим. Имате право на једну реплику, али сте у свом излагању изазвали три реплике.

Ја ћу вас на тренутак искључити да бих вам поново дао могућност да говорите, да искористите време од два минута.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Дакле, ја сам, за разлику од СПС-а, изашао на изборе под својим именом и презименом и тачно се зна колико грађана Србије мене директно подржава. Социјалистичка партија Србије је избегла да се измери на председничким изборима и сакрила се под скуте Александра Вучића, коме верно служи већ дужи период. Не знам ниједног поштеног социјалисту у Србији који је гласао за Александра Вучића. То врло добро знају сви у врху Социјалистичке партије Србије, а знају то одлично и у Српској напредној странци. Поштени социјалисти нису гласали за Вучића и озбиљно се противе овом гашењу СПС-а, на челу са Ивицом Дачићем. Толико што се тиче СПС-а. А кад ви, господине Јовановићу, будете имали 25% у свом родном граду, када изађете на изборе под својим именом и освојите толико на локалним изборима, онда ми се јавите.

Што се тиче господина Вулина, веома је важно да утаначимо следећу ствар. Господин Вулин је некад био левичар, некад се борио за радничка права, некад му је било битно да радници у Србији не буду јефтина радна снага. Некад је, претпостављам, глумио левичара. Наравно, првом приликом када је имао могућност да прода све своје левичарске идеале, он их је веома лако и брзо продао за улазак у власт и добијање министарског места. Од тада ћути громогласно, Александар Вулин ћути о радничким правима у Србији, ћути о социјалној правди, ћути о пљачки банака које деру кожу с леђа грађанима Србије. Ћути о пљачки страних компанија, које не плаћају порез, господине министре, на остварену добит у Србији, већ лажним књиговодственим подацима износе профит из ове државе у иностранство, док ви ћутите, лажни левичару и преваранту свих левичарских идеја! То је истина о министрима у Влади Србије.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Обрадовићу, сада сте се увредљиво обратили министру Александру Вулину. Онај први део увредљивог излагања у којем ви дајете себи за право да људе делите на поштене и на оне који то нису, опет вам кажем, то сасвим довољно говори о вама, не о нама. Обраћали сте се Социјалистичкој партији Србије и ја сам вас намерно (како ви кажете малочас, недемократски) демократски пустио да то завршите и приведете крају такву расправу. Али не могу да вам

дозволим, немам право на то, да се на овакав начин обраћате представницима предлагача, конкретно министру у Влади Републике Србије Александру Вулину. Молим вас да поштујете достојанство Народне скупштине Републике Србије и да се сходно томе обраћате кроз дискусију.

Повреда Пословника, народни посланик Владимир Ђукановић.
Изволите.

ВЛАДИМИР ЂУКАНОВИЋ: Хвала. Ради се о члану 109, који сте сад ви прекршили јер сте били дужни да му дате опомену за ово.

Ово што смо чули је врхунац цинизма, врхунац најгорег безобразлука. Ви сте то сада јако лепо рекли – да делите гласаче на поштене и непоштене. Још мало па ће почети да деле на подобне и неподобне.

Они који су се до јуче заклињали у верност српству, а данас шетају са Сорошевим експозитурама по Београду, они који су се заклињали на верност држави, а данас шетају са најгорим неолибералним круговима, они који су се заклињали у породичне вредности шетају са геј активистима – е, такви вам данас причају о лицемерју и не знам чему. Они који су се срчано борили, наводно, за ову земљу, за цркву, за не знам шта, данас без проблема добијају савете од жене која је радила за америчку владу, и то за њихово министарство одбране, и као таква је послата овде да њему буде саветник, а још је и потпредседник партије.

Ја бих вас заиста замолио, кад неко тако дели људе као што је малопређашњи посланик то урадио, да му дате опомену, посебно кад се обраћа министрима на овакав начин. То није одлика српског народа. Ја уважавам његова два процента гласова, ти људи су гласали за њега, али он мора да уважи вољу већинске Србије, а то је оних 2.012.000 гласова који су гласали за господина Вучића. Не може демократија да се суспендује на тај начин како је дотични замислио. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Ђукановићу, мислим да сам образложење о ономе о чему сте говорили дао у пређашњем излагању. На мени је да вам поставим питање – да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о указаној повреди Пословника?

(Владимир Ђукановић: Не.)

Не.

Реч има народни посланик Марко Парезановић, повреда Пословника.

МАРКО ПАРЕЗАНОВИЋ: Захваљујем. Рекламирао бих повреду члана 107. јер мислим да је на најгрубљи могући начин повређено достојанство Народне скупштине, достојанство грађана Србије. Као што смо чули и од претходних говорника, неко сматра да има право да грађане дели на поштене и непоштене, па ваљда они поштени не гласају за Александра Вучића, а онда они непоштени гласају. Ја сам то тако разумео. То није први пут да се Бошко Обрадовић понаша на такав начин и да се

говором мржње и увреда обраћа и народним посланицима и грађанима Србије. Увек сам се питао зашто му то у толикој мери дозвољавате, онда сам помислио да је то можда нека тактика, јер што је господин Обрадовић активнији, што више говори, што је више присутан у медијима, то има мању подршку.

Овде смо чули једну велику лаж и неистину, да он има 25% у свом граду. То није тачно. Он је освојио 7% у граду Чачку и апсолутни је рекордер избора, успео је да за само годину дана изгуби 9.000 гласова Чачана. Дакле, у поређењу са парламентарним изборима 2016. године, изгубио је 9.000 гласова. То најбоље говори шта грађани мисле о политици мржње, о политици увреда и о свему ономе што ради Бошко Обрадовић у Народној скупштини Републике Србије.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Парезановићу, ви сте кроз члан 107. указали на оно о чему је говорио господин Ђукановић. Мислим да сам већ дао образложење и указао да се мора поштовати достојанство и углед Народне скупштине Републике Србије, пре свега кроз дискусије у пленуму Народне скупштине Републике Србије.

Да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о указаној повреди Пословника? (Не.)

Захваљујем.

Реч има народни посланик Верољуб Арсић, повреда Пословника. Изволите.

ВЕРОЉУБ АРСИЋ: Господине председавајући, сматрам да је требало да поступите у складу са чл. 108. и 109. Пословника када је колега Бошко Обрадовић, иначе међу грађанима Србије познат као „балкански шпијун“, тако га зову, не ја, назвао преварантом министра Вулина. Сматрам да сте то морали да урадите. То је већ један корак ка томе да седница изгуби сваки смисао и да ред који постоји на седници буде потпуно поремећен.

Сада, још нешто, осим што је причано о томе да је министар Вулин преварант, изношено је много чињеница које су неистините. Нећу да набрајам. Свако ко изгуби на изборима и добије 2,4% има право да се љути. Александар Вучић је изгубио на директним изборима од покојног Ненада Богдановића за 0,5% и признао је изборни пораз. Први је признао, пре него што је тадашњи градоначелник Београда објавио своје резултате.

Господо из бившег режима, да бисте могли да победите неког, научите да губите. Можда ћете једног дана да победите Александра Вучића, али док не научите да губите, будите сигурни, никада никога не можете да победите.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Арсићу, сматрам да нисам повредио члан 108. Сматрам да сам реаговао на адекватан и, истакао бих, демократски начин, кроз сугестију да се мора поштовати углед и достојанство Народне скупштине кроз излагање народних посланика. Да

сам реаговао кроз санкције, што ви сугеришете, вероватно би то била прилика да се каже како нарушавамо право опозиције да говори у Народној скупштини Републике Србије. То нисам желео. Нажалост, не могу да предвидим о чему ће народни посланици говорити оног тренутка када укажу на повреду Пословника или када основ јављања буде реплика.

Да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни? (Да.)

Захваљујем.

Реч има представник предлагача, министар Александар Вулин.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР ВУЛИН: Хвала, председавајући. Јако је добро што је Народна скупштина ограничила својим пословником излагање на два минута, јер да смо слушали претходног говорника који је изазвао све ово, да је трајало четири или пет минута, почео би да баца бомбе колико се узбудио, запалио би Скупштину, позвао би на демонстрације и нашао би, ваљда, већ некога са киме би могао да се појави пред Скупштином. Ако никог другог, онда бар ону децу из Чачка којој се прикључио, па су га уљудно замолила да им се више не прикључује и да би било боље да буде што мање са њима, свакако.

Не знам шта он мисли и шта зна о левици, али знам да ја не честитам никоме Велики петак; као што знам да ја могу да одем на Хиландар увек, а нисам сигуран да ли мој уважени претходник може да оде на Хиландар, да ли би га тамо ко примио и да ли би му ко омогућио уопште да ступи ногом тамо. Али то је неко друго питање и уопште нећу дубље да улазим у њега.

Оно што је левица... Левица није када бацате лажна обећања, левица није када причате оно што не можете да остварите, левица је када 2012. године дођете и преузмете одговорност за управљање овом земљом, затекнете стопу незапослености од 23,8%, а данас имате стопу од 13%. То је левица. Левица је, такође, и то што данас, на данашњи дан у ПИО фонду имате већу уплату доприноса за 3,4 милијарде динара него што је предвиђено планом. Зато можете да финансирате социјалну заштиту, зато не умањите ни једно једино право и зато сачувате сваког коме је помоћ потребна. Левица је то да се сви додаци, од родитељског па надаље, исплаћују у дан, у секунд, неумањени. Рачунајте да ће ове године бити и значајно увећани, у овој скупштини ћу пред вама бранити те законе. То је левица.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, господине министре.

Најпре имамо указивање на повреду Пословника, народна посланица Марија Јањушевић, а онда дозвољавамо, наравно, и право на реплику. Пре вас, господине Обрадовићу, имамо три-четири народна посланика која су се јавила.

Реч има народна посланица Марија Јањушевић, повреда Пословника. Изволите.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: Захваљујем, председавајући. Указујем на повреду Пословника, члан 27. Ви сте дужни да се старате о реду на овој седници. У више наврата имали смо указивање на чланове који су већ били употребљени уместо реплике. Мислим да није у реду да Бошку Обрадовићу кажете да је он скривио све ове реплике; ви сте за то одговорни и било би лепо да у овом високом дому напокон почнемо да преузимамо одговорност за своје понашање. У супротном, идемо управо тамо где нас води СНС.

Стварно не знам колико мали проценат подршке, да ли Дверима или Бошку Обрадовићу, треба да буде да се ви тога не бисте плашили. Као што видите, никакав проблем нам није да смо у мањини, да смо у опозицији, да нас нема много, да не можемо громогласно да аплаудирамо. Имамо свој програм. Тачно знамо шта треба да се уради да грађанима Србије буде боље, а грађани Србије, исти они који су били принуђени да скупљају капиларне гласове, да за сендвиче и десет евра буду возани по Србији, који ће гледати у свој новчаник, у свој фрижидер и у свој резервоар када плаћају гориво да... (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колегинице Јањушевић, указали сте на повреду Пословника, на члан 27. Оно о чему тренутно говорите апсолутно нема додирних тачака са чланом 27. Напротив, злоупотребљавате члан 27. да бисте реплицирали народним посланицима Српске напредне странке.

Малочас сте говорили о томе да сам дефинисао да је господин Бошко Обрадовић, народни посланик Бошко Обрадовић нешто скривио. Не, ниједног тренутка нисам рекао да је било ко било шта скривио, већ да је господин Обрадовић кроз своје излагање, помињање неколико политичких странака, лидера неколико политичких странака, изазвао низ реплика, помињање директно министра Александра Вулина, То је чињеница, госпођо Јањушевић.

Ниједног тренутка није било да основ за прилику да неко говори буде више пута указана, односно идентична повреда Пословника, односно повреда Пословника, истог члана. Верујте ми, погледајте стенограм и уверићете се у то.

Дакле, не мислим да сам повредио члан 27. на који сте указали. Да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о указаној повреди Пословника? (Не.)

Захваљујем.

Сада имамо низ реплика. Најпре реч има народни посланик Владимир Орлић. Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала, господине председавајући. Исти основ. Морам да признам да дајемо све од себе да рекламирања Пословника буде што мање. Ви сте сигурно приметили да се уздржавамо и када је основ

више него јасан, када бруталних злоупотреба овде буде, када се виче, галами, дословце урла у правцу присутног министра и вређа потпуно неприхватљивим квалификацијама. То што је, шта да радимо, тако испало да је један од народних посланика неко чији су манири на нивоу осредњег бирцуза, не дозвољава да такво понашање уноси у Народну скупштину, а он то упорно ради. Урадио је то и данас. Нисмо на то реаговали. Али када да основ за реплику, то је увек прилика да чује штогод.

Теза да нико поштен, припадао овом или оном делу спектра – на шта год да је мислио и шта год да је хтео да каже – није гласао за Александра Вучића, директна је увреда у лице за више од два милиона грађана Србије. Хтео он то да уради, то да каже, или шта год да је хтео, то је директна увреда. То се просто не ради.

У праву је био колега Арсић када је подсетио на ону мудрост – не треба се у победи понети, али не треба се ни у поразу унизити. Управо то себи ради онај ко упорно изазива реплике овде – понижава се додатно. Није му био довољно добар феноменалан резултат од 2% на изборима, па је решио да себе понижава и преко тога.

Када прича овде о јефтиној радној снази, да се разумемо, има само делимично право на то као тему. За радно нема право да говори ни о чему, сам радник није никакав, није могао да прочита, па ни за ову седницу, материјале, као што није могао ни за једну пре; један Пословник није могао да прочита, колико траје овај сазив. О снази тек да не причамо, колико нема права да говори, 2% је 2%. Али о јефтиним стварима може, јер једино што демонстрира овде уз бахатост јесте јефтиност.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, господине Орлићу.

Повреда Пословника, народни посланик Балша Божовић. Изволите.

БАЛША БОЖОВИЋ: Рекламирам члан 107. Мислим да је господин Орлић малопре увредио у неколико наврата...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Већ је указано на повреду Пословника члан 107, а основ јављања господина Орлића је била реплика на излагање...

БАЛША БОЖОВИЋ: Извињавам се, на повреду коју сте ви учинили тиме што га управо сада нисте опоменули када је у неколико наврата вређао колегу Бошка Обрадовића.

Желим само да вас, господине председавајући, замолим да се о процентима не говори данас у Народној скупштини, посебно не када се рекламира повреда Пословника, јер мислим да није у реду говорити за некога да је пораз 2,5% освојених гласова, а да је, с друге стране, народ на веома чудан начин прославио Вучићеву победу од 59, 60, 65%. Мислим да је та победа веома нерегуларна и веома нефер и не бих се упуштао...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Божовићу, основ вашег јављања...

БАЛША БОЖОВИЋ: ... У полемике. Само ми дозволите да завршим. Не бих вас саветовао да се упуштате...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Основ вашег јављања је била повреда Пословника, чл. 107. Указали сте и замолили да не говоримо о процентима и изборним резултатима, и у потпуности се слажем са вама.

(Балша Божовић: Зашто га не укинете?)

Наш циљ је да говоримо о ономе што јесте тема актуелног скупштинског заседања. Интересантно је да имате двоструке аршине: када о процентима говоре посланици опозиције, ви прећутите, а када посланици опозиције добију одговор од посланика позиције, онда вам то смета.

(Балша Божовић: Ја могу да имам, не и ви. Ја могу да имам. Ви сте тај који председава Скупштини.)

Самим тим што дозвољавам подједнако право посланицима опозиције и посланицима позиције евидентно је да немам двоструке аршине.

(Балша Божовић: Угасили сте ми микрофон.)

Нисам вам угасио микрофон, већ сам вас упозорио да указану повреду Пословника користите да нарушавате члан на који сте указали и разлог са којим сте ви изашли, а то је да говорите о процентима.

(Балша Божовић: На исти начин као и они.)

Покушавате да злоупотребите члан 107. Пословника о раду Народне скупштине да бисте реплицирали народним посланицима посланичког клуба Српске напредне странке. Захваљујем.

Сматрам да нисам повредио члан 107. Да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о указаној повреди Пословника?

(Балша Божовић: Да.)

Да. Захваљујем.

Право на реплику, народни посланик Ђорђе Комленски.

Изволите.

ЂОРЂЕ КОМЛЕНСКИ: Захваљујем, председавајући. Озбиљно бих се забринуо да је „Пернар“ похвалио Александра Вулина, озбиљно бих се запитао да ли се налазим у левичарској партији, да ли је мој председник искрени левичар и да ли посао министра за рад, борацка и социјална питања обавља одговорно, а обавља их изузетно одговорно, озбиљно и то грађани Србије виде и препознају.

Срећом, човек који је потпуно изгубио компас, вероватно као последица оних чувених 2,29 или 2,25, небитно, који више не зна шта је лево, шта је десно, шта је исток, шта је запад, који се куне у Исток, а тражи да га подржи Запад, онај који разјурје своје одборнике у Чачку или, боље речено, они беже из одборничке групе којој је он шеф зато што им узима сву накнаду коју примају као одборници у градској општини Чачак, јесте човек чије квалификације не вреди ни слушати, а камоли обазирати се на

њих. Очигледно је да њему није остало ништа друго него да овде покушава да привуче пажњу не би ли тако оправдао силна средства својих ментора, која су бачена у ветар, а није у стању за собом да поведе ни чачанске студенте, ни чачанске средњошколце, ни одрасле, у некакве протесте за које овде тврди да су озбиљни, велики и драматично дрмају Србију. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Неђо Јовановић. Изволите, реплика.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем, председнице.

У свему овом скаредном што је инсценирао и манифестовао народни посланик који је мени реплицирао постоји нешто добро. Добро је да су грађани Србије, којих немали број гледа ову скупштину, могли да се увере после моје дискусије и реплицирања које ми је учињено да сам био дебело у праву, да онај ко је мени реплицирао не уме ништа друго осим да испољава мржњу, осим да испољава увреде, манифестује овде псовке и, што је најгоре и најгрубље, дискриминацију, дискриминацију на поштене и непоштене. Ко зна докле бисмо дошли да је по његовом и да је то могуће како он то жели.

Ми никада себи нећемо дозволити да вршимо дискриминацију према било коме; ни према онима који говоре смислено, ни према онима који говоре бесмислице, према било ком другом. Дужан сам, и даћу себи слободу, да се извиним грађанима Србије, јер су грађани Србије кроз дискусију онога ко је мени реплицирао изузетно много повређени, унижени, понижени, подељени на поштене и непоштене, подељени на овакве и онакве.

То грађани Србије не заслужују, из једноставног разлога што су 2. априла искористили своје демократско право да дају глас најбољем кандидату. Без обзира на то што то неког боли, тај кандидат има 55%, што је неупоредиво, неупоредиво више од 2,28% или колико већ. Грађани су имали могућност да искажу поверење, преко два милиона њих, у нешто што вреди. Социјалистичка партија Србије и сви чланови Социјалистичке партије Србије су томе дали подршку. Као заменик шефа посланичке групе, ја сигурно нећу дозволити да се вређају чланови СПС-а. Они су сви гласали и ми смо поносни због тога што смо бранили својим гласом Србију и СПС и дали глас оном који то заслужује. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Реч има Александар Марковић.

Нека се припреми Весна Ракоњац.

АЛЕКСАНДАР МАРКОВИЋ: Захваљујем, председавајућа. Уважени министри, представници Министарства, уважени гости, даме и господо народни посланици.

Драго ми је, госпођо председавајућа, да се враћамо на листу говорника и на дневни ред. Данас је на дневном реду већи број међународних споразума, протокола, конвенција итд. То су веома важни споразуми, то је нешто што је веома важно за нашу земљу. Мислим да на тај начин доприносимо међународном кредибилитету и свему осталом, као

и угледу, наравно, који уживамо на међународном плану. Не бих желео специфично да понављам све оно што су представници предлагача ових аката, уважени министри, у овој расправи већ истакли у више наврата, али и овлашћени представници посланичких група, али бих желео да се у најкраћим цртама осврнем на неке најзначајније тачке.

Међутим, досадашња расправа, како јуче тако и данас, а и у последњих сат времена смо имали прилике да присуствујемо томе, довела је до тога да неки посланици неких посланичких група осећају потребу да говоре о неким стварима и темама које немају везе с дневним редом. Тако је претходни говорник све време причао о нечему што ни на који начин није на дневном реду. Ако мене питате, мислим да је то последица нервозе, политичке нервозе, вероватно, због изборних резултата; то је утицало на потпуни губитак оријентације.

Добро је, нека причају о томе, нека буду што гласнији у томе и нека буду што упорнији. Ја их подржавам у томе, јер очигледно да то директно утиче на даљи губитак, односно на њихов рејтинг, који је у паду. Ту предњачи један бивши говорник, иначе познат по бахатости, који је у последње време познат као водећи левичар, водећи и истакнути марксиста, троцкиста чак, иако је био познат као екстремни десничар, иако данас шета... Исти ти са којима он данас шета називали су га истакнутим екстремним десничарем, чак клерофашистом итд.

(Председник: Одлично. Вратите се само на дневни ред, молим вас. Будите љубазни, због мене лично.)

Као што рекох, ови споразуми потврђују опредељење Републике Србије да сарађује са другим земљама, и то у различитим областима. Ту бих апострофирао предлоге споразума у области безбедности са Савезном Републиком Немачком, као и предлог споразума о полицијској сарадњи са Републиком Бугарском, као и сарадњи у борби против организованог криминала са Републиком Пољском. Сматрам да наведени споразуми треба да допринесу учвршћивању и даљем јачању сарадње у овој области, области безбедности, али и даљем јачању сарадње у области спречавања и сузбијања кривичних дела криминала...

(Председник: Молим посланицу Наташу Јовановић да без моје дозволе не прилази столу. Само моменат. Ако хоћете да буде реда, онда ред важи и за опозицију и за посланичку већину. Значи, нисте добили дозволу, немојте долазити, слеђа поготово.)

(Наташа Јовановић: Госпођа није угрожена.)

Да ли могу да наставим?

(Председник: Само се ви придржавајте правила и поштујте Пословник. Ја се не плашим уопште. Само поштујте сви правила, поготово ви који имате замерке на вођење седнице председника и председавајућих. Изволите.)

Да ли можете само да ми вратите време, молим вас?

(Председник: Не, не, урачунаћу вашој групи.)

Захваљујем.

Дакле, сматрам да наведени споразуми треба да допринесу учвршћивању и даљем јачању сарадње у овој области, као што сам рекао, области која је врло важна, области безбедности. То је оно што је јако важно из простог разлога што је безбедност као таква један од кључних предуслова за нормалан живот, за нормалан амбијент у свакој земљи, а поготову за политичку стабилност наше земље и читавог региона.

Политичка стабилност је основни предуслов за даљи развој економије, основни предуслов за побољшање услова, односно привредног амбијента, као и привлачење даљих инвестиција, што после доводи до отварања нових радних места итд., једном речју, доводи до повећања животног стандарда.

То су основни постулати који владају савременом економијом и мислим да свако ко жели добро нашој земљи и нашем народу тако размишља, да му је на првом месту политичка стабилност. Нажалост, не размишљају сви тако. Нажалост, постоје посланици, постоје странке које директно раде да наруше политичку стабилност, прижељкују политичку нестабилност, чак директно раде на томе.

Овде имамо неке посланике, који су данас говорили... Ту је и овај што свира гитару, па му боље иде свирање гитаре него бављење политиком. Ту је и претходни говорник, који је познат као левичар, као марксиста, јер на овим протестима иде руку подруку са организацијом „Маркс 21“. По чему је позната организација „Маркс 21“? Па по томе што се залаже за укидање Републике Српске, за независност Косова, што вређа Српску православну цркву на сваком кораку. Али то њему не смета, то је његово друштво. Али нека, нека настави у том свом подухвату, јер сасвим је сигурно да сваки његов даљи корак води директно ка снижавању рејтинга, док не дође до нуле са ових 2,29% колико има.

Само још једна ствар за крај – немојте ви нас овде да убеђујете да је ова влада лоша, да је Александар Вучић лош, да не ваља ништа итд.; ви треба да убедите ова два милиона људи који су дали глас Александру Вучићу на овим изборима. Њих убедите, па онда дођите да причамо. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Весна Ракоњац.

ВЕСНА РАКОЊАЦ: Уважена председнице, поштовани министри, драге колеге, данас ћу говорити о Предлогу закона о потврђивању Споразума између Републике Србије и Румуније о социјалној сигурности.

Ово је један добар предлог закона, којим Министарство рада још једном потврђује да води бригу о својим грађанима и запосленима, ако имамо у виду да ће око 25.000 људи бити обезбеђено на овај начин, решавањем проблема које су имали до сада из области пензијског и

инвалидског осигурања, које се регулише овим законом, из дела здравственог осигурања, из области у случају повреде на раду и професионалних обољења, материнског давања и дечјих додатака.

Овај споразум се не примењује на правне прописе којима се уводе нове области социјалне сигурности, осим ако се државе уговорнице нису другачије споразумеле, а могу да се споразумеју још за неки додатни део. Тако пласирамо и добру међународну и добросуседску сарадњу.

Споразум представља свеобухватни међународни споразум којим се регулишу области: пензијског и инвалидског осигурања, здравственог осигурања, здравствене заштите, заштите од повреде на раду, професионалних болести и додатака за децу. Споразум је заснован на општеприхваћеним принципима, искуствима наше земље у овој области, као и на стандардима које предвиђа Уредба ЕУ 883 из 2004. године, која регулише социјалну сигурност радника миграната, оних који одлазе на рад у суседне или неке друге земље.

Основни принципи заступљени кроз одредбе Споразума су: принцип националног третмана; примена правних прописа државе запослења на утврђивање обавеза за спровођење социјалног осигурања, са изузетком спровођења социјалног осигурања које се односи на упућена лица и дипломатско-конзуларне представнике (које је регулисано неким другим законима); принцип осигурања који омогућава да терет давања из социјалног осигурања сноси она држава чији је осигураник у питању; сабирање периода осигурања навршених у обе државе уговорнице ради остваривања права на давања, односно пензију; непосредна исплата стечених давања кориснику који је остарио право на давање, односно инвалидско-пензијско осигурање.

У моменту ступања на снагу средства ће се обезбедити у оквиру лимита који је одредило Министарство финансија, и то у разделу финансијског плана Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, за давања из пензијског и инвалидског осигурања и за давања за случај повреде на раду и професионалних болести. Такође, из раздела финансијског плана Републичког фонда за здравствено осигурање за давања из здравственог осигурања и давања за случај повреде на раду и професионалних обољења. Ово је оно што се односи на овај закон.

Оно што се односи на поједине говоре претходних говорника, а говорили су све и свашта, и о робовском раду и о небризи за наше раднике и запослене, апсолутно, ово је један пример како можемо да демантујемо све те њихове изјаве. А колико поједини представници опозиције воде рачуна о представкама грађана, можемо да видимо и да ли су били присутни данас када је Одбор за рад имао разматрање представки и жалби грађана, а у редовном су саставу радне групе.

Што се тиче инвестирања и давања средстава иностраним инвеститорима, колико сам ја могла да схватим, потпуно је равноправно

давање и за иностране и за домаће инвеститоре, само треба да буду добри пројекти, добри планови, акциони планови и финансијски планови, а не да имамо последице типа „Винарије Живковић“ и многих других, са којима не можемо да изађемо на крај већ дванаест и више година.

Још једна ствар која ме је потпуно оставила без текста, то је – у једном тренутку...

(Војислав Шешељ добацује с места.)

Ја бих замолила за мало пажње, молим вас...

(Војислав Шешељ: Не могу сваки дан да вас слушам, само ви говорите.)

Када говоримо о „Београду на води“, на једној страни имамо оптужбе да се ради о споразуму који није легалан, о злоупотреби, да ће неки власници ресторана зарађивати итд. Па, наравно, то је пословно-стамбени комплекс, и треба власници ресторана да зарађују, платиће порез држави, из тог пореза ће се одвајати и социјална давања итд. Зашто имате нешто против тога?

С друге стране, чули смо – ИТ сектор и бум, уместо „Београда на води“. Као што сам могла да приметим, бум је био Хетерленд, а не ИТ сектор уместо „Београда на води“.

Још једна ствар – сређивање обала. Захтевате да средимо приобаље, луке, обале. Када то чинимо, вама то не ваља. Зашто? Зато што се ви нисте сетили да то урадите, а када је неко кренуо да то ради, када се то види из дана у дан, онда вам то смета.

Јуче смо могли да чујемо о катастрофалном одласку наших младих лекара у иностранство. Ево данас – Влада је одобрила 2.010 нових радних места за медицинске раднике: 631 лекара, 30 фармацеутских биохемичара, 1.349 медицинских сестара и техничара, у 21 здравственој установи у Србији. Конкурс ће бити до 15. маја. Министар Лончар је ту, надам се да сам добро прочитала. У протеклом периоду 4.000 здравствених радника је добило посао, од чега пола чине лекари. Од почетка године 463 радника: 204 лекара, 252 сестре, односно медицинска техничара. Више од 4.000 специјализација од кад смо на власти; само у мартовском року 634 специјализације. И, да не кажете да не водимо равномерно рачуна о свим деловима Србије, Клинички центар је добио 380 радних места, Војводина 229 (Клинички центар), Клинички центар Крагујевац 219 и Ниш 58. Значи, равномерно, по броју болесничких постеља и онако како је предвиђено здравственим планом референтне установе „Батут“. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Александра Мајкић. Изволите.

АЛЕКСАНДРА МАЈКИЋ: Поштована председнице, поштовано председништво, даме и господо народни посланици, поштовани министри и представници Министарства, данас се, између осталих, испред нас налази и закон о потврђивању Споразума између Републике Србије и

Румуније о социјалној сигурности. Овај споразум је, чини ми се, у данашњој и јучерашњој расправи изазвао најмање полемике, мада мислим да је веома битан, суштински, за сваког појединца и грађанина Србије, нарочито за оне који станују у пограничном подручју, тј. у деловима поред републике Румуније, оне који су из Баната, па тако и грађане Кикинде, из које и ја долазим.

Овај споразум је пре свега значајан због тога што је ову област регулисао споразум од пре четрдесет година. Последњи споразум који је делимично регулисао ову области донет је 1977. године и регулисао је само област здравственог осигурања, а овај споразум данас, тј. закон о потврђивању споразума, регулише и пензионо и инвалидско осигурање, и дечји додатак, и професионалне болести и повреде на раду.

Такође, овај споразум је веома значајан за пограничне делове поред републике Румуније због тога што ми у републици Румунији имамо 23.000 грађана српског порекла који су својим пријатељским, родбинским, пословним и другим везама повезани са грађанима у Србији. Ако на то додамо и односе између Срба и Румуна, који су последњих година све јачи, схватамо значај овог споразума.

Споразум се не заснива само на усклађивању са стандардима ЕУ, него и на општеприхваћеним принципима а такође на искуству које Србија има у овој области.

Споразум ће напослетку регулисати у потпуности запошљавање у пограничним зонама, тако да нећемо имати случај, као што је било раније, да не може да се урачуна стаж неког српског грађанина који је радио у Румунији, или обрнуто.

Колико је овај споразум значајан и у пракси, говори пример Кикинде, која је у 2014. години започела преговоре са инвеститором, мултинационалном компанијом „Зопас“ из Румуније. Једна од главних препрека да мултинационална компанија „Зопас“ отвори погон у Кикинди јесте управо било нерегулисање ове области. Због тога је руководство Кикинде упутило надлежним министарствима иницијативу да се ова област регулише, те се у наредном периоду и Кикинди и осталима изашло у сусрет.

Међутим, оно што је веома битно, а што се десило у међувремену док ова област није регулисана, јесте да је отворен гранични прелаз Наково–Лунга, који је омогућио да се и људи и инвестиције лакше крећу из Кикинде у Румунију и назад, тако да је фабрика „Зопас“ отворила погон у Кикинди у којем тренутно ради око 300 радника.

Није само отварање граничног прелаза и довођење фабрике „Зопас“ допринело ономе на шта треба да се обрати посебна пажња, већ је то и довођење нових инвеститора, увођење бесцаринске зоне, завршавање многих послова који су у неком претходном периоду остали недовршени.

Локална самоуправа је имала и своје захтеве, којима је Влада удовољила и обратила велику пажњу на захтеве локалне самоуправе. Зато данас у Кикинди, на изборима који су одржани 2. априла, можемо да се похвалимо излазношћу од преко 60%, где је Александар Вучић добио подршку грађана преко 60%. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Љубица Мрдаковић Тодоровић.

ЉУБИЦА МРДАКОВИЋ ТОДОРОВИЋ: Хвала, председнице.

Поштовани министри са сарадницима, колегинице и колеге народни посланици, ја подржавам све међународне споразуме и протоколе који се налазе на данашњем дневном реду и гласаћу за њих, зато што сматрам да сваки од њих у свом домену доприноси бољој сарадњи наше земље с другим земљама.

У свом излагању задржаћу се на међународном споразуму који говори о шверцу дувана и дуванских производа. Наиме, сви знамо да се шверц дувана и дуванских производа као и нелегална производња и продаја из дана у дан повећавају, и то на глобалном нивоу. Пред нама је међународни споразум који управо има за циљ да, колико год је то могуће, смањи, ако не и потпуно онемогући нелегалну производњу и трговину дуваном и дуванским производима.

Чињеница је да су дуван и дуванске прерађевине стратешки производ за све земље света, како за оне са развијеном економијом и већим привредним потенцијалима, тако и за оне у транзицији или у развоју. Бројни разлози намећу потребу да се овај стратешки производ уведи у легалне оквире пословања, будући да илегална трговина и производња наносе велику штету свим државама.

Акцизна политика и наплата акциза од дуванских производа јесте битан фактор пореског приходавања, али није једина нити бива доминантна имајући у виду намеру и разлоге доношења овог споразума под покровитељством Светске здравствене организације. Сви знамо колико је дуван штетан и колико штетно утиче на здравље становништва проузрокујући разна тешка обољења, за која веома често не постоји лек или је пак лечење дуготрајно, неизвесно и скупо.

Такође, чињеница је да неконтролисана доступност дуванских производа угрожава наше најмлађе чланове друштва, као и сиромашне слојеве становништва.

Треба истаћи да наша земља има респектабилну законодавну инфраструктуру, која интензивно ради на спречавању нелегалне трговине дуваном и дуванским производима, али очигледно то није довољно радити само на националном нивоу, јер шверцери канали дистрибуције не познају границе и не одвија се нелегална трговина само у оквирима једне земље, већ је то проблем који је присутан на планетарном нивоу.

Средства, односно приходи остварени од нелегалне трговине дуванским производима углавном се користе као генератори наредних нелегалних активности одређених лица и група и тако укруг.

Треба истаћи да само онај дуван, мада сам ја генерално против пушења, то ми и струка, односно професија налаже, само оне дуванске прерађевине које су прерађене у легалним дуванским индустријама могу колико-толико да гарантују исправност производа и прописану оптималну концентрацију одређених материја у њима, док све оно што је ван легалних токова и чија садржина није позната нити је прошла процес контроле квалитета вишеструко угрожава здравље пушача, тј. конзумента и, наравно, треба му стати на пут.

На крају, осим оштећења буџета неплаћањем акциза, као држава и друштво у целини такође смо веома оштећени нарушавањем здравља становништва, па иако важи гесло да здравље нема цену, уколико се овоме не стане на пут, цена здравља ће, нажалост, из дана у дан бивати све већа.

Желим још једном да се захвалим свим грађанима Ниша и Нишавског округа који су дали огромну подршку нашем председничком кандидату господину Александру Вучићу са 56,47%. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Јелена Жарић Ковачевић.

Нека се припреме Љиљана Малушић и Тијана Давидовац.

(Војислав Шешељ: А када ћу ја?)

Одмах после њих.

ЈЕЛЕНА ЖАРИЋ КОВАЧЕВИЋ: Захваљујем. Поштована председнице, поштовани министри, даме и господо народни посланици, данас бих посебно истакла важност предлога који су овде пред нас дошли од стране Владе и ресорног Министарства унутрашњих послова. Нарочито бих се задржала на предлогу закона о потврђивању споразума између Владе Републике Србије и Владе Републике Пољске о сарадњи у борби против организованог криминала и других облика криминал, управо због значаја те сарадње, а пре свега због одређивања метода превентивног деловања у циљу смањења стопе криминалитета, али и процесуирања учинилаца кривичних дела.

Првим кораком, који је учињен склапањем, односно потписивањем овог споразума, што ћемо у дану за гласање учинити и давањем подршке овом предлогу, сарадња полиција две државе ће добити конкретизацију кроз могућност примене наведеног споразума.

Уз помоћ међународне заједнице и закључивањем оваквих споразума Република Србија ће радити на развијању потенцијала за јаку борбу против организованог криминала, и то јачањем сарадње, најпре на националном и регионалном нивоу, али кроз овакве споразуме и на међународном нивоу, јачањем капацитета државних органа који учествују у

борби против организованог криминала, усклађивањем нашег законодавства са међународним стандардима, применом превентивног и репресивног деловања у ефикаснијој борби против организованог криминала.

У члану 1. Споразума таксативно су наведена кривична дела чије учиниоце ће надлежни органи спречавати у извршењу, као и неке активности које ће чинити основ сарадње надлежних органа Републике Србије и Републике Пољске.

Подсећања ради, у периоду од 2014. године, када је Александар Вучић постао председник Владе, па до пред крај 2016. године стопа општег криминала смањена је за више од 8%. Што се тиче борбе против трговине дрогом, заплењено је више од пет тона опојних дрога, ухапшено је више од 200 чланова различитих криминалних група које припадају организованом криминалу. С друге стране, повећан је број запослених који раде на сузбијању организованог криминала; отворене су нове полицијске станице и на тај начин је покривена већа територија и штити се већи број грађана.

У овом периоду Влада је донела Стратегију истрага финансијског криминала, која предвиђа реформу полиције, тужилаштва и суда, препознаје шири круг државних органа који су надлежни, како би се достигао највиши ниво у борби против организованог криминала. Такође, донет је Закон о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела.

Јако је важно подржати предлоге као што су ови који су данас пред нама, јер организоване криминалне групе вршењем кривичних дела имају веома штетан утицај на привредни и економски развој наше земље. Финансијска штета коју организовани криминал може да нанесе је огромна, а у вези с њим се увек поставља и питање безбедности у нашој земљи. Организоване криминалне групе се ради свог деловања повезују најпре у нашој земљи, онда и регионално и на крају имате један међународни проблем, на чијем спречавању и решавању треба радити.

Како је Народна скупштина надлежна да потврђује споразуме када је то законом предвиђено, користим прилику да колегинице и колеге народне посланике позovem да подрже ове предлоге у дану за гласање, што ћу ја свакако учинити. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Љиљана Малушић, па Тијана Давидовац.

ЉИЉАНА МАЛУШИЋ: Поштована председнице, даме и господо посланици, господо из Министарства, данас ћу говорити о два закона. Међутим, пре него што кренем са излагањем, желела бих само да се захвалим свим грађанима Србије на убедљивој победи нашег председничког кандидата, то је нешто што се не може сакрити. Нисам

малициозна, само честитам свим грађанима Србије који су препознали домаћинску политику.

(Војислав Шешељ: Председнице, која је тачка дневног реда?)

(Председник: Кјото споразум.)

(Војислав Шешељ: Домаћинска политика?)

Апсолутно да, прави домаћин. Ја сам врло срећна што сам у овој странци. Патриотска, домаћинска.

(Војислав Шешељ: Када би ти домаћица била.)

Хвала, господине Шешељ, ви сте мој миљеник па ваше мишљење увек уважавам. Захваљујем. Тако је.

Да ли могу да кренем? Хвала.

(Председник: Само ви наставите.)

Први закон је Предлог закона о потврђивању Конвенције о Европском шумарском институту (*EFI*). Конвенција о Европском шумарском институту усвојена је у Финској 2003. године. Државна заједница Србије и Црне Горе је потписала споразум 2003. године, међутим, због распада ове заједнице требало би да данас ратификујемо Конвенцију, што ћемо са великом жељом и очекивањима и урадити. *EFI* је међународна организација која је окупљала 25 држава до 2013. године, а од 2013. до 2017. године овој организацији се придружило још седам земаља, са 115 сарадника. И не само то, постоји пет регионалних канцеларија, канцеларија са седиштем у Барселони; такође, постоји канцеларија за везу у Бриселу. Значи, добро су распоређене, по свим градовима.

Зашто је добро бити у овој организацији? Пре свега, јер се овде креирају политике, како регионалне, тако и европске политике. Добро је бити на извору информација и размењивати истраживачке радове.

Оно што је добро и што треба истаћи јесте да из буџета Републике Србије не иде ни динар овој организацији.

Оно што још треба истаћи јесте да су институције које су придружене овој конвенцији Шумарски факултет из Београда, институт за шумарска истраживања и Институт за низијско шумарство и животну средину из Новог Сада.

Други закон о коме ћу говорити је Предлог закона о потврђивању Споразума између Републике Србије и Румуније о социјалној сигурности. Наиме, до 2016. године важио је закон од пре четрдесет година, који је био поприлично сужен јер се бавио само здравственом заштитом и, конкретно, тицао се само хитне и неодложне медицинске помоћи. Данас доносимо један европски, модеран закон, пре свега хуман, који се тиче обједињене заштите, комплетне социјалне заштите. Значи, немамо само здравствену заштиту него и додатак за децу, повреде на раду, све врсте инвалидитета. Значи, један модеран закон, пре свега хуман.

Оно што је најважније и што треба истаћи јесте да је велика флукуација између Републике Србије и Румуније што се тиче радника.

Овим законом ће бити покривени сви радници. У Румунији тренутно живи око 23.000 људи из Србије и сви ће бити покривени социјалном заштитом.

Оно што још треба истаћи јесте да овај закон у себи садржи и споразум који се тиче миграната, такође нешто што је хумано. Показали смо добар пример у пракси како се треба понашати према мигрантима и како треба водити одговорну социјалну политику. Браво за Владу Републике Србије!

Оно што је мене фасцинирало јесте једнак третман за све држављане обе државе. Значи, како се третирају Срби у Румунији, тако ће се третирати њихови држављани у Републици Србији.

Шта још треба истаћи? Да се све врсте надокнада исплаћују у месту пребивалишта. Оно што је најважније јесте да се сабира стаж. То значи, ако неко жели да оде у пензију а нема довољно радног стажа у Србији, радни стаж који је остварио у Румунији биће сабран. Хумано, лепо, брзо, одговорно. Уосталом, ми смо земља приступница Европске уније, доносимо законе који задовољавају све критеријуме.

Шта још треба истаћи? Такође, овим су покривени и туристи који се случајно или намерно нађу у обе државе.

Ми имамо споразуме направљене са 28 држава, сваки дан идемо ка новим споразумима. Зашто је то добро? Зато што јачамо спољну политику. Ми правимо пријатеље, не правимо непријатеље, и то треба подржати. Такође, правимо споразуме са Русијом, са Квебеком, са Аустралијом, свуда где живе наши људи.

Још једном, у дану за гласање ћу подржати све предлоге ових закона. Хвала најлепше.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала вама. Реч има Тијана Давидовац.

ТИЈАНА ДАВИДОВАЦ: Хвала. Поштована председавајућа, уважени министри, даме и господо народни посланици, законом о потврђивању Доха амандмана на Кјото протокол уз Оквирну конвенцију Уједињених нација о промени климе потврђује се међународни уговор којим се обезбеђује континуитет у борби против климатских промена на глобалном нивоу. Доха амандман на Кјото протокол утврђује обавезе смањења емисије атмосферских гасова са ефектом стаклене баште за период од 2013. до 2020. године у државама које су добровољно исти прихватиле.

Оквирна конвенција Уједињених нација о промени климе тренутно броји 196 чланица, док су наставак Кјото протокола до 2020. године до сада прихватиле 34 државе. Основни циљ Конвенције је да обезбеди стабилизацију атмосферске концентрације гасова са ефектом стаклене баште. Начин постизања овог циља за период од 2008. до 2012. године био је утврђен Кјото протоколом, у ком су биле квантификоване обавезе смањења атмосферских гасова за 38 земаља, и то у просеку за 5% у односу на референтну 1990. годину. Република Србија није имала обавезу

квантификованог смањења атмосферских гасова, што имплицира изостанак обавезе и у периоду наставка Кјото протокола.

Међутим, обавезе које је налагао Протокол нису биле довољне за трајно постизање циљева Конвенције. Штавише, мерења показују да укупна глобална емисија и концентрација гасова у атмосфери почев од 1970. године константно расте. Година 2015. је глобално била најтоплија година од кад постоје мерења, а десет најтоплијих година забележено је од 2000. године. Овакви трендови имали су за последицу повећање интензитета елементарних и природних непогода.

У периоду од 1960. до 2012. године на територији Републике Србије дошло је до значајног пораста средње максималне и минималне дневне температуре, у просеку за 0,3 степена Целзијуса по декади на годишњем нивоу. Најтоплија година била је 2000, затим 2008, 2007. Оваква ситуација имала је велики утицај на климу на нашим просторима. Имали смо 2012. године сушу која је допринела смањењу приноса неких усева чак и до 50%. Процене показују да су суше 2000, 2003, 2007. и 2012. године изазвале материјалне штете веће од 3,5 милијарди евра. Такође, у 2014. години имали смо поплаве, а штета је процењена на 1,5 милијарди евра. Имали смо и материјалне штете од последица шумских пожара у периоду од 2000. до 2009. године, које се процењују на преко 300 милијарди евра.

Што се тиче будућности у Србији, и даље се може очекивати пораст температуре, и то за период од 2011. до 2040. године и до 9 степени Целзијуса. Очекује се и смањење количине падавина, што ће највише погодити принос кукуруза до 2030. године – очекује се смањење од 58%, а потенцијално смањење приноса пшенице износиће до 16%.

Како би се ово спречило, поред активности на националном нивоу потребне су акције и на глобалном нивоу које предвиђа Оквирна конвенција Уједињених нација о промени климе. С обзиром на њен основни циљ, било је неопходно обезбедити континуитет акција на смањењу емисије атмосферских гасова након истека Кјото протокола 2012. године, одакле је и проистекао Доха амандман на Кјото протокол за период од 2013. до 2020. године, који су, као што сам рекла, до сада прихватиле 34 државе.

Такође, 2015. године усвојен је Споразум из Париза, који је практично правни наставак Доха амандмана, односно Кјото протокола. Овај споразум односи се на период после 2020. године и обавезује све чланице Конвенције на смањење емисије атмосферских гасова који стварају ефекат стаклене баште. За потребе усвајања овог споразума државе су биле позване да доставе своје намераване национално одређене доприносе смањењу емисија гасова са ефектом стаклене баште, што је и Република Србија доставила. Укупно смањење емисије гасова до 2030. године које може бити постигнуто у нашој земљи је 9,8% у односу на емисију из 1990. године.

Из свега што сам до сада навела, како би се обезбедио даљи економски раст, али и осигурала будућност планете, неопходно је ограничити раст температуре на глобалном нивоу. Научно је доказано да је потребно ограничење раста глобалне средње температуре до краја века на испод 2 степена Целзијуса у односу на ниво пре индустријске револуције, што имплицира наставак примене Кјото протокола кроз Доха амандман.

Истакла бих да прихватање овог амандмана нема негативне последице по нашу земљу, као и да није уведена обавеза смањења емисије гасова. Закон о потврђивању Доха амандмана на Кјото протокол истовремено даје веће могућности коришћења финансијских средстава из мултилатералних и билатералних фондова за потребе борбе против климатских промена на националном нивоу.

Прихватањем овог амандмана Влада Републике Србије показује посвећеност испуњењу обавезе из међународних уговора, у конкретном случају Оквирне конвенције Уједињених нација о промени климе. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

По члану 96. Пословника пријавио се Војислав Шешељ.

Изволите.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ: Даме и господо, пошто сте у дневни ред нагурали шеснаест тачака и објединили расправу тако да је немогуће заправо водити расправу о свим тачкама, определио сам се да говорим о ономе што сматрам да је у ових шеснаест тачака потенцијално најопасније. То је Предлог закона о потврђивању Споразума између Владе Републике Србије и осталих чланица Иницијативе за реформу образовања у Југоисточној Европи о седишту Секретаријата Иницијативе у Београду.

Видите какве се невероватне ствари овде дешавају: ово је нешто што се „кува“ пуних четрнаест година – то је први индикатор велике опасности која из тога прети – а још у тексту нема ништа конкретно. Четрнаест година се нешто закулисно „кува“ и сада се дошло до тога да се зна које су државе у то укључене: Хрватска, БиХ, Црна Гора, Косово као држава, Албанија, Србија и Молдавија. Не знам зашто Молдавија. То су земље које су организоване да удруже своје напоре и спроведу заједничким снагама реформу образовног система. Шта то да реформишу? Да ли структуру образовног система? Да ли његову поделу на три основна нивоа образовања? Да ли наставне планове у основним и средњим школама и на факултетима? Да ли наставне програме? О томе још, за четрнаест година, ниједне речи нема, али се већ овде одређује какав ће бити статус тог интернационалног седишта у Београду, малтене, биће као статус припадника НАТО пакта по ИПА споразуму. Имаће све имунитете, дипломатске привилегије, а држава се обавезује и да им сваке године у недефинисаном обиму финансијских средстава потпомаже рад.

Шта се заправо крије иза овога? Имамо искуства. Ако је реч о реформи наставних програма, о реформи предмета из области биологије, хемије, физике, математике, шта овај јад и чемер има да се обједињава и да заједнички то спроводи? Њихови стручњаци треба да уче из праксе и искустава развијенијих земаља, које имају ефикасније образовне системе. Шта ту има да се усаглашавају стручњаци из Србије и Албаније, из Хрватске и Црне Горе, из Македоније и БиХ? О чему они да се споразумевају? Прво, нису достигли ни у астрономији, ни у атомској физици, ни у молекуларној хемији, ни у биологији, ни у генетици, далеко су изнад просечног светског нивоа, и ако то треба од некога да уче да би реформисали наш систем, треба да уче од оних који су ту највише напредовали.

Међутим, не интересује њих ни физика, ни астрономија, ни хемија, ни биологија, њих интересује српски језик, књижевност, историја, култура и уметност. И, шта је замислио? Кроз једну високобијурократизовану институцију – јер, како нам је овде та институција представљена, ово је виши степен бијурократизације него онај који је уобичајен за ЕУ – они ће да нам наметну произвољно и назив нашег језика и наше писмо. Рећи ће да то није српски језик, не може више да буде ни српскохрватски, јер је и бошњачки и црногорски, па ће увести нови назив, да га зову нашки или вашки. То нам спремају.

Немају шта друго да спреме, јер је реч о језику који је искључиво српски. Сва лингвистика 18, 19. и 20. века сагласна је да је штокавски српски језик, а Хрвати су у 19. веку напустили свој језик. Имали су чак два језика, чакавски и кајкавски, јер су раније присвојили један део словеначке етничке структуре, прозвали их Хрватима и кајкавски језик преузели. Одрекли су се и чакавског и кајкавског, преузели српски као свој књижевни језик, па га одмах загадили у називу. Уместо да буде српски, прозвали су га српскохрватски.

Ту је и Вук Караџић био неопрезан јер је учествовао у том фамозном Бечком договору 1850. године заједно са Ђуром Даничићем, са српске стране, а са хрватске стране је био и познати србофоб, србомрзац, човек који је украо велики Његошев еп „Смрт Смаил-аге Ченгића“. Они су, дакле, присвојили српски језик као свој и одмах почели да га фалсификују, да измишљају нове речи и кованице да би се што више разликовао од изворног српског језика, природног језика који је једним нормалним путем настао и развијао се.

После ових грађанских ратова на простору бивше Југославије имамо реализован политички пројекат босанског језика. Зашто не бошњачког, то нису до краја објаснили. Прозвали су га босанским зато што је још у време Калаја Аустроугарска имала намеру да босанске Србе одваја од србијанских, па им је језик назвала босански и целу му граматiku штампала.

На крају, ево нам и црногорског језика. У том измишљеном језику није им довољно 30 слова, него имају 32, 34, јер како без новог слова да кажу „шјекира“, „шјеме“ и сличне ствари.

И коме год падне на памет, може да измисли свој језик, а све зато да се створи што више аргумената да се тај језик не назива српским. То је радио и Хашки трибунал: уместо на српском језику, документа која смо примали добијали смо на БХС-у, босанско-хрватско-српском. Тако су га они звали.

Шта желе да нам ураде на подручју књижевности? Огромну српску народну књижевност, али и ауторску књижевност, да преточе, ако већ не могу потпуно да отму из српског миљеа, у неку заједничку. Видите кога нам све Хрвати отимају: од Милана Решетара, Владана Деснице, па надаље. Босански муслимани би да нам отму Мехмеда Мешу Селимовића, да нам отму Тамила Сијарића и многе друге велике писце који су се доследно сматрали Србима муслиманске вере и којима је српски народ искрено захвалан због огромног доприноса књижевности. Покушавају Његоша да нам отму и сад га фалсификују, и кроз овај пројекат ми ћемо све то морати да прихватимо. Његошу поричу српство, фалсификују из његовог дела све оно што је српско и претварају га насилно у тог коминтерновског Црногорца.

Шта нам спремају на подручју историје? И ту покушавају различите фалсификате да уведу: прво, да нам фалсификују историју из времена наше борбе против Турака; да нам фалсификују историју из времена борбе против Аустроугарске; историју из Другог светског рата. Да додатно оклевећу четнике као фашисте иако су они први подigli устанак и Тито до 1944. године није смео да привири у Србију; иако су се они само доследно борили против Немаца и других окупатора, а Тито је склапао писмене споразуме са Немцима проглашавајући четнике заједничким непријатељима Немаца и партизана. Мартовски преговори. Ево, Маријан Ристичевић је све то добро научио, добро би било да и остали из те ваше коалиције понешто прочитају.

Затим, желе да нам фалсификују најновију историју, историју грађанских ратова на подручју бивше Југославије деведесетих година. Тај посао је започео Хашки трибунал. Све хашке пресуде су засноване на фалсификатима да су Срби изазвали рат, да су угњетавали друге народе, да су се борили за „Велику Србију“. Не схватају они уопште шта је пројекат „Велике Србије“, да је пројекат „Велике Србије“ пројекат заједничке државе Срба православаца, Срба католика, Срба муслимана, Срба протестаната, Срба атеиста. То је далеко од њиховог мозга. Они су тамо потенцирали да су Срби хтели да униште све око себе, ако не геноцидом, онда истребљењем или неким другим обликом злочина против човечности. Сад би они то све да преточе у заједничку историју.

Они би да потру тековине постојања Републике Српске Крајине. Република Српска Крајина је била држава, међународно непризната, али држава. Ја се позивам на пресуду Међународног суда правде у процесу по тужби Босне и Херцеговине против Савезне Републике Југославије, тамо на једном месту суд констатује – Република Српска није била међународно призната, али је била држава, имала је све државне атрибуте. То међународно признање доноси одређене привилегије и повластице у међународним односима и није, што се тиче опстанка саме државе, ни нарочито важно, јер држава опстаје силом којом располаже да би сачувала своје границе и свој поредак.

Сад би да то потпуно затру, да је то побуна локалних Срба, иницирана из Београда, да би се хрватском народу онемогућило да стекне дуго жељену независност и самосвојност. А то што су Хрвати присвојили више од милион Срба католика и насилно увели у хрватски национални корпус у време Аустрије или у време комунистичке Југославије, то мора бити заборављено и избрисано.

Видео сам који су потез направили неки од идејних протагониста оваквог пројекта. Они су почели да пишу заједничку историју балканских народа, па из те историје да бришу све оно што им није било по вољи, да би се Срби представили освајачима и након Првог светског рата, да би своје империјалне амбиције остварили угњетавањем и Хрвата, и Словенаца, и босанских муслимана, и Македонаца, и Албанаца на Косову и Метохији, чак и Црногораца, иако огромна већина људи рођених у Црној Гори и данас сматра да су Срби. И немају шта друго да буду, ко није Србин у Црној Гори? Само онај ко стрепи да му државну плату не отме Мило Ђукановић, само онај ко стрепи да му не отму привилегије.

Ево, Мило Ђукановић у више наврата фалсификује изборне резултате, угњетава Србе, намеће им језик који је њима туђински. Они не желе да пишу измишљеним језиком, нити да уносе нова, измишљена слова без икакве фонетске потребе. И уђе у НАТО.

Сви они који буду пролазили кроз ово, кандидати су за НАТО. Уосталом, структура образовања овог секретаријата у Београду много подсећа на структуру НАТО-а, само што још немају замишљене оружане формације. Не би ме изненадило да и то остваре, па да те њихове оружане формације иду по школама и заводе ред.

Шта ми имамо да разговарамо са албанским стручњацима за школство о заједничкој реформи образовног система? Немамо о чему да разговарамо. Али је циљ овде да се на фалсификатима заснована албанска историја, која не постоји, представи као историја балканских народа, да се затре све што је српско у Македонији. Оно је затрто тамо у литератури, али остало је у археолошким налазима. Где год забодете ашов у Албанији, све до Драча, можете ископати само трагове српске државности и српске културе и цивилизације. Један мали квадрат у околини Корче – да ли се

Корча зове, Наташа?, помажи ми мало, видиш да је компликована ситуација – ту су живели Албанци као планинско племе. До Драча је била српска држава, а у Драчу су живели Латини. Драчки војвода у једном тренутку је постао угарски краљ и кренуо да преузме престо, а негде успут страдао, и то баш негде на хрватском подручју. Карло Драчки, чини ми се да се звао. Да је министар просвете овде, не би имао појма да ми овде помогне нешто, нема појма.

Е, да вам још кажем, сутра ћемо поднети захтев, ваљда ћемо добити довољно потписа, за смену министра просвете. То смо данас припремили, очекујемо довољно потписа да добијемо.

Шта је било?

(Председник: Намерно вам узимају време, само ви ...)

Имам ја оних седамнаест минута што сте отели од Српске радикалне странке. Отели сте нам седамнаест минута расправе. А као шеф посланичке групе имам право да и то користим. Таква је била пракса овде, и раније сам користио део тог времена које припада нашој странци.

Ево, Маја опет не да. Кад је будемо смењивали, ко ће јој бити крив? Можда је жртвују и њени ако буду имали виши интерес, никад се то не зна унапред. Нећемо откривати тајну да ће Маја бити жртвована.

Добро, смеј се ти, Мајо.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала, време сте потрошили.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ: Није, имам још седамнаест минута.

ПРЕДСЕДНИК: Време сте потрошили ламентом над мојом судбином. Мени је то много тешко, али до тада морам...

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ: Важне ствари да чујеш, Мајо, користиће ти, што си пропустила у школовању да чујеш.

ПРЕДСЕДНИК: То ћемо када буде министар образовања на дневном реду.

Хоће ли и он бити жртва?

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ: И он ће бити жртва, мора бити смењен.

ПРЕДСЕДНИК: Гордана Чомић има четрдесет једну секунду.

Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Четрдесет секунди за одбројати четрдесет дана у којима ова влада пада, тако да све што можемо рећи јесте да се надамо да ће будућа влада у експозеу погледати наше дискусије у току ове расправе и, евентуално, у току других расправа, ако их буде у следећих шест недеља колико Влада буде падала до формалне оставке председника Владе, и да ће бар у закон о министарствима, будући, унети нешто од понуда, предлога, размишљања и перспектива које смо поделили током ове седнице.

Није необично да влада која је пала ради и понаша се као да јој није ништа и да је све ко бајаги. И често бива да то буде мања штета него кад је влада за озбиљски. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Реч има народни посланик Бошко Обрадовић.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Поштоване колеге народни посланици, поштовани грађани Србије, нисам добио одговор ни на једно питање које сам поставио уваженим министрима у вези с озбиљним примедбама које сам изнео на споразум између Владе Републике Србије и Владе Републике Катар о узајамном подстицању и заштити улагања. Нико ми није одговорио на питање каква то улагања у Катару планира држава Србија и какав је наш интерес да имамо узајамна подстицања и заштиту улагања.

Нико није одговорио зашто је у овом споразуму прешироко и правно нетачно дефинисан појам улагања и, противно Закону о улагањима, унета у појам „улагање“ тзв. комерцијална потраживања, која имају јасну последицу да неко може да злоупотреби овај споразум. Нико није одговорио на питање како сте и зашто погрешно и прешироко дефинисали појам улагача, из чега се на овај начин директно уноси могућност да мултинационална компанија која је основана у трећој земљи, а не у оној која је страна овог споразума, може да се позива на заштитне клаузуле овог споразума. Нико није одговорио на питање зашто нису унете одредбе о меродавном праву по којима би се на решавање спора примењивало право државе уговорнице која је страна у спору и на чијој је територији извршено улагање, укључујући њена правила о сукобу закона.

На ове конкретне примедбе, основане примедбе, због којих, наравно, Посланичка група Двери неће гласати за овај споразум, јер је ово само један у низу споразума који су једино у интересу страних компанија и страних држава које желе да пласирају неки свој капитал овде у Србији ...

ПРЕДСЕДНИК: Дала сам вам петнаест секунди више, да ми не замере колеге.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Молим вас, ја имам шест минута.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Маријан Ристичевић, четири минута и двадесет шест секунди.

(Бошко Обрадовић: Имам шест минута.)

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем.

Да је дискусија нешто паметнија ...

(Бошко Обрадовић: Говорио сам 14 минута јуче.)

Да му ја поклоним неку секунду?

ПРЕДСЕДНИК: Знате шта, нити сам ја неко ко мери време, нити сам особа са којом ћете се расправљати. За годину дана сте ваљда схватили ко мери време. Према томе, толико колико имате времена. Нико други се не буну. Стално имате неку параноју да неко нешто узима. Знате колико ме интересује колико имате минута и да ли ћете говорити десет сати или петнаест секунди? Значи, куцате на погрешна врата. Немојте да ме малтретирате.

(Бошко Обрадовић: Проверите. То ви нас малтретирате. Мислите да можете довека да нас малтретирате.)

Немојте да вичете на мене и немојте ни на кога да вичете.

(Бошко Обрадовић: Не вичем. Ви нас малтретирате. Сви знају да сам говорио четрнаест минута и постоји видео-снимак од четрнаест минута. Дајете ми два минута.)

Немојте да вичете.

(Бошко Обрадовић: Не вичем на вас. Крадете на изборима ...)

Имате опомену од мене. Не дозвољавам да ме вређате. Можете све политички да ми говорите, али да ја нешто крадем, то не дозвољавам.

(Бошко Обрадовић: Украли сте ми четири минута. Сви знају овде да сте ми украли четири минута. Како вас није срамота?)

Политички причајте шта год хоћете о мени, али етикете тог типа ...

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Хоћете ли ми вратити време само?

ПРЕДСЕДНИК: Хоћу, само да се колега мало смири и утиша, да дозволи да радимо по правилима.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Чувајте се, он је веома насилан према женама. Чувајте се.

Да ли могу да почнем?

ПРЕДСЕДНИК: Пробајте.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Вратите ми време.

ПРЕДСЕДНИК: Не враћам ја време. Урачунаћу вам две минуте и тридесет четири секунде.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем. Тешко је говорити после овога, али ћу пробати. Ја подржавам готово све споразуме. Мени је посебно занимљив Кјото протокол због климатских промена и због штета које су настале. Уколико хоћемо да беремо, морамо да посадимо, али то и клима мора да испрати. Уколико желимо да једемо укусан хлеб, морамо да засејемо пшеницу. Уколико желимо да имамо укусно месо, морамо да засејемо житарице којима ћемо хранити ...

Дакле, уколико желимо да једемо укусан хлеб, морамо засејати пшеницу. Уколико хоћемо да једемо месо, морамо узгајати стоку, морамо имати житарице, а за све то морамо имати климу која ће то испратити. У супротном, сав труд је узалудан.

Многи наши усеви су због ових климатских промена угрожени, неки ће бити пресејани; неки засади су пострадали, негде ће род бити мањи. То је оно због чега ја жалим и подржавам овај споразум који се тиче Кјото протокола.

Што се тиче дувана, и то подржавам.

Дужан сам једну исправку господину „Пернару“. Јесмо ми спречавали противзакониту трговину дуваном, јесу неки људи хапшени по Пећинцима, али су и процесуирани. Доказано је за појединца за ког је он

рекао да се бавио шверцом дувана да то није тачно, него да је дуван узгајао на својој њиви. Ради пуне истине. Али смо, такође, многе узгајиваче дувана у Срему нашли да су то шверцовали, продавали по пијацама.

И да вам кажем да је свака штета по килограму дувана за државу негде око сто евра – што у акцизама, што у ПДВ-у. Дакле, уколико Влада ухвати 40 тона дувана у шверцу, онда то помножите, 40.000 кг пута 100 евра. Уколико се сузбије претеран шверц дувана по пијацама, рачунајте да на сваки килограм Влада допринесе да ...

ПРЕДСЕДНИК: Време.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК: Видите да сам вам додала на она четири минута. Завршите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Имао сам седам минута.

ПРЕДСЕДНИК: Немате. Имали сте четири и двадесет шест и додала сам вам још. Завршите реченицу.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Да закључим, подржавам све споразуме и осуђујем понашање мог колеге „Пернара“. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Александра Томић, три минута и двадесет седам секунди.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Захваљујем, председавајућа. Уважена председавајућа, поштовани министри, колеге посланици, данас да завршимо дебату у једном тону у којем треба рећи да су ови споразуми резултат рада Владе претходних година, са спроведеним економским реформама, али и одговорном политиком коју је водила у односу на спољну политику и унутрашњу, и као такву политичку платформу која је понуђена грађанима Србије, која је добила преко два милиона гласова.

Оно што треба рећи претходним говорницима и истаћи јесте да Катар није република, већ држава која је монархија и спада у ред држава које су признате од стране Србије као партнери са којима треба сарађивати. Због тога, споразуми који се ратификују данас показују да ми имамо пријатеље не само на западу, већ и на истоку, али и у државама које су монархије овога типа, као што су Емирати.

Оно што треба рећи данас јесте да су многе државе признале резултате избора на којима је господин Вучић добио преко два милиона гласова и са којим је СНС, као кандидата за председничке изборе ... Оно што још треба рећи јесте да одраз данашње седнице и светло под којим се одржавају уопште данашње активности у парламенту показују да ми завршавамо ове председничке изборе у сагласности са грађанима Србије и њиховом оценом да Србија треба да има једног председника као што је досадашњи премијер ове владе био. Влада неће пасти због тога што није добро радила, као што су неки навели овде, већ због тога што премијер прелази на нову функцију, а то је – председник Републике Србије.

Због тога, у дану за гласање треба подржати ове предлоге закона кроз ратификацију споразума. Многи споразуми су потписани још у време бившег режима. То значи да нису могли да буду ратификовани, јер обе стране нису могле да нађу начин да спроведу те законе у пракси и због тога су тек данас дошли на ратификацију у Скупштину. Стога позивам све друге странке да подрже ове предлоге закона, јер они ће донети добро свим грађанима Србије. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Закључујем заједнички начелни и јединствени претрес.

Пошто смо обавили претрес, Народна скупштина ће у дану за гласање одлучивати о предлозима ових закона.

Прелазимо на 13. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ОДЛУКЕ О ИЗМЕНАМА ОДЛУКЕ О ИЗБОРУ ЧЛАНОВА И ЗАМЕНИКА ЧЛАНОВА ОДБОРА НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, који је поднела Посланичка група Доста је било.

То је предлог који је поднео председник Посланичке групе Доста је било Саша Радуловић.

Молим посланичке групе, уколико то већ нису учиниле, да одмах поднесу пријаве за реч са редоследом народних посланика.

Сагласно члану 192. став 3. Пословника Народне скупштине, отварам јединствени претрес о Предлогу одлуке о изменама Одлуке о избору чланова и заменика чланова одбора Народне скупштине Републике Србије, који је поднела Посланичка група Доста је било.

Да ли предлагач Саша Радуловић жели реч? (Не.)

Да ли председници односно представници посланичких група желе реч? (Да.)

Желите реч у вези с овим? Марко Ђуришић, изволите.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Хвала, поштована председнице. Колеге посланици, ово је уобичајена тачка дневног реда када долази до промена у саставу посланичких група, да ли зато што неки посланици одлазе са своје функције, долазе неки нови, или се одређени посланички клубови мењају у свом саставу. Оно што желим да кажем, мислим да није у реду да приступамо овим изменама када је овај други случај у питању, односно када се мења број посланика у посланичким групама.

Наиме, када смо изабрали саставе одбора на почетку овог мандата, у посланичким групама било је 247 посланика, у седамнаест посланичких група. Направљена је нека математика колико свака посланичка група треба да има чланова одбора и онда су по тој математици, уз мање или веће незадовољство, све посланичке групе дале своје предлоге. Данас је ситуација другачија, данас имамо четрнаест посланичких група, у њима учествује 236 посланика, односно имамо четрнаест самосталних посланика. Она математика од пре годину дана, односно мало мање, са почетка мандата, није иста као данас. Мислимо да је можда потребно да се

сада уради промена у односу на ону ситуацију која постоји данас, у односу на оно што је било пре годину дана.

То је начелна замерка. Ово је тачка о којој овде у пленуму о томе можемо да разговарамо. Немамо прилике да на колегијумима Скупштине, или негде, можда разговарамо о томе.

Још једном желим да овом приликом искажем незадовољство моје посланичке групе, верујем и свих колега посланика из опозиције, чињеницом да од двадесет скупштинских одбора само у два одбора председавају посланици из опозиције. То је далеко од односа снага у овом парламенту.

Оно што ме посебно брине... Зашто то истичем? Зато што се данас – не у овој тачки дневног реда, него у следећој која се бави овим изменама – један члан одбора, који је уједно и председник одбора, из редова опозиције, председник Одбора за евроинтеграције, мења. Не знам да ли ће се макар у том одбору наставити са једном добром праксом да председник Одбора за евроинтеграције буде из редова опозиције или ће се и то онако, на брзину, без неке велике приче и говора у јавности, променити.

Тако да је мој апел вама, пре свега руководству Скупштине, да се иницира договор између шефова посланичких група, да се види да ли је овај однос, представљање сваке посланичке групе у одбору, адекватан данас, после свих измена које су се десиле у последњих годину дана и да га прилагодимо овој ситуацији у којој данас радимо. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Војислав Шешељ.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ: Даме и господо, као шеф посланичке групе имам право на двадесет минута и трудићу се да свих двадесет минута искористим, а ви стрепите да ови не дођу данас раније него синоћ.

(Маријан Ристичевић: Чуваће те.)

Ја ћу тебе чувати, Маријане, ти си под мојом заштитом.

Даме и господо народни посланици, ми имамо и данас велики проблем пред собом из једноставног разлога што немамо пословник о раду Народне скупштине. У свим демократским земљама увек нови састав народне скупштине доноси нови пословник о раду, а овде се користи Пословник који су досманлије донеле, ко зна када. Био сам далеко, на службеном путу, не могу тачно да одредим датум, а много је давно било.

Ви сте провели овде у скупштинским клупама као владајућа партија пет година и нисте стигли да донесете нови пословник о раду, јер вама одговара оно што су донеле досманлије. Вама одговара обесправљеност опозиције у Народној скупштини. Ко је крив досманлијама што су то урадиле и што су то донеле? Нико им није крив. Али ви не смете сада да показујете толики степен самовоље и да кажете једноставно – они су то донели, шта нас брига, ми примењујемо. Још стваралачки то

примењујете, па надопуњујете неким сопственим идејама, које су веома креативне и често испамећују народне посланике.

Шта су овде основни проблеми? Основни проблем је прво у томе што посланичке групе нису конституисане на основу изборних листа. Нормално би било да свака изборна листа има своју посланичку групу, а не – набију се сви на изборе не би ли заједничким снагама прешли цензус од 5%, па онда после развиј се у стрелце, па од једне изборне листе овамо десетак посланичких група. То је флагрантно кршење скупштинског права. Скупштинско право као посебна грана права од Лазара Марковића је развијано у српској теорији; у време комунизма је било потпуно запостављено; поново се назире покушаји озбиљних људи да га обнове и даље развију.

Друго, овде постоји проблем крајње неморалних људи који напусте политичку партију на чијој су листи изабрани, или који су избачени из те партије, а задрже посланички мандат. Као да им је то бабовина.

Посланички мандат је стечен на посланичкој листи одређене политичке партије или групе грађана. Наш Устав је прописао да народни посланик може свој мандат да повери политичкој странци на чијој листи је изабран. А онда су досманлије прекршиле Устав, промениле закон.

Дакле, онај ко је изабран на једној посланичкој листи има уставну обавезу да врати мандат. Досманлије су погазиле својим законом ту уставну обавезу, па рекле да мандат припада појединцу, као да му је бабовина. Али онда је тај појединац требало сам да финансира своју кампању, сам да води изборе, сам да организује контролоре и све остало, а не политичка партија га на својој грбачи изнесе и он каже – мандат је моја лична својина. Ви то толеришете.

Ево, и нама се десило, нама су напредњаци опет поткупили једног посланика, неког Миленковића из Житорађе. Како се звао? Марко Миленковић. Он им је одиграо тамо кампању, агитовао за њих отворено у време избора итд. И, наравно, ја пошаљем тројицу четника из Београда у Житорађу да ми се врате са мандатом. Нису ни питали како да се врате, знају закон људи. Мандат се мора вратити на један од законом прописаних услова. Ви знате шта закон каже, када престаје мандат народном посланику. Један од тих услова. И, ево, мандат је враћен на најбезазленији, најбезболнији услов. Било је и других услова. Не дај Боже, није требало, далеко било. Једино ако случајно затреба, буде неопходно, онда се нема куд. Мандат нам је враћен. А ви којима није, ви кукајте, па опет стављајте на листу разну багру, па се 'ватајте за главу што вам је багра после украла мандат.

Ево, то вам је случај са Чанком. Ви знате да ја немам шта добро да кажем за Чанка.

(Марко Атлагић добацује.)

Немој то сад, Марко Атлагићу, ти си универзитетски професор, не доликује ти. Имаш једну добру особину, што си написао уџбеник из политичке географије и мени га посветио. Алал ти вера! Морао сам прочитати, јер је мени посветио. Ту другу нисам још видео.

Дакле, Чанак какав је да је, можемо све најгоре о њему мислити, али не можемо му украсти мандате. Али није му требало ни дозволити да формира посебну посланичку групу ако је ишао на коалиционој листи. Онда је требало да сви они из једне коалиције буду у једној посланичкој групи.

Овде, изгледа, нема начина да се морални утицај изврши на оне који су украли посланичке мандате. Апсолутно нема. И ви се некако мирите. Ви социјалисти имате у традицији да сте другима крали мандате, па, ко велите, сада и вас снашло. Ви напредњаци, тек ће вас то снаћи, полако. Ви не само што сте настали крајом мандата српских радикала, него сте после као Деда Мраз поклањали своје мандате другима. Када ђаво дође по своје, одоше ти мандати – Српски покрет обнове своје, овај своје, онај своје. Видећете на шта ћете се свести.

Ови који мене синоћ нису могли зауставити на улици нису због мене на улици, него због вас. Ја сам само имао више храбрости од вас па се нисам кроз мишју рупу провлачио и бежао из Народне скупштине, него сам ишао нормалним путем.

Зато мислим да бисмо морали, прво, да променимо Закон о избору народних посланика и прилагодимо га Уставу Србије, да бисмо морали да донесемо нови пословник о раду Народне скупштине и да бисмо морали да одстранимо из Народне скупштине све народне посланике који су избачени из своје политичке партије или су сами напустили политичку партију на чијој су листи изабрани, па да нормализујемо рад у Народној скупштини. Овде сам дужан да слушам имена разних партија, изненаде ме, нисам знао ни да постоје, имена разних посланичких група. Нисам чуо да постоје, а они добију двадесет минута и говоре. Не може то.

Имам још једанаест минута. И оних седамнаест, то ћу вама поклонити када дођу ови споља. Нећемо још да идемо, људи. Да сте кренули за мном, били бисте сигурни, а овако сте се распршили. Ко зна шта вам се могло десити успут. Неки су преко ограде прескакали тамо, могли су без гаћа остати.

Дакле, покушавам овде да будем максимално конструктиван и желим да се уозбиљи Народна скупштина. Наравно, између и своје примедбе на рад председника Народне скупштине када о њој буде речи овде, зашто Народна скупштина не сме да се подређује извршној власти. То је посебно, али исто тако важно питање. Овде је реч о томе да Народна скупштина мора да буде самосвојна, заснована и на правним и на моралним принципима.

Не могу да схватим зашто некога није срамота када је изабран на једној листи, тамо га отписали, или је сам напустио или је смењен, и – оде он. Ја сам помогао Марку Миленковићу да испадне овде моралан у односу на такве, мада је мало био невољан и мало се нећкао, али аргументи су били довољно убедљиви. А не ко Ђорђе Вукадиновић, он је са својим часописом био коалициони партнер! Његов часопис је један од три коалициона партнера.

(Председник: Посланиче, молим вас да се вратите на Предлог одлуке о измени Одлуке о избору чланова и заменика чланова одбора Народне скупштине Републике Србије, који је предложио Саша Радуловић.)

О томе говорим. Затим, овај предлог би требало разматрати у складу с општом потребом да се изврши ревизија свих посланичких одбора, скупштинских одбора, јер они нису засновани на елементарним парламентарним принципима. Нису. Овде постоји једна лепа пракса, један лепши део парламентарне праксе, који је, гле чуда, у време досманлија усвојен – да, на пример, у најосетљивијим скупштинским одборима председници буду из опозиције. Сећам се времена када је представник опозиције био председник Административног одбора, који се сматра кључним, најјачим. То су, ваљда, досманлије укинуле пре вас. Није вам пало на памет да то вратите.

Оно што сам доста често потенцирао јесте да не може председник Одбора за контролу рада служби безбедности бити из владајуће странке. Шта онда он то контролише, или ко контролише онда те одборе? Контрола има смисла ако је неко из опозиционе странке председник, па тај одбор онда позива шефове разних служби, па их саслушава о одређеном питању. Видели сте како се то ради у Америчком конгресу, ваљда сте гледали некада; одбор тамо има велике надлежности и сви министри морају да се одазивају на позив одбора, и остали носиоци јавних функција.

Код нас су неки одбори формиран про форме, да изгледа као да постоје, а заправо не постоје. Не може владајућа странка да лепо себи присвоји оне одборе које сматра најлепшим, најважнијим, најутицајнијим, а опозицији да додели нешто што нико не сматра нарочито значајним.

Ова тачка дневног реда требало би можда данас да се апсолвира на тај начин што би се прихватио предлог, јер се не може једној странци ускраћивати право на чланство у скупштинском одбору зато што јој је украден мандат, али би много паметније било да ми то питање начелно усагласимо са принципима парламентарног права и да иста правила важе за све. И онда је већ потенцијално много боља атмосфера у Народној скупштини. Ако се рад Народне скупштине заснива само на прогону опозиције, онда, на шта личи тај рад? Или, ако ће посланици владајуће већине да хвале свог премијера, свог председника Републике, свог председника странке, да му се заклињу на верност, па да позивају и

Катар да крене тим демократским примером, да и Катар организује своје изборе па да од нас научи како се то ради.

(Маријан Ристичевић додацује.)

Да, она нас је већ одбранила од четника.

У том случају, Маријане, ти ћеш морати оне кувајтске менице да размотриш ускоро.

(Председник: Посланиче Ристичевићу, молим вас.)

Да завршим ја, могу?

Дакле, ми смо овде, српски радикали, жртве прогона, и јуче и данас. Јуче је дошао ред на мене да говорим, реч је дата народном посланику владајуће странке. Све време сам држао овде укључен механизам, чак су ме упозоравали да то Маја с времена на време избрише, па да морам поново, па сам радио поново и на крају нисам могао да говорим. Данас нам отесте... Није то украдено, украдено је кад се не види. Ви сте нам отели данас седамнаест минута, то је отето. То је теже кривично дело од крађе, по закону, али с моралног аспекта је мање тешко него крађа. Крађа се у моралном погледу сматра нечим много више недозвољеним, него отимачина. Отимачина може бити и витешки чин, је ли тако, Маријане? Ти си имао ту ...

Полако, немојте да журите кад ја не журићу...

(Председник: Значи, не можете да испуните време?)

Молим?

(Председник: Не можете да испуните време, ових 20 минута?)

Могу, могу, Мајо.

Ко отима, тај потенцијално некад може и да украде, јер почиње да губи морални компас, али отимање је разбојнички чин.

(Маријан Ристичевић додацује.)

(Председник: Посланиче Ристичевићу, даћу вам опомену, молим вас.)

Не бих могао да преживим опомену Маријану Ристичевићу, ја бих му одмах пола казне од своје плате измирио. Немојте, молим вас, да неко због мене овде буде кажњен.

А што се тиче изласка из зграде Народне скупштине, ево, ја вам нудим своју заштиту. Нисте ми нарочито драги, нисте ми овако по вољи, али сам спреман свакоме да обезбедим заштиту да прође кроз центар града у сигурним рукама.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Бошко Обрадовић.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Поштоване колеге народни посланици, желео бих да се на неки начин придружим ономе о чему је говорио претходни говорник и да подржим већину излагања о којима је овде било речи, из простог разлога што се тиме заправо враћа пажња јавности на значај државне институције и овог уваженог дома у коме седимо.

Ако, да тако кажем, крађа посланичких мандата, као и крађа одборничких мандата која се дешава широм Србије, у Србији постану нешто што је нормално, онда у Србији политика и демократија више апсолутно неће бити нормалне. Заиста је крајњи час да сви заједно, рекао бих, ако хоћемо да будемо поштени, а то је добра провера свих нас овде присутних, устанемо против било каквог преименовања изборне воље грађана Србије након избора тиме што неко изађе на једној изборној листи и освоји посланички мандат пре избора, а онда после избора промени своје мишљење и оде својим политичким путем.

Да би отишао својим политичким путем, свако ко није задовољан својом политичком опцијом треба да се лепо сам кандидује на следећим изборима, провери изборну вољу грађана Србије и на основу тога освоји свој посланички мандат. Онда је то поштен посланички мандат. Овако, имамо ситуацију да се заиста злоупотребљава Закон о избору народних посланика, по коме је посланик, како се каже, власник свог мандата. Шта смо тиме заправо добили овде, у Народној скупштини Републике Србије? Добили смо пијацу: дакле, мандати су на продају, мандати се купују, мандати се препродају, мандати се преносе из једне у другу странку, из једног посланичког клуба у други.

Имамо ситуацију да је политика у Србији постала једна пијачна категорија, да више у Србији не вреде ни политичке идеје, ни политичке вредности, ни политички морал, ни обећања грађанима пре избора, већ ко да већу цену или како евентуално да преко нечије туђе грбаче дођем до посланичког мандата, злоупотребим га и онда ставим на располагање ко зна коме другом или, у крајњем, задржим за себе, као да сам га донео од куће.

То је заправо кључно питање о коме овде, мислим, апсолутно има основа говорити, не улазећи у појединачни случај било које крађе мандата на овом, републичком, или локалном нивоу и не улазећи у то да је највећи број украдених мандата управо однела Српска напредна странка, која краде мандате широм Србије, да не улазимо сада у те детаље. Овде говорим заправо о суштини – или ће политика у Србији бити поштена, одговорна и часна и једна од најважнијих друштвених функција и, да тако кажем, друштвених занимања или ћемо имати ту пијацу на којој се препродају посланички мандати.

Такође бих желео, на трагу онога о чему је говорио претходни говорник, да укажем и на непоштен и нефер однос према расподели председничких места у скупштинским стручним одборима. Заиста би био ред да опозиција има много већи број председника скупштинских одбора и да има много већу могућност да заправо контролише рад Владе Републике Србије, јер, не заборавите, поштоване колеге народни посланици, једна од најважнијих наших функција, а то су нас учили на оним првим часовима парламентарног живота и рада, јесте контролна и надзорна улога Народне

скупштине над радом Владе. Министри су, по Пословнику о раду Народне скупштине, обавезни...

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, знам да не волите ово да радим, али ви ништа о тачки дневног реда. Ово није дебата о томе шта ви мислите о политичкој ситуацији у Србији, ово је тачка са одређеним Предлогом одлуке, који нам је предложио посланик Саша Радуловић.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Ако могу да приметим, госпођо председавајућа, када проф. др Војислав Шешељ говори шеснаест минута шта жели, то за вас није проблем, а када ја говорим четири минута, то је за вас велики проблем.

ПРЕДСЕДНИК: Није битна количина минута и секунди, знате, велика је разлика између посланика који зна о чему говори и посланика који жели да говори шта год хоће.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Нисам сигуран да је то ваш аршин, пре ће бити да вам је неко ближи а неко вам је даљи, или неког више волите а неког мање волите, јер говорим потпуно на трагу онога што је говорио претходни говорник, ништа друго нисам говорио.

ПРЕДСЕДНИК: Немам ја никакве симпатије и антипатије које износим у јавности.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Зашто је онда њему дозвољено оно што мени није дозвољено?

ПРЕДСЕДНИК: Вама није дозвољено... Не могу ја то вама баш да објасним. За то треба једно шеснаест година школовања минимум, и то ако баш полажете испите на време.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Разумем да ви негујете посебну блискост према Војиславу Шешељу, али то не значи да мене спречите да говорим.

ПРЕДСЕДНИК: Могу да вас спречим, јер ништа не знате да кажете о тачки 13 која је на дневном реду, ништа, ни шта предлагете, ни како да изменимо нешто, бар неку додирну тачку, да ли је требало ово да уради или није требало да уради...

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Ако дозволите, пробао бих да говорим у оквиру свог времена, не тражим ништа више од тога.

ПРЕДСЕДНИК: Мислите шта год хоћете, у оквиру свог времена? То је суштина, не могу да вам објасним: имате време, двадесет минута, да говорите о тачки дневног реда.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Замолио бих вас да ви мени припремите говор убудуће да вас не бих узнемиравао својим слободним, различитим и другачијем мишљењем од вашег, ако није проблем.

ПРЕДСЕДНИК: Ово није мишљење, ово је апсолутно промашена тема. Различита мишљења, можемо да дискутујемо о томе, али да буде у оквиру тачке 13.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Дакле, шта је идеја, да овако истрошите свих мојих двадесет минута тиме што ми нећете дати да говорим? Коју идеју имате? Да ли могу да довршим своје излагање или не могу?

ПРЕДСЕДНИК: Пробајте.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Хвала. Дакле, предложио сам веома конкретно решење овог новонасталог проблема, управо на трагу онога што је изложио претходни говорник, да мало више поштујемо постојећи пословник о раду, од стране председавајућег па надаље, а да мало више избегавамо лицемерје по коме се позивамо на то да је овај пословник о раду донела нека претходна власт и да због тога треба да га поштујемо. Када сте ви боља власт од претходне, што не направите бољи пословник о раду? То је мој предлог. Немојте бити лицемерни па да вам одговара један лош пословник о раду, када вам одговара, него лепо предложите нови пословник о раду, направите бољи пословник и докажете на тај начин да сте ви боља власт. Ако сте прихватили исти пословник о раду као претходна лоша власт, то значи да сте ви иста власт.

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, Саша Радуловић је по Пословнику о раду предао овај предлог. Значи, отишли су посланици из његове посланичке групе, он тражи да му се врате места у одборима. До сада смо увек тако радили. Не могу да присуствујем колективној крађи мандата.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Када ја завршим, ви можете да се јавите за реч, сиђете доле међу посланике, одговорите, реплицирате...

ПРЕДСЕДНИК: Не, не, ја сам председавајући и морам да поштујем Пословник. Значи, у складу с Пословником, треба да говорите о тачки дневног реда.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Али немате право да узимате моје време.

ПРЕДСЕДНИК: Имам право да вас усмеравам на прави пут, а то је поштовање Пословника о раду. Жао ми је.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Добро. Да ли могу сад да наставим?

ПРЕДСЕДНИК: Само ако ћете да говорите о тачки дневног реда.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Апсолутно, ја све време говорим о тачки дневног реда.

ПРЕДСЕДНИК: Само то нико не може да примети. Ниједан од посланика то не примећује.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Имам веома конкретан предлог.

ПРЕДСЕДНИК: Невероватно, до сада нисмо имали овакву расправу, да неко спори... Па барем то да радите, да спорите посланику Радуловићу да не сме то да ради. Барем то, па да знамо о чему ћемо да полемишемо.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Ако дозволите да ја користим своје време, пошто сам народни посланик Републике Србије и имам време које ми следује као шефу посланичке групе, или ћете ми просто онемогућити да говорим?

ПРЕДСЕДНИК: Пробајте.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Хвала вам. Дакле, већ сам на почетку овог свог излагања изнео конкретан предлог – да сви ми, актуелни народни посланици и посланичке групе у овом сазиву Народне скупштине, устанемо против крађе мандата, да зауставимо крађу мандата, и на републичком и на локалном нивоу, да изађемо као Народна скупштина Републике Србије са јединственим ставом да је било који покушај прекрајања изборне воље грађана Србије и крађе мандата неморалан и на сваки други начин споран, без обзира на то што га брани постојеће законодавство, које је направљено да би омогућило крађу мандата.

Да ли је то конкретан предлог у вези с овом тачком дневног реда? Јесте. Веома је конкретан предлог. Дакле, да нам се не би дешавало ово што нам се дешава, па због тога одређена посланичка група мора да тражи своје задовољење, да нам се то не би дешавало, ми то морамо једном да зауставимо. То можемо да зауставимо једино тако што бисмо сви заједно устали против крађе мандата, како на нивоу Републике, тако и на нивоу локала. Да се никоме другоме то не би десило, јер то може свима да нам се деси.

Ви можда у овом тренутку имате осећај да сте највећи, најбољи, неуништиви, да само ви можете да крадете мандате, али доћи ће можда ситуација у којој ће неко вама украсти неки мандат. Е, онда ћете да кукате и плачете и да се сетите овога мога предлога да би заправо најпоштеније било да нико не краде мандате и да свако ко није задовољан својом политичком опцијом, својом посланичком групом, својим лидером странке лепо врати тај мандат, изађе на изборе у другој опцији и докаже да је бољи и да је у праву.

Овако, ви стојите и легализујете крађу мандата као неку праву ствар само зато што вам то у овом тренутку одговара. Мислим да је то непоштено. Апелујем на вас да покажете ту ширину, да донесемо консензус по овом питању, да се договоримо да смо сви против крађе мандата, на било ком нивоу у Србији, од републичког, преко покрајинског, до локалног, да је то недопустиво, да је то неморално, да то није у реду и да једноставно треба да се томе супротставимо. Да ли ви то подржавате или не?

Ево, веома једноставно питање за владајућу већину: да ли ви подржавате крађу мандата? Да ли ви подржавате да један народни посланик пре избора уђе у Народну скупштину на једној листи, а после избора оде у неком другом правцу? Мислим да је то веома коректно, поштено и једноставно питање постављено с моје стране. Ово је принципијелно политичко питање, није ствар власт–опозиција. Дакле, да ли можемо макар

око неких основних, кључних политичких тема да постигнемо јединство и консензус у Народној скупштини Републике Србије?

Коме је у интересу крађа мандата? Ко подржава крађу мандата? Коме је у реду крађа мандата? Ја мислим да нико ко држи до политичког морала није спреман да пристане на то и не видим разлог зашто не бисте подржали ову иницијативу коју су вам предложила два шефа посланичких група, сад, да ли опозиције или како год. Веома је једноставно питање које сам пред вас поставио.

Изађите у сусрет једном политичком принципу који треба успоставити изнова у овој Народној скупштини.

ПРЕДСЕДНИК: Хоћемо, посланиче, зато ћемо и да гласамо да се врате места у одборима посланичкој групи која је учествовала на изборима. Куцате на отворена врата. Будите једном на гласању, покажите да то што говорите озбиљно мислите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Ја сам увек на свим гласањима и увек гласам онако како...

ПРЕДСЕДНИК: Значи, не дамо се претрчава и да се сад стварају некакви клубови годину и по дана касније, само зато што мислимо да је ово нешто атрактивније.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Госпођо Гојковић, ја не гласам како ми каже звонце, ја гласам како ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК: Знам, али уверите нас да сте озбиљни. Гласате како мислите и овде...

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Чекајте, озбиљно је гласање после звонцета? То је озбиљно?

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, или ћете причати о теми или ћу заиста морати да вас прекинем. Моја толеранција има једну доста флексибилну границу и сад смо близу да се то истроши.

Значи, чули смо све што сте имали да кажете мимо теме, само нисте рекли о тачки дневног реда, да ли је у реду то што је Саша Радуловић тражио или није. Да бисмо вас схватили, буне се посланици, кажу да ништа не разумеју шта ви говорите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Ево, да вам скратим муке, још само једну реченицу.

Дакле, да бих задовољио вашу потребу да опозиција не говори оно што она мисли него да говори искључиво оно што ви мислите, ја вас молим да ми убудуће ви пишете говоре, а ја ћу их прочитати, да се не бисте ви узнемиравали што ја имам другачије и различито мишљење од вас. Јер, ако сте толико узнемирени и ако се толико унервозите због тога што постоји опозиција, што имамо другачије мишљење, што се сви не слажемо с вама, што се бунимо против вас, онда мени заиста једино остаје да вам изађем у сусрет и олакшам вам те муке.

ПРЕДСЕДНИК: Поштовани колега Обрадовићу, ви уопште не знате шта је опозиција и шта је бити опозиција, али о томе други пут, то ћу ја да вам напишем и у говору и у књизи. Не знате ви уопште како изгледа бити опозиција.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Ви знате, јер сте прелетели из разних странака и разних коалиција, ви одлично знате како је бити у више странака и бити политички прелетач, тако да не можете ви држати те врсте лекција.

ПРЕДСЕДНИК: Лепо. Ово ничему не води.

Дакле, да ли неко од шефова посланичких група или овлашћених... Нико ми није дао. Значи, могу да говорим само шефови посланичких група. Никоме није пало на памет да да овлашћење.

Изволите, реч има Александар Мартиновић.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Поштовани народни посланици, нисам имао намеру да дискутујем о овој тачки дневног реда, она је крајње техничког односно формалног карактера, али сам се ипак јавио за реч зато што су изнете бројне неистине и клевете на рачун Српске напредне странке.

Пре свега, Српска напредна странка никоме није украли ниједан мандат. Нисмо украли никакав мандат Српској радикалној странци. Нисмо украли мандат Марка Миленковића. Не знам да ли је неко слао четнике код Марка Миленковића у Житорађу. Чисто сумњам да их је слао, јер да их је слао, онда Марко Миленковић не би написао оставку у чијем образложењу стоји, ако дозволите да прочитам: „Не желим да будем члан Српске радикалне странке, Посланичке групе Српске радикалне странке, нити да седим са њима у Скупштини, јер не цене и не вреднују рад и резултате, већ искључиво“, каже се, „Вјеричине улизице и полтроне“. Не желим никога да вређам, ово је само цитат. Сумњам да би неко коме над вратом стоји четничка тројка баш написао оставку овакве садржине.

Овде се причало и о неким крађама на изборима и о крађи мандата. Понављам још једном, Српска напредна странка никоме није украли ни један једини глас. Нисмо никоме украли ни један једини мандат. То што се неко сада овде јуначи, а на изборима је добио 2,29% гласова или нешто више од 4% гласова, па сада храбри сам себе, то је легитимно. Против тога немам ништа, али желим да грађане обавестим да оно што су два претходна говорника малочас изнела једноставно не стоји и да то није тачно. Овде се формирају, додуше, посланичке групе након што су одржани избори, али то са Српском напредном странком нема никакве везе.

Овде се већ називају... Једна нова посланичка група је практично већ формирана, рекао бих да је то посланичка група Вука Јеремића. Додуше, посланици који су у тој посланичкој групи тврде да нису посланици Вука Јеремића, али мени се чини да јесу. Чини ми се да је на помолу формирање још једне посланичке групе, а то је посланичка група Саше Јанковића. Да ли ће се она формирати или не, не знам, али ни

посланичка група Вука Јеремића ни посланичка група, потенцијална, како бих рекао, заштитника грађана Саше Јанковића нема никакве везе са Српском напредном странком.

Што се тиче онога о чему смо много пута разговарали, како су формирана радна тела, како су формиране сталне парламентарне делегације, формиране су на бази изборних резултата, формиране су на бази броја посланика у посланичким групама, а то је сходно Пословнику Народне скупштине, односно изборне листе које су учествовале на изборима, што је за посланике из опозиције још повољније. Оно што је јако важно, одржане су консултације са свима који су хтели да разговарају. Овде је проблем у нечем другом: ми смо се суочавали, конкретно председница Народне скупштине, потпредседник Народне скупштине Верољуб Арсић и ја као један од председника посланичких група, са тим да неки председници посланичких група нису хтели да разговарају, једноставно нису хтели да разговарају, зато што су сматрали да им је испод части да са нама о томе воде дијалог, па су онда слали неке друге народне посланике. И то је легитимно, али не стоји то да их нисмо звали на разговор. На разговор је позван сваки председник посланичке групе. Неко се одазвао, неко се није одазвао. Неко је дошао, неко је послао своје емисаре. Ко је послат у име посланичке групе, ми смо са њим разговарали.

Што се тиче, конкретно, Одбора за контролу служби безбедности, који води господин Игор Бечић, ми из Посланичке групе СНС били смо уцењени. Дозволите, нико нема право да уцењује посланичку групу која има 102 посланика, јер онда тиме вређате изборну вољу грађана. Нама је речено – или ће тај и тај да буде председник Одбора за контролу служби безбедности или ми нећемо ниједног председника ни у једном одбору. Ми смо рекли – не можемо да разговарамо језиком уцена, Одбор за контролу служби безбедности припада Посланичкој групи СНС с обзиром на број посланика који имамо, можемо да разговарамо о месту председника у неком другом одбору. Они су рекли – не, или то или ништа. Језиком уцена се не може доћи ни до каквог договора, ни до каквог резултата и због тога имамо ову ситуацију какву имамо.

Што се тиче председника ове друге посланичке групе, који је говорио о томе како СНС наводно нешто краде, или краде гласове или краде мандате, та посланичка група је добила место председника Одбора, ако се не варам, за дијаспору и односе са Србима у региону. Да ли је то небитан одбор, не знам, мислим да су сви одбори подједнако важни и да нигде у Пословнику не пише да постоје најважнији, важни и неважни одбори. Сви одбори раде свој посао у оквиру свог делокруга. Ова посланичка група је добила место председника тог одбора, а има, ако се не варам, седам посланика у посланичкој групи. Сад, кад бих хтео да наводим резултате последњих председничких избора, сумњам да бисте добили и толико. Не бисте ни цензус прешли, али нема везе.

Дакле, хоћу само да кажем, у име Посланичке групе СНС, да то не би остало као нешто што је истина, а заправо је брутална лаж и неистина – нико овде није покраден, нико овде није оштећен, ничији мандат ми нисмо украли, ничији глас нисмо украли. Кад год је било ко из опозиције са нама хтео да разговара, могао је да разговара, али ако неко неће да разговара, онда ви не можете никога натерати да разговара. Свако ко је био спреман да води дијалог о конституисању радних тела и о сталним парламентарним делегацијама, могао је да води дијалог. Неко је хтео, неко није хтео.

Али оно на шта никад нећемо пристати, то је да нас било ко уцеђује. Ја не сматрам да је један човек у овој сали једини компетентан на кугли земаљској да буде председник Одбора за контролу служби безбедности и да ће бити смак света ако баш он не буде председник Одбора за контролу служби безбедности. У овој Народној скупштини постоји много одбора, можемо да се договоримо око свега, али да уцеђујете СНС, то вам нећемо дозволити.

Што се тиче онога што је речено, и о томе је говорено с подсмехом, како ми наводно држимо неке хвалоспеве председнику СНС, па, не, држаћемо хвалоспеве вама који сте освојили 2,29% гласова, 4% гласова, 1% гласова, народ је просто одушевљен где год се ви појавите. Наравно да ћемо да кажемо да смо задовољни, да смо срећни што је нови председник Републике Александар Вучић, зато што је народ то рекао на изборима. Од 1990. године се није десило да неко на председничким изборима освоји скоро 56% гласова, више од два милиона гласова ако говоримо о апсолутним бројевима. Шта сад то значи? Да Посланичка група СНС треба да служи као врећа за ударање неких који на изборима освоје нешто што је отприлике мало више од статистичке грешке?

Наравно да нисмо врећа за ударање и наравно да вам то нећемо дозволити и у свакој прилици ћемо да кажемо да смо поносни на чињеницу да је нови председник Републике Александар Вучић. Замислите шта би било да је, неким случајем, председник Републике неко од претходних говорника, шта би било са овом државом и шта би било са овим народом и каква би нас будућност чекала! Ако се на овај начин понашају у Народној скупштини, говоре језиком псовки, језиком увреда, језиком клевета, спрдају се са народним посланицима, вређају, можете да замислите како би водили државу!

Дакле, нико овде није покраден, сви сте ви добили онолико колико вам припада сходно изборним резултатима. Е, то што вам изборни резултати не одговарају, то што ви мислите да вредите више него што објективно вредите, то је ваш проблем, ту вам Посланичка група СНС не може помоћи. Када победите на изборима, онда ћете имати већину и у одборима Народне скупштине и у сталним парламентарним делегацијама. Као што, на крају крајева, данас имате апсолутну већину у свим бирачким

одборима на територији Републике Србије, укључујући бирачке одборе на Косову и Метохији, а причате о неким изборним крађама.

И као што имате апсолутну већину у Републичкој изборној комисији, па нам неки прете како ће да одборе председничке изборе тиме што наводно РИК неће прогласити победника на председничким изборима. Као да РИК бира председника Републике, а не народ. То говоре они који се куну у српски народ, у права народа, и онда кажу, кад им се не свиђају резултати избора – ма шта нас брига што сам ја добио мало више од 2% гласова, неће бити онај који је освојио 56%, него онај кога изгласа РИК. Ја сад нећу да улазим у те формалности да против одлуке РИК-а, наравно, коначну одлуку може да донесе Управни суд. То би било неко правничко цепидлачење у које сада не желим да улазим.

Само желим да завршим: нико од вас, господо, није покраден. Ниједан мандат вам нико није украо, ниједан глас вам нико није украо. То што сте лоше прошли на изборима, ставите прст на чело и замислите какву сте кампању водили – без иједне политичке, без иједне економске, без иједне социјалне идеје. Свима вама мање-више била је једна једина идеја – „Вучићу, педеру“, „уа, Вучићу“, „мрзимо Вучића“. Какву сте кампању водили, толико сте гласова и добили.

(Војислав Шешељ: Реплика.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Прво Владимир Орлић, повреда Пословника.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала, господине председавајући, ја сам дуго у систему. Оно што сам желео да кажем односило се на излагања која су била пре излагања др Мартиновића. Значи, оно што смо слушали пре него што је председник наше посланичке групе добио реч било је, верујте ми, потпуно супротно ономе што је предвиђено чланом 106. Поменула је председница, али мислим да на овоме морамо да инсистирамо да би ово могло да има било каквог смисла. Члан 106. каже – само у складу с оним што је предвиђено дневним редом.

Пре него што је реч добио Александар Мартиновић имали смо више од тридесет минута најиспразније, најбесмисленије расправе откада је почео овај сазив, јер није било у складу са чланом 106, јер није било у складу са дневним редом, него како? По систему – добро јутро, чаршијо, на све четири стране. Један, па други председник посланичке групе јавља се да би убио време, да би се забавио и онда прича све што му на памет падне.

Да ли је тачка дневног реда или није тачка дневног реда питање Пословника, хајде поштено? Па, није. Свако је могао лепо да прочита да је ово предлог за састав одбора, једног одбора, предлог једне посланичке групе, два или три имена укупно. Шта ту има да не буде јасно?

Да ли је тачка дневног реда или није тачка дневног реда – где је отишао Бошко „Пернар“ – да њему треба да се припрема говор? Па, сви знамо да треба да му се припрема говор. Сви знамо да није у стању да

изговори две састављене да имају смисла, без да му се напише, али не може да се јави и да овде више од десет минута прича о томе да има те потребе. Те потребе нека решава на другом месту. То није тачка дневног реда. Да ли је тачка дневног реда или није тачка дневног реда да овде треба свако да гласа како мисли? То је такође рекао онај „Пернар“. Због тога вероватно он не гласа никад, зато што гласа како мисли. Али то је његов проблем и његова потреба.

Није дужна Народна скупштина да буде малтретирана ни због тога што се један председник посланичке групе забавља двадесет минута, ни због тога што је други жељан пажње и сликања па да овде слушамо двадесет минута о буквално свему и свачему само не о тачки дневног реда.

Само још једна реченица, да вам кажем да не желим да се о овоме гласа, али желим да се ово сузбије на време да не бисмо присуствовали циркусу ових људи.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала вам. Значи, није повређен Пословник. Трудила сам се, што се тиче Бошка Обрадовића, да га вратим на тему.

Морам да вам кажем, поштовани колега, врло сте ружне и небиране речи употребили за своје колеге и садржину онога што су они говорили. Није у реду, морам да вам кажем.

(Владимир Орлић: Ружно, али оправдано.)

(Војислав Шешељ: Е, свака ти част, Мајо, нећемо те смењивати.)

Немојте то, да ли је смислено, бесмислено и тако неке ствари; пустите.

(Војислав Шешељ: Реплика.)

Не, није вас спомињао.

(Војислав Шешељ: Како није? Помињао ме је, цитирао мој говор.)

Није, пажљиво сам слушала. Сишла сам доле да још боље чујем.

(Војислав Шешељ: Цитирао је мој говор, Мајо.)

Није цитирао ваш говор. Немојте, молим вас, уважени посланици, да вршите на мене притисак.

(Александар Мартиновић: Ви мислите да вас се неко боји?)

Молим вас, да не бих прекинула седницу. Прекинућу седницу, уважени посланици, или ћу да делим казне. Бирајте.

Значи, имамо конкретну тачку. Жао ми је што предлагач Саша Радуловић није овде. Ми говоримо искључиво о његовом предлогу. Немојте да ширите тему, морам да будем ригорознија.

Изволите.

ГОРАН ЋИРИЋ: Ја ћу вам на почетку рећи да свакако није пријатно када присуствујете породичној свађи, јер ја нисам инсистирао на Пословнику, нити сам желео да га рекламирам; ваш колега је рекламирао Пословник и практично вас оптужио да сте прекршили тај пословник.

Господин Шешељ је говорио двадесет минута ван теме дневног реда и ви сте показали потпуно другачији однос према једном посланику, дакле, господину Шешељу, у односу на господина Обрадовића, који је после тога говорио на исти начин. Сложили су се око многих тема и то је јасно исказао и господин Обрадовић, али према њему сте били много мање толерантни, чак сте коментарисали оно о чему је говорио.

ПРЕДСЕДНИК: Бошко Обрадовић није говорио ништа о теми, ама баш ништа, него о крађи гласова.

ГОРАН ЋИРИЋ: Добро. Рећи ћу вам да ће посланички клуб Демократске странке гласати за предлог посланичког клуба Доста је било. Али, врло је важно, када говоримо о самом парламенту, када говоримо о крађи мандата о којој су говорили и шеф посланичког клуба СНС, и шеф посланичког клуба СРС и шеф посланичког клуба Двери, мислим да је јасно да треба дати одговор. Шта је оно што је заједничко, пре свега, Српској радикалној странци и Српској напредној странци, јер смо чули да није било крађе мандата од стране СНС-а? Дакле, од 2012. године...

(Председник: Посланиче, молим вас, о теми.)

... Одборници Демократске странке су у Мионици, Оџацима, Власотинцима....

ПРЕДСЕДНИК: Нећу ово да слушам, нити ћу да председавам Скупштини у којој посланици траже моју оставку; баш их брига како ће да изгледа овај парламент, да поштују правила понашања неће, Пословник неће да поштују. Него шта хоћете? Да обесмислимо рад овог парламента?

(Горан Ћирић: Да ли су обесмишљавали пре тога?)

Па што онда уопште имамо тачке дневног реда? Зашто уопште да имамо тачке дневног реда? Које је то савршенство демократије и рада овог парламента које предлаже ваша уважена посланичка група или Посланичка група Двери? Да немамо правила? Да шта коме падне на памет, само истакне мајицу и каже „ја сам опозиција, ја могу да радим шта год хоћу“? Па не може. Па Гордана Чомић није давала да се удахне мимо дневног реда! Ја сам гледала те седнице. Нисам била посланик, била сам далеко од ове врсте политике.

Да, одговорићу вам као председник парламента, где ја трпим терор овде.

(Горан Ћирић: Од мене трпите?)

Да, од посланичких група са ове стране трпим терор. Ја трпим мобинг.

(Горан Ћирић: Ја говорим један минут, а друге сте слушали четрдесет минута.)

Мобинг, буквално, ово је моје радно место. Ви мени не дозвољавате да радим. Желите да обесмислите рад овог парламента. Желите да обесмислите поштовање овог пословника. Желите да обесмислите предлагање и усвајање дневног реда. Када га усвојимо, онда вам не ваља. Онда, шта ко хоће прича о овоме.

(Горан Ћирић: Никоме од њих реч нисте рекли. Зашто нисте Шешеља прекинули? Имате различите аршине.)

Ви нисте ништа разумели шта је посланик говорио. Мислим да нисте. И то вам је оправдање? Да ли вам је узор то? Добро. Ви увек имате оправдање за оно што нећете да радите или радите.

Значи, ја овде трпим мобинг од вас, сваки дан.

(Горан Ћирић: Ја овде говорим један минут, ви сте слушали четрдесет минута остале и ви трпите мобинг од мене?)

Тако је. Па ја сам рекла и колеги из моје посланичке групе како је говорио. То не чујете, ви само чујете када се обраћам вама или некоме иза вас.

Председник Посланичке групе Двери само није рекао да су три мандата волшебно завршила са ове стране, из ове посланичке групе, да ли је тако, са наше листе. Да ли је тако? Говорио је о крађи мандата, а не о Предлогу одлуке о избору чланова и заменика чланова одбора Народне скупштине Републике Србије. Ја имам такве две или три одлуке. И једва чекам Предлог одлуке о престанку функције Заштитника грађана зато што имам замерке грађана Србије да никако да прихватимо ту оставку због количине пара које месечно издвајамо за Заштитника грађана. Значи, ви мени не дате да радим свој посао. А не дате ни потпредседницима. Како ко хоће да поштује Пословник, ви кажете – ми ћемо да тражимо смену.

(Горан Ћирић: Вратите ми време.)

Ето, то је једино што ви имате да кажете: „Вратите ми време“ или „Ја ћу да говорим у мојих двадесет минута шта ја хоћу“.

Не, ја вас питам зашто ви то радите, зашто не поштујете парламент.

Одређујем, иначе, паузу од пет минута, ово нема никаквог смисла. Пет минута паузе. Можемо да се договоримо, ту сам, нека дођу шефови посланичких група који су још увек у сали, можемо да се договоримо како да ћемо да наставимо да радимо.

(После паузе – 17.05)

ПРЕДСЕДНИК: Само да сачекам да дође неко од потпредседника парламента, не могу сама да радим.

Хоће ли неко од шефова посланичких група да се јави? Грубо ћу прекинути сваког ко крене мимо теме без обзира на то из које је посланичке групе, верујте ми, љутите се колико год хоћете. Није нека привилегија водити овај парламент.

Реч има Горан Ћирић.

ГОРАН ЂИРИЋ: Председнице парламента, мени је заиста врло чудно како то различите аршине показујете према шефовима посланичких група СРС, СНС и Двери у односу на мене који сам говорио један минут и од тога пола времена потрошио на то да кажем да ћу подржати оно што предлаже посланички клуб Двери око њиховог састава одбора и њиховог права да своје кандидате предложи у тим одборима.

Оно што је забрињавајуће за све нас, што сте ви дозволили господину Шешељу да каже, то је питање метода, увођења метода притисака на посланике и на одборнике. Па, он је рекао, нисам ја рекао, да је врбован од стране СНС-а један од одборника у Житорађи, а да су га они вратили тиме што су послали четничку тројку...

(Председник: Хајдемо на Посланичку групу Доста је било. Само о њима говоримо сад.)

Ево, и завршићу онда. То јесте модел који се сада модернизовао и који се од 2012. године наставио и пре свега био усмерен ка одборницима Демократске странке, који су били шиканирани и где се на силу мењала структура локалних власти у многим одборима.

Мислим да је важно да заједно радимо на томе да нема те врсте насиља и тих различитих аршина, да будете једнаки не само према свим шефовима посланичких група, него према свим посланицима. Ево, кажем, никада од мене нисте могли да чујете ниједну увредљиву реч, нити ћете је чути, али ћу говорити о неким принципима за које заједно овде морамо да се боримо, ви први, као председавајући, али и сви ми посланици, а то је да никада нећу улазити у приватне животе појединаца, да се никада нећу бавити њиховом децом, да никада нећу говорити о њиховој породичној ситуацији и оптуживати их за било шта, што раде на овакав начин, сем једне коректне политичке борбе и политичког сучељавања мишљења.

Мислим да је због тога ваша одговорност према свима нама да одржите такву атмосферу у Скупштини. Ја вас позивам да имате довољно стрпљења за тако нешто. А знам да боли када ваш колега из посланичког клуба, који сада улази, рекламира Пословник и каже вам исто ово што сам вам ја рекао – да сте прекршили Пословник тиме што сте дозволили шефовима посланичких клубова СРС-а, СНС-а и Двери да изађу ван теме ове тачке дневног реда. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Да ли је ово био говор или повреда Пословника?

Нисам имала потпредседнике, нисам се на време преместила доле, врло радо бих вам одговорила. Мислим да имам основа.

Од шефова посланичких група... Реч има Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем. Даме и господо народни посланици, ја ћу подржати да се посланичкој групи која је предложила ову одлуку врати место у одборима које им припада. Без обзира на то шта ја мислио о господину „Расуловићу“, ред је да, док имају

посланички клуб, та места припадну њима. То је модел понашања и досада био и никада се оволико о овоме није дискутовало. Вероватно неки покушавају да досегну оних 18 часова. Па ево да и ја својом дискусијом дам допринос да они са неколико десетина својих присталица напољу то и дочекају.

Мислим да је у реду да се свим посланичким групама које су образоване врате сва места у одбору која им припадају.

С тим у вези апелујем на посланичку групу која је изашла да би избегла окршај са неким студенткињама бабама, да и они предложе, с обзиром на то да сам председник Одбора за пољопривреду, члана за упражњено место и да искористе прилику коју је искористила посланичка група која је предложила ову одлуку.

С тим у вези, апелујем на колеге да убудуће на неким наредним седницама ово не буде предмет никаквог спора, јер је ово чиста техника, чиста математика. А о поштењу о коме је говорио претходни колега говори чињеница да је његова партија у Инђији са пет пребега мене сменила у згради Управе водовода. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Нема више пријављених.

Закључујем јединствени претрес о Предлогу одлуке.

Пошто смо обавили јединствени претрес, Народна скупштина ће у дану за гласање одлучивати о Предлогу одлуке.

Управо су ме из кабинета обавестили да нисмо више у преносу. Мислим да је тениски меч Новака Ђоковића у току. То ми нису написали, али претпостављам.

Прелазимо на 14. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ОДЛУКЕ О ИЗМЕНИ ОДЛУКЕ О УТВРЂИВАЊУ САСТАВА СТАЛНИХ ДЕЛЕГАЦИЈА НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ У МЕЂУНАРОДНИМ ПАРЛАМЕНТАРНИМ ИНСТИТУЦИЈАМА.

Молим посланичке групе, уколико то већ нису учиниле, да одмах поднесу пријаве за реч, са редоследом народних посланика.

Сагласно члану 192. став 3. Пословника Народне скупштине, отварам јединствени претрес о Предлогу одлуке.

Предлог одлуке сам поднела ја, на предлог шефа Посланичке групе Доста је било.

Отварам претрес.

Да ли неко жели реч поводом ове тачке дневног реда? Значи, измена једног члана делегације Парламентарне скупштине Савета Европе.

Закључујем јединствени претрес о Предлогу одлуке.

Пошто смо обавили јединствени претрес, Народна скупштина ће у дану за гласање одлучивати о Предлогу одлуке, у целини.

Прелазимо на 15. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ОДЛУКЕ О ИЗМЕНАМА ОДЛУКЕ О ИЗБОРУ ЧЛАНОВА И ЗАМЕНИКА ЧЛАНОВА ОДБОРА НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, који је поднела Посланичка група ЛДП – ЛСВ – СДА Санцака.

Молим посланичке групе, уколико то већ нису учиниле, да одмах поднесу пријаве за реч са редоследом народних посланика.

Сагласно члану 192. став 3. Пословника Народне скупштине, отварам јединствени претрес о Предлогу одлуке.

Чедомир Јовановић није ту.

Да ли неко жели реч поводом ове тачке дневног реда?

Закључујем јединствени претрес о Предлогу одлуке.

Пошто смо обавили јединствени претрес, Народна скупштина ће у дану за гласање одлучивати о Предлогу одлуке, у целини.

Прелазимо на 16. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ОДЛУКЕ О ПРЕСТАНКУ ФУНКЦИЈЕ ЗАШТИТНИКА ГРАЂАНА.

Примили сте Предлог одлуке о престанку функције Заштитника грађана Саше Јанковића, који је утврдио Одбор за уставна питања и законодавство.

Подсећам вас да је чланом 15. став 1. Закона о Заштитнику грађана утврђено да у случају оставке Заштитника грађана Народна скупштина без расправе доноси одлуку којом констатује да су се стекли услови за престанак функције.

Полазећи од тога, Народна скупштина ће у дану за гласање одлучивати о Предлогу одлуке, у целини.

Поштовани народни посланици, с обзиром на то да је Народна скупштина завршила расправу о свим тачкама дневног реда ове седнице, сагласно члану 87. став 5. Пословника Народне скупштине одређујем 21. април 2017. године, са почетком у 9.30 часова, као дан за гласање о тачкама дневног реда Прве седнице Првог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у 2017. години. Хвала.

(Седница је прекинута у 17.20 часова.)